

21

+ MARIJA

GLASILO SLOVENSKEGA MARIJINEGA NARODNEGA SVETIŠČA

LETNIK 7 - ŠT. 21
SEPTEMBER 2016

- 3 Uvodnik**
Dr. p. Robert Bahčič
- 4 KOMENTAR**
Ob 25-letnici države Slovenije
Dr. Anton Jamnik, ljubljanski pomožni škof
- 6 V MARIJINEM NAROČJU**
iz brezjanske kronike
- 36 IN MEMORIAM**
Tone Platovnjak
- 39 ORATORIJI 2016**
»Zdaj gre zares«
Dr. Andreja Eržen Firšt
Zakaj? Ker v Oratorij verjamem.
Špela Uršič
- 42 Frančiškovi otroci Brezje**
Alenka Jesenko
- 44 REPORTAŽA**
1991 – 2016; 25 LET SAMOSTOJNOSTI
DRŽAVE SLOVENIJE
- 45 Klekljana slovenska zastava za 25 let**
slovenske samostojnosti
- 46 Prestavitev knjige »Vloga nadškofa**
Šuštarja pri osamosvojitvi Slovenije«
- 52 Slovesnost ob lipi samostojnosti na**
Brezjah
Zbrala in uredila: Dr. Andreja Eržen Firšt
- 55 Zahvala ob 25-letnici osamosvojitve**
Edi Gobec
- 56 EVROPSKA MARIJINA SVETIŠČA**
Torreciudad, Aragon, Španija
Dr. Andreja Eržen Firšt
- 58 SLOVENSKA MARIJINA SVETIŠČA**
Marija Vnebovzeta pri Novi Štifti
p. Tadej Inglič
- 60 ROMANJA**
Svetovni dan mladih – Krakov 2016
»Lažje je graditi mostove kot zidove«
Bernarda Nagode
- 62 SVETO LETO USMILJENJA**
Izredno sveto leto 1966
Dr. p. Robert Bahčič
- 64 PRAZNIKI**
Praznik povišanja svetega Križa - 14. 9.
Dr. p. Viktor Papež
- 66 FRANČIŠKANSKI SVETNIKI IN BLAŽENI**
Božji služabnik frančiškan Vendelin Vošnjak
Dr. p. Robert Bahčič
- 68 NAŠI ZAVETNIKI**
Sveta Mati Terezija
Dr. p. Robert Bahčič
- PRIDIGE IN NAGOVORI**
70 Koprski škof
msgr. dr. Jurij Bizjak (11.6.2016)
- 72 Mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikl**
(18.6.2016)
- 74 Msgr. Franci Trstenjak (19.6.2016)**
- 77 Ljubljanski nadškof metropolit msgr.**
Stanislav Zore (25.6.2016)
- 78 Ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Anton**
Jamnik (25.6.2016)
- 80 Ljubljanski nadškof metropolit msgr.**
Stanislav Zore (28.6.2016)
- 82 p. Ciril A. Božič (3.7.2016)**
- 84 p. Pavle Jakop (24.7.2016)**
- 86 Novomašnik Matej Gnidovec (14.8.2016)**
- 88 Ljubljanski nadškof metropolit msgr.**
Stanislav Zore (15.8.2016)
- 91 OBNOVE IN DELA V SAMOSTANU IN**
BAZILIKI MARIJE POMAGAJ
Obnova spovednic
- 93 ZANIMIVOSTI Z BREZIJ**
Galerija Križev pot v hodniku frančiškanskega
samostana Brezje
- 95 Iz romarskih zapisov pri Mariji Pomagaj**
- 96 PRAZNIČNA KUHINJA**
Dobrote dimljene postrvi
chef Uroš Štefelin
- 97 ZALOŽBA ROMAR**
Novosti iz naše založbe
- 98 Romarski urad Brezje**

Dragi bratje in sestre, dragi romarji in častilci Marije Pomagaj!

V letošnjem letu nas spremljata dve veliki osebnosti, ki sta zaznamovali Slovenijo: sveti papež Janez Pavel II. in ljubljanski nadškof msgr. dr. Alojzij Šuštar. Oba sta veliko naredila za našo domovino Slovenijo. Oba povezuje tudi ljubezen do Božje Matere Marije in povezanost z našo baziliko Marije Pomagaj na Brezjah.

Pred 20 leti je sveti papež Janez Pavel II., velik in goreč Marijin častilec, obiskal Marijo Pomagaj in nam s svojimi besedami in zgledom pokazal kakšno zaupanje mora imeti vsak kristjan v Božjo Mater Marijo. Njega je misel na Marijo in molitev k Njej spremljala vse življenje. O Mariji je veliko premišljeval, pisal in zelo rad je molil rožni venec. Tudi nas Slovence je na tih način povabil k tej molitvi, ko je pred milostno podobo Marije Pomagaj na oltar položil rožni venec. Dobro je vedel, da se na tem svetem kraju veliko moli, prosi in zahvaljuje za prejete milosti, ki jih Bog deli po Mariji. Molitev rožnega venca je preprosta, a hkrati posebna božja moč, ki nas po Mariji povezuje z Jezusom in varuje pred napadi hudega duha. Ob pogledu na Marijo nam je med svojim obiskom v Sloveniji povedal: »Ona je odličen zgled poguma in upanja, ki ga ima, kdor veruje v božjo besedo in jo sprejme v svoje življenje. Kakor Marija, tudi vi zaupajte v Gospoda. Če se boste naslonili nanj, ne boste razočarani.« 20 kratkih misli svetega papeža Janeza Pavla II., skupaj s fotografijami ob obisku Marije Pomagaj, smo ob 20. obletnici obiska svetega Janeza Pavla II. izdali v Romarskem uradu na Brezjah.

Nekdanji ljubljanski nadškof metropolit msgr. dr. Alojzij Šuštar je veliko svojih moči in dela vložil za samostojnost Slovenije. Ob 25. obletnici razglasitve samostojnosti države Slovenije smo na Brezjah, 25. junija 2016, predstavili knjigo z naslovom: Vloga nadškofa Šuštarja pri osamosvojitvi Slovenije, ki jo je pripravil Jernej Vrtovec. Slovenci ne smemo pozabiti dragocenega dela in ključne vloge nadškofa Šuštarja pri slovenski osamosvojitvi.

Nadškof Šuštar je bil tudi veliki častilec Marije Pomagaj. O tem pričajo njegovi pogosti obiski na Brezjah. Pa ne samo obiski, zlasti njegova molitev rožnega venca. V času svoje bolezni ga je molil podnevi in ponoči. Poudarjal je, da je molitev še edino, kar lahko naredimo za druge. S takšno molitvijo in vero tudi mi nadaljujmo poslanstvo, ki sta ga nama pokazala sveti papež Janez Pavel II. in nadškof Alojzij Šuštar.

Marija Pomagaj, prosi za nas!

*Dr. p. Robert Bahčič,
Rektor Slovenskega
Marijinega narodnega svetišča*

OB 25-LETNICI DRŽAVE SLOVENIJE

Dr. Anton Jamnik, ljubljanski pomožni škof

Dragi prijatelji, ob 25. obletnici samostojne države Slovenije smo se 25. junija 2016, na dan državnosti, pri Mariji Pomagaj na Brezjah, našem narodnem svetišču, izročili v Marijino varstvo in se zahvalili Bogu Stvarniku zgodovine za to, da moremo živeti v samostojni državi, kljub nekaterim težavam, ki jih le počasi odpravljamo na poti v moderno demokracijo.

Nadškof Šuštar je kot ena ključni osebnosti slovenske osamosvojitve pogosto omenjal glavne »bolezni«, ovire na poti v moderno demokratično družbo naše drage Slovenije.

Glavne »bolezni« ali ovire na poti v zares demokratično družbo, ki še vedno ostajajo v slovenskem prostoru, so predvsem naslednje: nespoštovanje človekovega dostojanstva, različne oblike revščine: materialne, socialne, duševne in duhovne; pomanjkanje spoštovanja temeljnih človekovih pravic; premajhno spoštovanje osnovnega »etičnega humusa«, tako na teoretičnem kot seveda predvsem praktičnem prostoru delovanja; veliko pomanjkanje razumnosti, odgovornosti in vse večja pasivnost, kjer se rojeva prostor za vse mogoče manipulacije, tako na verskem, etičnem kot družbenem področju; nespoštovanje pravne države; zanikanje pomena pluralnosti na področju medijev, šolstva, gospodarstva, zgolj toleranca do delovanja civilne družbe;

Naravnost preroške so bile besede, ki jih je leta 1991 zapisal nadškof Šuštar. Bile so aktualne v tistem času, še bolj pa so danes. **»Cerkev močno opozarja na pošteno in zavzeto delo in sodelovanje. Bog nam pomaga le, če si tudi sami iskreno pomagamo. Brez poštenega dela v službi, podjetjih, javnem življenju in uradih ne gre. Žal je etos na delovnem področju izredno upadel. Nezaupanje, laž, podtikanje, sprenevedanje in še toliko drugih hudih stvari**

je tako zastrupilo slovensko družbo, da je potrebna najprej nekakšne vrste razkužitev mišljenja, osebnega in javnega, in šele potem je mogoče graditi znova. To se pokaže predvsem v prizadevanju za novo miselnost v javnosti in v šoli. Pomanjkanje ljudi, ki bi drugače mislili in drugače vzgajali kot v komunistični diktaturi, se kaže na vseh področjih. Pred nami je velika in težka naloga, da dosežemo spremembe v vzgoji, v osebnem mišljenju in odločanju.« (Communio 1991, str. 201)

Marija Pomagaj na Brezjah kot dobra Mati, ki pazi na svoje otroke, posreduje za nas v nebesih. Naj nas Marija s svojim življenjem uči, kaj pomeni biti misijonar-učenec. Vsakič, ko molimo Angelovo česčenje, se spominjamo dogodka, ki je za vedno spremenil zgodovino človeštva. Ko je nadangel Gabrijel oznanil Mariji, da bo postala mati Jezusa Odrešenika, je, čeprav ni povsem razumela oznanila, zaupala Bogu in mu odgovorila: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1,38). Ampak, kaj je storila takoj potem? Potem, ko je prejela milost postati mati Utelešene Besede, tega daru ni zadržala zase, zapustila je svoj dom in šla hitro pomagat sorodnici Elizabeti, ki je potrebovala pomoč (prim.Lk 1,38-39). Ko je pod srcem nosila Jezusa, je izvršila dejanje ljubezni, dobrotelnosti, konkretnega služenja. In vse to je storila v naglici!

»Dragi prijatelji, to je naš vzor. Ona, ki je od Boga prejela najdragocenejši dar, je odgovorila tako, da se je odpravila na pot, da bi služila in prinašala Jezusa. Prosimo Našo Gospo, da tudi nam pomaga, da bomo Kristusovo veselje prinašali v naše družine, našim znancem, prijateljem, vsakomur. Nikoli se ne bojte biti velikodušni z Jezusom. Splača se! Pojdite pogumno in velikodušno v svet, da bosta lahko vsak mož in vsaka žena srečala Gospoda« (papež Frančišek).

V MARIJINEM NAROČJU

junij - avgust 2016

4. junij 2016

MARIJINO BREZMADEŽNO SRCE

Dan po prazniku Srca Jezusovega praznujemo praznik Marijinega brezmadežnega srca. K Mariji Pomagaj na Brezje so priromali številni romarji.

Češčenje Marijinega srca je razmah po katoliškem svetu dobilo s prikazovanji v Fatimi leta 1917 in s posvetitvijo vsega sveta Marijinemu brezmadežnemu srcu, ki jo je ob 25-letnici fatimskih prikazovanj, sredi največjih grozot druge svetovne vojne izvršil Pij XII. Isti papež je praznik Marijinega srca razširil na vso Cerkev.

Predmet tega češčenja je Marijino telesno srce, kot simbol Marijine ljubezni do Boga in do ljudi zaradi Boga. Ko govorimo o »češčenju«, ne mislimo le na češčenje v ožjem, marveč v širšem pomenu, ker gre bolj za posnemanje kreposti Marijinega srca: vere, ponižnosti, čistosti, predvsem pa ljubezni, ki je duša vseh kreposti.

Tudi na praznik Marijinega brezmadežnega srca so k Mariji Pomagaj priromali številni romarji, med njimi tudi romarji iz Poljan nad Škofjo Loko, ki so se na Brezje podali peš, s kolesi in nekateri tudi z avtomobili. Ob zaključku romanja so se pri oltarju Marije Pomagaj s sveto mašo, ki jo je daroval župnik Jože Stržaj, zahvalili za vse milosti.

5. junij 2016

10. NEDELJA MED LETOM

"Bog nam daje večno življenje; zahvaljujmo se mu in ga častimo!"

Božja beseda 10. nedelje med letom je spregovorila o Božjem odnosu do človeka, ki je odraz globokega usmiljenja. Jezusa je ganil jok vdove ob mrtvem sinu. Zato mu je pristopil in rekel: "Mladič, rečem ti: Vstani!" In mrtvi se je vzdignil in začel govoriti. (Lk 7, 11-17).

Tudi Jezusova mati je šla skozi enako trpljenje, a na bolj neizprosni način. Položili so ga v grob, edinega sina matere. Bog pa je obiskal svoje ljudstvo, tako da se je Sin na veliko noč vrnil k svoji materi. Odtlej vse, kar umre s pečatom ljubezni, slej ko prej zasliši Gospodovo besedo: "Rečem ti: Vstani!" (povzeto po Magnificat, junij 2016)

9. junij 2016

ČETRTEK 10. TEDNA MED LETOM

Na god sv. Primoža in Felicijana so k Mariji Pomagaj priromale različne skupine romarjev.

O življenju bratov in mučencev Primožu in Felicijanu vemo le malo. Bila sta rimska državljanca in zaradi krščanske vere za Dioklecijana obglavljena. Staro poročilo trdi, da sta bila rodna brata, doma v Sabinskih gorah. Še mlada sta prišla v Rim, kjer so ju poganski duhovniki naznanili oblastem kot kristjana. Junaško sta prenesla mučenja in bila nato obglavljena. Rim ju je zelo častil v baziliki na Nomentanski cesti. Njuno čaščenje se je tudi na Slovenskem zelo razširilo, saj jima je posvečenih okoli 30 cerkva, največ v ljubljanski škofiji – 2 farni cerkvi in 16 podružnic. Najbolj znana je božjepotna cerkev sv. Primoža nad Kamnikom, sezidana vsaj že v 12. stoletju, posvečena v 14. stoletju, dokončana pa šele pred dobrimi 500 let (1459).

K sveti maši ob deseti uri so priromale različne skupine: Društvo upokojencev Ravne pri Šoštanju, Društvo invalidov Vrhnika ter Društvo upokojencev iz Galicije na Južnem Koroškem.

V popoldanskem času pa so baziliko Marije Pomagaj obiskali direktorji Zavodov za pokojninsko in invalidsko zavarovanje iz celotne bivše države Jugoslavije. Na Brezjah smo jim predstavili zgodovino Slovenskega Marijinega narodnega svetišča, pred baziliko pa jih je pozdravil rektor, dr. p. Robert Bahčič. Po vodenem ogledu bazilike so se odpravili naprej proti Bledu, naslednji dan pa jih je v Ljubljani, na sedežu ZPIZ, čakal delovni dan.

ROMANJE MOBILIZIRANIH GORENJCEV K MARIJI POMAGAJ

Mobiliziranci v nemško vojsko vsako leto najdejo pot k Mariji Pomagaj, da ji izrazijo svojo hvaležnost

10. junij 2016

Vsako leto se pri Mariji Pomagaj na Brezjah zberejo člani Združenja mobiliziranih Gorenjcev v redno nemško vojsko 1941-1945. Tudi letos so se preživeli mobiliziranci, njihovi najbližji in svojci padlih ali umrlih, zbrali v Baziliki Marije Pomagaj in izpolnili svojo obljubo.

Sveto mašo je daroval p. Tomaž Menart, ob somaševanju g. Martina Mlakarja, duhovnega pomočnika župnije Kranj – sveti Kancijan. Zahvalno spominsko romanje mobilizirancev in svojcev k Mariji Pomagaj na Brezje je bilo letos že 21. po vrsti, organiziralo ga je Združenje mobiliziranih Gorenjcev v redno nemško vojsko v času 1943-1945.

ROMANJE ŠMARNIČARJEV IZ POLHOVEGA GRADCA

Na Brezje so priromali šmarničarji s starši iz Polhovega Gradca.

Na god sv. Barnabe, apostola, so k Mariji Pomagaj na Brezje priromali šmarničarji s starši iz župnije Polhov Gradec, z njimi pa tudi gospod župnik Bogdan Oražem. Udeležili so se poldevede svete maše, ki jo je vodil p. Tomaž Menart, župnik Oražem pa je somaševal.

11. junij 2016

20 LET DRUŠTVA PRIJATELJEV SVETE DEŽELE

Ob 20. obletnici Društva prijateljev Svete dežele so se njegovi člani zbrali pri sveti maši na Brezjah.

Slovesno sveto mašo je vodil koprski škof msgr. dr. Jurij Bizjak, somaševala sta p. Peter Lavrih, komisar za Sveto deželo, in p. Tadej Inglič ter drugi duhovniki.

V homiliji je škof Jurij Bizjak dejal, da ni pomembno, če obletnice ne praznujemo v Nazaretu, smo namreč zbrani pri isti Božji Materi kot bi bili v Sveti deželi. Škof Bizjak je dejal, da so različni nameni romanja v Sveto deželo, a vsak, ki jo obišče, dobi svojo tolažbo. In tudi naša naloga je delati dobro in tolažiti.

S petjem so pri sveti maši sodelovali člani Moškega pevskega zbora Rafko Fabiani iz župnije Dobropolje. Svete maše se je udeležilo tudi veliko romarjev, med drugim in župnije Dobropolje in župnije Šentvid v Podjuni iz Avstrijske Koroške.

11. junij 2016

12. junij 2016

11. NEDELJA MED LETOM

**»Odpuščeni so njeni mnogi grehi, ker je močno ljubila; komur pa se malo odpusti, malo ljubi.«
(Lk 7,47)**

Vsa tri besedila 11. nedelje med letom so pozvala k spreobrnjenju. Tako v evangeliju kot v prvem berilu se srečamo s človekom v stanju greha, procesu spreobrnjenja in prejetju odpuščenja grehov.

Kralj David se kesa: "Grešil sem proti Gospodu," (2 Sam 12,7-10.13) – njegovi grehi so bili prešuštvo, uboj, prevara, nezvestoba. Farizeji v današnjem evangeliju pričakujejo, da se bo Jezus izogibal slehernega, ki je zaznamovan z grehom. Toda Jezusov odgovor iskreno skesanemu grešniku je ravno nasproten: zagotavlja mu odpuščenje grehov. Zakaj? Zato, ker če bo odpustil skesanemu grešniku, ga bo ta bolj ljubil. Grešnica ne želi več, da bi nad njenim življenjem vladal greh. Sliši, da mimo prihaja Kristus, gre k njemu, zmoti večerjo, umiva njegove noge in joče.

Gospod se na to odzove, kakor da jo je dolgo časa pričakoval. Pričakuje vse, ki živijo v veri v Božjega sina.

Papež Benedikt XVI. je o božji besedi 11. nedelje med letom med drugim zapisal:

"... potrebno je poudariti, da Jezus s tem, ko izkaže usmiljenje, ne zmanjša pomena moralnih zakonov. Za Jezusa je dobro dobro in zlo je zlo. Usmiljenje namreč ne spremeni značaja greha, temveč ga sežge z ognjem ljubezni. Ta očiščujoč in ozdravljajoč učinek se uresniči, če naleti v človeku na ljubezen, ki vključuje priznanje Božje postave, iskreno kesanje in namen po novem življenju. Grešnici iz evangelija je bilo mnogo odpuščeno, ker je močno ljubila. V Jezusu nam Bog podarja ljubezen in hkrati zahteva ljubezen."

13. junij 2016

ROMANJE VASI SELCA

Ko je potekala, tako imenovana dražgoška bitka v prvih dneh januarja leta 1942 so se prebivalci vasi Rudno, ki je v vznožju pobobočja na katerem leži vas Dražgoše, zaobljubili, da če Nemci vasi ne porušijo in nikogar ne odpeljejo ali ubijejo, da bodo vsako leto na god sv. Antona Padovanskega romali na Brezje. In res, kot po čudežu niso nikogar ubili, nobene hiše porušili in nikogar odpeljali. Vsa leta od tedaj romanjo na Brezje v zahvalo za takratno rešitev.

VRNITEV MARIJE POMAGAJ NA BREZJE IN GOD SV. VIDA

Na praznik svetega Vida smo obeležili tudi obletnico vrnitve milostne podobe Marije Pomagaj iz izgnanstva.

Sveti Vid, mučenik in eden izmed 14 priprošnikov, je zavetnik brezjanske cerkve. O njegovem življenju in delu je znanega malo, živel naj bi ob koncu 3. in v začetku 4. stoletja. Legenda, ki govori o Vidovem krstu naj bi nastala okoli leta 600. Sveti Vid je zavetnik lekarnarjev, kotlarjev, gostilničarjev, pivovarjev, vinogradnikov, rudarji, igralcev in plesalcev, mladine in domačih živali. K svetniku se priporočimo za zdravje oči in vida, proti epilepsiji in božjasti, za ohranitev čistosti, ob nevarnosti bliska in ognja ter proti kačjemu piku.

15. junij 2016

Na današnji dan, pred 69-imi leti, se je iz vojnega izgnanstva na Brezje vrnila milostna podoba Marije Pomagaj. Milostno podobo je kot zaobljubo leta 1814 naslikal kranjski slikar Leopold Layer in že od tistih časov so se k Njej prišli priporočiti številni romarji. V času vojne vihre so Brezje prišle v nemško okupacijsko cono, frančiškani so bili pregnani, v samostanu je bila urejena vojaška postojanka.

Leta 1941 je brat Jozafat Finžgar originalno milostno podobo na skrivaj prenesel v Ljubljano, od koder so jo prenesli na Trsat na Hrvaškem. 1943 se je milostna podoba vrnila v Slovenijo, v ljubljansko stolnico, na oltar sv. Dizme. 15. junija 1947 so milostno podobo Marije Pomagaj ponovno prinesli na Brezje.

16. junij 2016

DEVETDNEVNICA PRED DNEVOM DRŽAVNOSTI

Devet dni pred praznikom, 25-letnico slovenske države, smo v Cerkvi na Slovenskem pričeli z molitvijo devetdnevnice.

Letos mineva 25-let od razglasitve samostojne države Slovenije. Voljo po življenju v svobodi in dostojanstvu smo državljani Republike Slovenije prepričljivo izrazili na plebiscitu decembra 1990. Na jubilej države smo se pripravili z molitvijo in postom za domovino. Iniciativna skupina za molitev in post za domovino je pripravila devetdnevnicu pred dnevom državnosti, pod geslom "Edinost, sreča, sprava".

17. junij 2016

ROMANJE DUHOVNIKOV - JUBILANTOV

K Mariji Pomagaj so priromali duhovniki - jubilanti, ki letos praznujejo 45-letnico mašniškega posvečenja.

13 duhovnikov, ki so leta 1971 prejeli mašniško posvečenje, se je zbralo v druženju, ki so ga zaključili z zahvalno sveto mašo pri Mariji Pomagaj. Somaševanje je vodil generalni vikar novomeške škofije, g. Tone Metelko.

18. junij 2016

ROMARJI IZ ŠMARTNA POD ŠMARNO GORO

Na vse zgodaj zjutraj so k Mariji Pomagaj priromali romarji iz Šmartna pod Šmarno goro.

Zjutraj so se peš romarji in romarji s kolesi iz župnije Šmartno pod Šmarno goro skupaj z župnikom, Sebastjanom Likarjem, zbrali pred svetimi vrati in v molitvi ter pesmi stopili skozi sveta vrata v baziliko, kjer so pri Mariji Pomagaj darovali sveto mašo.

18. junij 2016

BOLNI, INVALIDI IN OSTARELI SO ŽE 48. PRIROMALI K MARIJI POMAGAJ

Slovesno sveto mašo ob 10. uri, ki se jo je udeležilo več kot 4500 romarjev, je daroval mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl.

48. romanje ima letos še prav posebno sporočilo, saj je potekalo v svetem letu usmiljenja. In romanje je eno od znamenj svetega leta, s katerimi kristjani izpričujemo vero. Letošnje romanje bolnikov, invalidov in ostarelih sovpada tudi z 20. obletnico obiska svetega papeža Janeza Pavla II. na Brezjah in v Sloveniji in s 25-letnico samostojnosti naše domovine Slovenije.

Že ob 8. uri je bilo na trgu pred baziliko Marije Pomagaj zelo živahno. Mnogi so že zgodaj priromali na Brezje, da se priklonijo k Mariji Pomagaj, da jo prosijo za pomoč zase in za svoje bližnje. Številni duhovniki so bili romarjem na voljo, da podelijo zakrament sprave.

Ob 9. uri so zbrani pričeli s petjem in molitvijo rožnega venca.

V uvodu v slovesno sveto mašo ob 10. uri je zbrane romarje in duhovnike najprej pozdravil p. Tadej Inglič. Slovesno sveto mašo ob 10. uri je ob somaševanju številnih duhovnikov vodil mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl. V začetku homilije je pozdravil vse duhovnike, romarje, njihove svojce, prostovoljce in organizatorje, ki so omogočili izvedbo že tradicionalnega romanja. Nato je nadaljeval: »Vsak naš trenutek, vsako naše stanje, naj si bo to zdravje ali bolezen, mladost ali starost, dobiva svoj globlji smisel iz osebnega odnosa z Bogom. Kadar kot Jezusovi učenci stopamo po poti blagrov, doživljamo, da nas Gospod ne zapušča, nasprotno, čutimo, da smo mu vedno bliže.«

Nadškof Cvikl nas je v svoji pridigi spomnil tudi na četrto stoletja obstoja naše samostojne države Slovenije: »Letos obhajamo 25-letnico slovenske samostojnosti. S ponosom in hvaležnostjo gledamo na to, da smo pred 25. leti kot narod zmogli toliko edinosti in smo imeli tako močno skupno vizijo, kako bomo delali za skupno dobro naše domovine. Tega, kar smo takrat kot slovenski državljani pokazali, nam danes manjka.«

Po nadškofovi pridigi so bili duhovniki romarjem na voljo za zakrament bolniškega maziljenja.

Ob koncu svete maše je nadškof blagoslovil klekljano slovensko zastavo.

Romanje bolnikov, invalidov in ostarelih je tudi letos organiziralo Tiskovno društvo Ognjišče, ob pomoči sodelavcev Slovenskega Marijinega narodnega svetišča in številnih prostovoljcev, ki so prišli v pomoč pri izvedbi romanja. Med njimi so najbolj zvesti pomočniki skavti, malteški vitezi, različne veroučne skupine.

Sveta maša je neposredno prenašal Radio Ognjišče in tako mnogim omogočil, da so slovesnost spremljali doma. Po sveti maši so v baziliki sledile večernice s petimi litanijami.

19. junij 2016

12. NAVADNA NEDELJA

"Slovenija, znamenita dežela v srcu Evrope, bodi zvesta evangeliju, ki si ga prejela. ... Slovensko ljudstvo, poj Bogu z veseljem!" So bile besede papeža Janeza Pavla II. ob njegovem obisku v Sloveniji.

Slovenski škofje so za nedeljo pred praznikom slovenske samostojnosti določili, naj se zaradi bližnjega praznika, 25-letnice samostojnosti države Slovenije, po naših cerkvah opravijo maše za domovino.

Slovesno somaševanje svete maše ob 10. uri je vodil msgr. Franci Trstenjak, glavni urednik Radia Ognjišče, ob njem je maševal dr. p. Robert Bahčič, rektor brezjanske bazilike.

V uvodu v sveto mašo je p. Robert Bahčič pozdravil prisotne romarje ter se msgr. Franciju Trstenjaku zahvalil, da je sprejel povabilo za vodenje svete maše za domovino. V nagovoru romarjem se je g. Franci Trstenjak najprej ozrl na evangelij 12. nedelje med letom. V njem namreč Gospod sprašuje svoje učence: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« (Lk 9,20) Tudi nas v življenju Gospod večkrat

preizkuša in sprašuje. Jezusa odgovor, ki ga je dal Peter, ni razveselil, čeprav je bil ta pravičen. Učencem je namreč strogo zapovedal, naj nikomur ne povedo, da je On "Božji Maziljenec" (Lk 9,21).

V nadaljevanju pridige je g. Franci Trstenjak opozoril na dva letošnja jubileja, 25-letnico samostojne Slovenije ter 20-letnico obiska svetega Janeza Pavla II. Ponovil je nekatere papeževe misli, izrečene v času obiska Slovenije, in poudaril njihov pomen za našo deželo.

Ob zaključku svete maše je p. Robert Bahčič prisotne romarje povabil, da po blagoslovu skupaj zapojemo slovensko himno, kot so naročili slovenski škofje.

"Žive naj vsi narodi, ki hrepene dočakat' dan" ...

in naj živi naša domovina Slovenija!

19. junij 2016

MOLITEV ZA DUHOVNE POKLICE

Vsako tretjo nedeljo v mesecu v baziliki Marije Pomagaj na Brezjah poteka molitvena ura za duhovne poklice. Junjsko molitev je pripravila dekanija Grosuplje.

Romarji iz dekanije Grosuplje so popoldan skupaj s svojimi župniki priromali k Mariji Pomagaj na Brezje. Ob 15. uri so pripravili molitveno uro, ki so jo posvetili Materi Božji. Ob 16. uri je sledila sveta maša; somaševanje je vodil g. Janez Šket, župnik iz Grosuplja, ob njem so somaševali tudi, g. Jože Tominc, župnija Škofljica, g. Janez Mihelčič, župnija Višnja Gora, g. Milan Grden, župnija Št. Jurij pri Grosupljem ter dr. p. Leopold Grčar, vikar frančiškanskega samostana Brezje.

ŽUPLJANI IZ KOSTANJEVICE NA KRKI IN IZ ŠKOFJE LOKE SO PRIROMALI NA BREZJE

V ponedeljek 12. tedna med letom so se Mariji Pomagaj že na vse zgodaj zjutraj prišle poklonit prve skupine romarjev.

20. junij 2016

Že pred 8. uro so se pri sveti maši na Brezjah zbrali romarji iz župnije Kostanjevica na Krki, skupaj s svojim župnikom, gospodom Jožetom Miklavčičem, ki je tudi vodil sveto mašo. Pridružili so je jim tudi romarji iz Škofje Loke. Po priprošnji k Mariji Pomagaj so se podali naprej po poti njihovega romanja proti Avstriji.

Naj vas na vaši poti vedno spremlja Marijin blagoslov!

»NE PUSTIMO SI UKRASTI UPANJA.«

26. junija 1991, dan po razglasitvi samostojnosti Slovenije, so na Brezjah posadili in blagoslovili lipo, lipo samostojnosti.

21. junij 2016

Lipa velja za simbol slovenstva. Sadili so jih v bližini cerkva, na vaških in mestnih trgih, grajskih dvoriščih. Lipa se povezuje tudi z nekaterimi šegami in navadami (sajenje lip na krajih, kjer so bili poraženi Turki, pod lipo so potekala vaška zborovanja, srečanja ipd.). Seveda pa lipove cvetove lahko uporabimo za čaj, lipov les pa je primeren za obdelavo.

Dan po razglasitvi samostojnosti in neodvisnosti Slovenije, 26. junija 1991, so lipo posadili tudi na Brezjah. Posajena lipo je bila tudi blagoslovljena in vas pozdravi na križišču, kjer zavijete proti baziliki Marije Pomagaj.

Na pobudo dr. p. Roberta Bahčiča, rektorja frančiškanskega samostana na Brezjah, so skupaj s člani Krajevne skupnosti Brezje, s predsednikom Krajevne skupnosti Izidorjem Arihom, okoli lipe postavili obeležje, ki spominja na 25. obletnico slovenske samostojnosti in dogodka posaditve lipe. Obeležje je zasnoval arhitekt Matija Suhadolc, izdelal pa ga je pasar Nejko Škof.

25. junij 2016

NOČNO ROMANJE MLADIH NA BREZJE

Romarsko mašo ob 7. uri je daroval ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore.

Mladi in tudi številni, ki so se jim pridružili na poti, so v zgodnjih jutranjih urah priromali k Mariji Pomagaj na Brezje. Nočno romanje je večina pričela večer prej ob 20. uri v Šentvidu pri Ljubljani.

V uvodu v sveto mašo je vse zbrane romarje pozdravil duhovnik Tone Česen, tajnik Medškofijskega odbora za mladino pri SŠK in tudi direktor kolegija Skupnosti katoliške mladine. Zahvalil se je nadškofu in vsem, ki so se pridružili evharistični daritvi v zahvalo za končano šolsko in študijsko leto ter seveda za današnji praznik, 25-letnico naše samostojne, neodvisne države Slovenije. »Gospoda prosimo, da odpre oči našega srca, da bi znal videti dobro okrog sebe, in da

25. junij 2016

bi bili pripravljene delati dobro.«

»V začetku ste zapeli pomembno prošnjo Odpri mi oči srca, moj Bog, rad bi te videl. V resnici skupaj z vami prosim Gospoda, naj nam odpre oči srca, da ga bomo znali videti v vseh tistih srečanjih v katerih prihaja k nam, v bratih in sestrah, v katerih prihaja k nam, v ubogih, ki nas prosijo pomoči, v prijateljih, v katerih nas razveseljuje, v duhovnikih v katerih nam deli zakramente odrešenja. Tudi, da bi ga znali srečati v samem sebi, da bi znali v sebi odkriti njegovo podobo, njegovo ljubezen, njegovo veličastno velikodušnost s katero nas je obdaril z vsem kar smo. Odpri nam oči srca, da te bomo videli.« je dejal v uvodu v svojo pridigo ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore.

Ob nadškofu Zoretu, župniku Česnu sta pri romarski sveti maši somaševala tudi dr. p. Robert Bahčič, rektor Slovenskega Marijinega Narodnega svetišča in Boštjan Prevc, tajnik in tiskovni predstavnik Ordinariata ljubljanske nadškofije.

»TISTI, KI BOGA LJUBIJO, PRIPOMOREJO K DOBREMU.«

Zahvalno sveto mašo ob 25-letnici samostojnosti Slovenije je daroval ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Anton Jamnik.

Na dan 25-letnice razglasitve samostojnosti naše države, je na Brezjah zahvalno sveto mašo, ob somaševanju številnih duhovnikov, daroval ljubljanski pomožni škof dr. Anton Jamnik.

»Zahvalimo se Mariji za vse milosti, ki smo jih prejeli kot narod, in ki jih bomo še prejemali.« je po pozdravu zbranim romarjem dejal dr. p. Robert Bahčič, rektor brezjanskega svetišča. »Mariji Pomagaj smo se v varstvo izročili že ob osamosvojitvi in se ji izročamo vsako leto.«

Škof Jamnik je v svoji pridigi poudaril pomen sprave in odpuščenja za naš narod, spregovoril pa je tudi o nadškofu Šuštarja, ki si je prizadeval za samostojnost naše države in

njeno mednarodno priznanje: »Kot tajnik nadškofa dr. Alojzija Šuštarja sem imel to srečo in milost, da sem lahko od blizu spremljal vsa dogajanja glede osamosvojitve Slovenije. Pozneje sva bila soseda v Škofovih zavodih, ko se je nadškof Šuštar upokojil in se leta 1997 naselil tam. Moje misli o teh časih in nadškofu Šuštarju so torej sad osebnih pogovorov z njim kot eno ključnih osebnosti slovenske osamosvojitve saj je vedno znova poudarjal, kako potrebujemo modrost, zrelost in pogum.«

Po škofovem blagoslovu, ob zaključku svete maše, je sledila predstavitev knjige z naslovom »Vloga nadškofa Šuštarja pri osamosvojitvi Slovenije« avtorja Jerneja Vrtovca.

26. junij 2016

RAZSTAVA SLOVENSКИH ZNAMK

V galeriji Romar na Brezjah smo pripravili razstavo vseh slovenskih znamk, izdanih od junija 1991 do junija 2016.

26. junij 2016

Pošta Slovenije je od junija 1991 do junija 2016 izdala okoli 1000 znamk, ki prikazujejo našo naravno in kulturno dediščino, pomembne domače in svetovne športne dogodke, umetnost itd ...

Vse slovenske znamke so bile na ogled v galeriji Romar, Romarskega urada na Brezjah. Znamke sta prispevala in razstavo tudi pripravila dr. p. Robert Bahčič, rektor brezjanske bazilike ter Miran Jereb, član Filatelističnega društva Ivan Vavpotič Kamnik.

"ZA TEBOJ BOM HODIL, KAMOR KOLI POJDEŠ."

(Lk 9,57)

Božja beseda 13. nedelje med letom nas spodbuja k razmišljanju o poklicanosti k hoji za Kristusom.

Jezus je svoje aktivno delovanje preživel na poti. V nenehnem zapuščanju enega in odhajanja v drugo. Vendar je tudi v njegovem življenju prišel čas, ko so se dopolnjevali dnevi. V življenju vsakega je čas, ko se dopolnjujejo dnevi, čas, ko Gospod pokliče v nekaj večjega, v nekaj, kar človek ne zmore sam. Čas, ko je poklican odgovoriti na (L) jubezen in se darovati. (www.hozana.si)

O darovanju vsakega od nas za Gospoda je v današnji homiliji spregovoril tudi p. Robert Bahčič. Podal je primer dveh njegovih sobratov, frančiška-

nov, ki sta bila poslana na misijonarsko pot v neznane, tuje kraje. Eden od njiju, p. Juan Oliver, iz Valencie, je bil imenovan za škofa v Peru. Nuncija je prosil, če bi smel ostati doma, ker v tistih krajih nikogar ne pozna, da mu je vse tuje. A nuncij je odgovoril, da mora slediti Božjemu klicu in oditi na misijonsko delo, ljudem pomagati v njihovih stiskah.

Trije primeri današnje Božje besede nam razložijo, da ne moremo hoditi s Kristusom, ob tem pa še naprej ohranjati svojo miselnost in svoja merila.

28. junij 2016

PRAZNOVANJE REKTORJA BREZJANSKE BAZILIKE

Pred 50-letji, se je na Mali Dolini na Dolenjskem rodil p. Robert Bahčič, rektor brezjanske bazilike. Jubileja smo se spomnili z različnimi slovesnostmi.

P. Robert Bahčič se je rodil 28. junija 1966 v Brežicah. V mladosti je živel na Mali Dolini. Srednjo šolo je obiskoval v Vipavi, v malem semenišču, kjer je leta 1985 tudi maturiral. Po vojaščini je vstopil k frančiškonom, naredil prve zaobljube leta 1989, leta 1992 pa večne. Novo mašo je pel na Svetih Višarjah 4. julija 1993, teden dni kasneje pa v domači župniji na Veliki Dolini.

Leta 1994 je magistriral v Rimu s temo Frančiškanski elementi v poeziji Edvarda Kocbeka. Potem ga je pot vodila od Svete Gore prek Maribora do Kamnika (1998), kjer je deloval osem let.

Iz Kamnika ga je v Rim, na generalno kurijo, povabil generalni minister in v letih od 2006 do 2013 je v glavni hiši frančiškanskega reda deloval najprej kot gvardijan nato pa kot urednik revije *Fraternitas* ter vodja urada za komunikacije.

P. Robert Bahčič je 8. marca 2013 na papeški univerzi sv. Antona v Rimu obranil doktorsko tezo s področja teologije duhovnosti z naslovom *Duhovna refleksija Aleksija Benigarja in teologija v drugi polovici 20. stoletja*. Po uspešno zaključenem doktorskem študiju se je vrnil v

Slovenijo in od avgusta 2013 na Brezjah Mariji Pomagaj služi kot gvardijan frančiškanskega samostana ter rektor bazilike.

Po starem slovenskem običaju smo mu večer pred rojstnim dnevom pripravili "ofiranje", h kateremu sodi tudi postavljanje mlaja. Prav posebno čast je p. Robertu izkazal predsednik Republike Slovenije, g. Borut Pahor, ki mu je prišel osebno voščiti za rojstni dan. Za glasbeno spremljavo so poskrbeli člani ansambla Modrijani. V prijetnem druženju, ki je sledilo so p. Robertu voščili številni prijatelji, za glasbo pa sta poskrbela sodelavca Romarskega urada, Vid in Rok

Zahvalno sveto mašo za 50 let p. Roberta Bahčiča je v baziliki Marije Pomagaj daroval ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore. Ob p. Robertu so somaševali tudi njegovi sobratje, frančiškani iz različnih samostanov po Sloveniji in tujini.

Rektorju brezjanske bazilike, p. Robertu, želimo obilo blagoslova, naj ga še v naprej spremlja priprošnja Marije Pomagaj!

29. junij 2016

SLOVESNI PRAZNIK APOSTOLOV PETRA IN PAVLA

Že od prvih časov se Petra in Pavla na njun god spominjamo skupaj. K prazničnim svetim mašam so k Mariji Pomagaj priromale različne skupine vernikov.

Praznik apostolov Petra in Pavla praznujemo na dan njune mučeniške smrti. Peter se je najprej imenoval Simon. Bil je preprost ribič v Betsajdi in je svojo obrt vodil skupaj z bratom Andrejem. Jezus je njegovo ime spremenil v Kefa (po grško: Petros), kar pomeni "skala": "Na tej skali bom zgradil svojo Cerkev." (Mt 16,18) Pavel se je rodil

kot Savel, bil je nekdanji farizej in ošaben preganjalec kristjanov. Ko je na poti v Damask srečal vstalega Kristusa, je svoje življenje posvetil oznanjanju evangelija poganom po vsej Mali Aziji. Izročilo navaja, da sta umrla mučeniške smrti v Rimu.

K prazničnim svetim mašam so k Mariji Pomagaj danes priromali številni verniki, od najmlajših do starejših. Stanovalci in zaposleni Doma počitka Mengeš in enote v Trzinu vsako leto pred poletjem priromajo k Mariji Pomagaj na Brezje, tako tudi danes, ko so se udeležili svete maše ob deseti uri. Po maši smo jim na trgu pred baziliko pripravili prostor za prijetno praznično druženje, rektor bazilike Marije Pomagaj, dr. p. Robert Bahčič, pa jim je za spomin na romanje poklonil podobice s fotografijo brezjanskih svetih vrat.

S pričetkom počitnic se je pričela tudi sezona poletnih Oratorijev. Letošnji Oratorij temelji na zgodbi majhnega dečka, ki se iz lutke počasi prelevi v dečka – Ostržka. Številni pripravilavci oratorijev v program vključijo tudi romanje in veliko jih priroma k Mariji Pomagaj na Brezje.

V zgodnjem popoldnevu so k Božji Materi priromali otroci in njihovi voditelji z oratorija v Štepanji vasi. Oratorij "Zdaj gre zares!" v župniji Štepanja vas vodijo bratje kapucini. Sveto mašo pri oltarju Marije Pomagaj sta darovala br. Jurij Štravs in br. Stane Bešter, otroci in animatorji pa so ju spremljali s pesmijo.

29. julij 2016

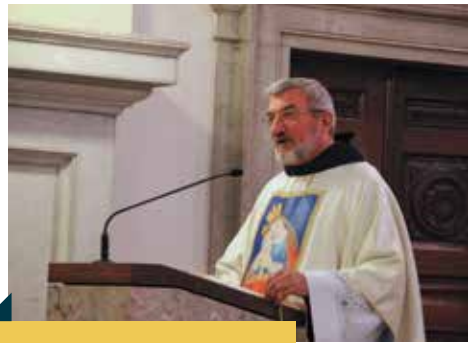
PTUJSKOGORSKA MATI BOŽJA

Na obletnico kronanja Marije s plaščem na Ptujski gori, je bilo posebej slovesno na Ptujski Gori, veliko romarjev pa je priromalo tudi k Mariji Pomagaj na Brezje.

Na praznik so tudi k Mariji Pomagaj so priromale številne skupine romarjev, mnogi od njih že zgodaj jutraj, po dolgem nočnem romanju k Njej. K jutranji sveti maši so skupaj s svojim župnikom, g. Martinom Golobom, priromali župljani fare Srednja vas pri Bohinju, ob njih pa tudi kolesarji iz župnije Domžale, skupaj z župnikom, g. Klemnom Sveteljem. Pri deseti sveti maši so bili prisotni romarji iz Šentilja, kasneje pa je pri oltarju Marije Pomagaj maševalo kar osem duhovnikov iz dekanije Krka (Gurk) – Celovec Avstrija. Pod vodstvom dekana, g. Krzysztof Jan Miera, so priromali k Mariji Pomagaj in po sveti maši prisluhnili razlagi o zgodovini božje poti na Brezje. Nekateri od njih pogosto priromajo k Mariji Pomagaj, da se ji zahvalijo za vse milosti in blagoslov

NEDELJA SLOVENCEV PO SVETU

Že vrsto let prvo nedeljo v juliju posvečamo Slovence, ki živijo zunaj meja Slovenije. Na Brezjah je slovesno somaševanje ob 10. uri vodil p. Ciril Božič iz Melbourn v Avstraliji.

3. julij 2016

Letošnja nedelja Slovencev po svetu je priložnost, da skupaj z rojaki iz zamejstva in tujine obeležimo 25. obletnico samostojne države Slovenije ter se spomnimo na pričevanje in pomemben doprinos, ki so ga opravili v času mednarodnega priznanja Slovenije.

V baziliki Marije Pomagaj na Brezjah je slovesno somaševanje vodil p. Ciril Božič, ki v Melbournu v Avstraliji vodi Slovenski katoliški misijon sv. Cirila in Metoda. Ob njem so somaševali rektor brezjanske bazilike, dr. p. Robert Bahčič, dr. Zvone Štrubelj, slovenski duhovnik, ki svoje poslanstvo opravlja v Bruslju, za celotno območje Beneluxa, g. Janez Novak, policijski vikar ter p. Boštjan Horvat, letošnji novomašnik frančiškan.

V uvodu v sveto mašo je številne romarje, ki so kljub slabemu vremenu priromali k Mariji Pomagaj, pozdravil rektor brezjanske bazilike, dr. p. Robert Bahčič. Še prav posebej je na nedeljo Slovencev po svetu pozdravil vse Slovence po svetu, ki se z veseljem vračajo domov in molijo za domovino. P. Cirilu Božiču se je zahvalil za vodenje svete maše, prav posebej pa pozdravil njegovo mamo, ki pri 93-ih letih še vedno z vese-

ljem priroma k Mariji Pomagaj na Brezje.

V nagovoru romarjem se je p. Ciril navezal na praznik slovanskih apostolov, sv. Cirila in Metoda, katerih praznik bomo praznovali v tem tednu. Bila sta prva tujca, ki sta se naučila domači jezik in slovanskim narodom posredovala evangelij, veselo sporočilo v domačem jeziku. In na to nedeljo praznujemo nedeljo Slovencev po svetu. Skoraj vsaka družina ima nekoga v tujini, po svetu. Božja beseda prve julijske nedelje nam je spregovorila o dobrem pastirju, ki privede nazaj vse razkropljene otroke. In na to nedeljo smo bili vsi razkropljeni po svetu tu, romarji pri Mariji Pomagaj.

Svojo pridigo je p. Ciril zasnoval nekoliko drugače; kot je omenil sam, smo v preteklih dneh praznovali srebrni jubilej naše države, 25-letnico samostojnosti. Zato je p. Ciril zaprosil nekaj domoljubov, da mu pomagajo: brata Andrej in Marko Fink ter njun nečak Sandi, vsi izhajajo iz Argentine ter Tone Kuntner, igravec in pesnik.

Ob koncu nagovora je p. Ciril poudaril pomen luči vere za naš narod in njegov obstoj. In ker je bil pri sveti maši prisoten tudi letošnji novomašnik, frančiškan p. Boštjan Horvat, je ob koncu pridige podelil novomašni blagoslov.

Ob koncu svete maše je, na povabilo p. Cirila Božiča, prisotne nagovoril tudi predsednik prve slovenske vlade, g. Lojze Peterle.

SOMAŠEVANJE POSVEČENIH LETA 1975

Vsako leto se prvi ponedeljek v juliju pri Mariji Pomagaj zberejo sošolci, v ljubljanski nadškofiji posvečeni leta 1975.

Tudi tokrat so pri deseti sveti maši somaševali duhovniki, ki so bili v ljubljanski nadškofiji posvečeni leta 1975. Letos se je zbralo osem sošolcev, v zahvalo za 41 let mašništva so se najprej poklonili Mariji Pomagaj, nato pa so pri glavnem oltarju darovali sveto mašo.

4. julij 2016

53. OBLETNICA SMRTI ŠKOFA ANTONA VOVKA

*7. julija leta 1963 je po hudi bolezni
v Ljubljani umrl nadškof msgr.*

Anton Vovk, božji služabnik.

7. julij 2016

Škof Anton Vovk je bil velik Marijin častilec. V Marijinem letu je 8. decembra 1954, na praznik Brezmadežne posvetil nov oltar v kapeli Marije Pomagaj. Na posvetitev nas spominja latinski napis na oltarju, ki se v prevodu glasi: "Krasni oltar je premilostni Kraljici posvetil ljubljanski škof Anton Ribičev." Ob posvetitvi oltarja Marije Pomočnice na Brezjah je bil Vovkov govor poln simbolike, posvečene vzvišeni vlogi oltarja kot osrednjega in najpomembnejšega predmeta v cerkvi.

Tudi na dan, ko se spominjamo smrti škofa Vovka, so k Mariji Pomagaj priromale različne skupine romarjev, med njimi tudi romarji iz Krakova na Poljskem. Sveto mašo je pri oltarju Marije Pomagaj daroval njihov duhovnik, g. Slavomir Lacny. V molitvi in s pesmijo so se Materi Božji zahvalili za blagoslov in priporočili za varstvo tudi vnaprej.

Škof Vovk je živel iz vere in izročila našega vernega ljudstva. Materi Božji se ni nehal zahvaljevati za prejete milosti. Molimo tudi mi, za našo deželo in nas vse, da bi znali in zmogli slediti Božji besedi.

17. julij 2016

16. NEDELJA MED LETOM

*"Marija, Martina sestra, je sedla
k Jezusovim nogam in poslušala
njegove besede." (Zaharijeva hvalnica)*

Evangelij 16. nedelje med letom je pripovedoval o znamenitem dogodku, ki ga opisuje evangelist Luka (Lk 10,38-42), ko je Jezus obiskal hišo Marte in Marije. Ta evangelij pogosto razlagamo, kakor da bi sestri Marija in Marta predstavljali dejavnost in kontemplacijo in kot da bi bila kontemplacija Kristusu bolj všeč. Kristus pa Marti ne očita njenega služenja, pač pa njeno vznemirjenje. Marta ima točno predstavo o tem, kaj je gostoljubje, in jo moti, da Marija sedi pri Gospodovih nogah in ji ne pomaga. Ko Marta Jezusa celo nagovarja, kaj naj reče Mariji, jo Gospod spomni na edino, kar je potrebno, to je on sam. On je prvi v srcu in skala, na kateri se postavi temelj. Edino, kar je potrebno, je Božja ljubezen. Odnos z Gospodom je temelj vsega življenja, sicer ga skušamo urediti po lastnih prepričanjih in ideologijah. Nikoli ne bi smeli dovoliti, da bi nas kar koli tako zaposlilo, da ne bi mogli zadovoljiti svojih »duhovnih potreb«. (Mat. 5:3) Medtem ko želimo posnemati Martino radodarnost in marljivost, pa nikakor nočemo zaradi manj pomembnega vidika gostoljubnosti postati tako zaskrbljeni in vznemirjeni, da bi izpustili to, kar je najpomembnejše. S soverniki se ne družimo predvsem zato, da bi jih postregli oziroma da bi oni nas postregli z razkošnimi jedmi, ampak predvsem zato, da bi se medsebojno spodbujali in si podelili kak duhovni dar.

21. julij 2016

VIŠKI UPOKOJENCI PRI MARIJI POMAGAJ

Na izletu po Gorenjski so se upokojenci z Viča ustavili tudi na Brezjah.

Na vroč julijski dan so k Mariji Pomagaj na Brezje prišli tudi člani Društva upokojencev Ljubljana Vič. Na vodenju so spoznali zgodovino Slovenskega Marijinega narodnega svetišča ter si ogledali baziliko Marije Pomagaj. Ob ogledu bazilike so tudi zapeli pesem Marija Pomagaj nam sleherni čas.

Upokojenci so svojo pot nadaljevali proti soteski Vintgar, na poti nazaj v Ljubljano pa so se ustavili še v Begunjah. Kot nam je povedala gospa Marta Turek, se člani društva vsak mesec vsaj enkrat odpravijo na izlet. Naj vas na vsaki vaši poti spremlja Marijin blagoslov.

ROMANJE ZAKONSKIH JUBILANTOV IN KRIŠTOFOVA NEDELJA

Na nedeljo sv. Joahima in Ane, staršev Device Marije, so se na Brezjah tradicionalno zbrali zakonci, ki praznujejo jubilej zakona. Hkrati je bila to tudi Krištofova nedelja.

24. julij 2016

God staršev Device Marije, svetega Joahima in svete Ane, obhajamo 26. julija. Češčenje Joahima in Ane se je v vzhodni Cerkvi razširilo že okoli 7. stoletja. Na Zahodu je Ana postala priljubljena v srednjem veku, saj so se k njeni priprošnji zatekali neplodni zakonski pari in tudi nosečnice pred porodom.

Na nedeljo ob prazniku staršev Device Marije pri Mariji Pomagaj tradicionalno poteka romanje zakonskih jubilentov. Sveto mašo ob romanju zakoncev je daroval p. Pavle Jakop, župnik v cerkvi Marijinega oznanjenja na Tromostovju v Ljubljani. Ob njem sta somaševala dr. p. Robert Bahčič, rektor brezjanske bazilike ter župnik Lino iz Italije.

P. Pavle Jakop je v nagovoru zakonskim jubilentom in drugim romarjem spregovoril o primerjavi zakonskega življenja z življenjem orla. Orel ima med pticami najdaljšo življenjsko dobo. Doživi lahko tudi 70 let. V mladosti poln energije leta po širnih planjavah, ko pa se približuje starosti njegov kljun ter kremplji zrastejo. Takrat ima

dve možnosti, ali se umakne v osamo in tako umre, ali gre skozi težek proces preobrazbe. Ko s kljunom tolče po kamnu mu stari kljun odpade in zraste nov, takrat si z njim odščipne predolge kremplje in tako zaživi novo življenje.

Tako je tudi v zakonu; po določenem času se moramo umakniti sami vase in razmisliti o našem odnosu, ga očistiti nepotrebne navlake in zaživeti znova. Ob koncu pridige je p. Pavle zakonce nagovoril, da naj jih v zakonu spremljajo tri besede: spominjati se (ricordare), verovati (credere) in blagoslovljati (benedicere).

Po pridigi je sledil blagoslov zakonskih jubilentov; vsak par posebej je pristopil k mašnikoma, p. Pavlu in p. Robertu, ki sta ju blagoslovila ter v spomin na romanje poklonila svečko s podobo Marije Pomagaj in svečko z logotipom svetega leta usmiljenja.

Ob zaključku svete maše je p. Robert povabil vse zakonske jubilate, da se skupaj slikajo v atriju ob samostanu.

30. julij 2016

ROMARJI IZ ŽUPNIJE SMLEDNIK

Zgodaj zjutraj na zadnjo julijsko soboto so pri Mariji Pomagaj romarji iz župnije Smlednik zaključili svoje nočno romanje na Brezje.

Romarji so se na pot iz Smlednika podali v petek, 29. julija, ob 22.30 in na Brezje prispeli v zgodnjih jutranjih urah. Sveto mašo je pri oltarju Marije Pomagaj daroval župnik, mag. Tomaž Nagode.

Na Brezje so priromali peš, nekateri tudi s kolesi, pri sveti maši pa so se jim pridružili še nekateri farani župnije Smlednik.

31. julij 2016

18. NEDELJA MED LETOM

"O Bog, na pomoč mi pridi, Gospod, hiti mi pomagat. Ti si moj pomočnik in rešitelj, nikdar se ne mudi." (Ps 70,2.6)

Na god svetega Ignacija Lojolskega, ustanovitelja jezuitov, je božja beseda spregovorila o materialnih stvareh. Že v prvem berilu iz knjige Pridigarja (Prd 1,2; 2,21-23) nas je opozorila na nečimrnost, v drugem berilu pa nas je apostol Pavel v pismu Kološanom podučil, da moramo misliti na to, kar je zgoraj, ne na to, kar je na zemlji. (Kol 3,1-5.9-11)

Zaupati v materialne stvari pomeni, da si skušamo zagotoviti življenje s kopičenjem imetja, kakor, da bi obilica lastnine naredila življenje bolj varno. Grešna miselnost skuša prepričati človeka, da se bo rešil, če bo imel veliko, in da bo rešil tudi stvari, če jih bo trdno stisnil v pest. A to je utvara.

Na Brezje, k Mariji Pomagaj, so tudi zadnjo nedeljo v mesecu juliju priromali številni romarji. Sveto mašo ob 10. uri je daroval rektor brezjanske bazilike, dr. p. Robert Bahčič, ob somaševanju g. Vinka Podbevška, župnika iz župnije svetega Kancijana, Kranj. Ob 11.30 pa je sveto mašo, prav tako pri zunanem bogoslužnem prostoru, daroval p. Tadej Inglič.

2. avgust 2016

800 LET PORCIUNKULSKEGA ODPUSTKA

2. avgusta v vseh cerkvah, kjer delujejo manjši bratje (frančiškani, minoriti, kapucini) praznujemo praznik Device Marije Angelske v Porciunkuli. Ob tem je mogoče prejeti porciunkulski odpustek.

Kako je sveti Frančišek prosil in prejel porciunkulski odpustek?

Neke noči leta Gospodovega 1216 je bil Frančišek v porciunkulski cerkvi poglobljen v molitev in premišljevanje. Nenadoma se je pojavila svetloba in Frančišek je nad oltarjem zagledal Kristusa, ožarjenega z lučjo, na njegovi desnici pa njegovo presveto Mater, ki so jo obkrožale množice angelov. Sklonjen do tal je Frančišek v tišini počastil svojega Gospoda.

Vprašali so ga, kaj želi za zveličanje duš. Frančišek je takoj odgovoril: »Presveti Oče, jaz sem ubog in grešnik. Prosim te, da bi vsi, ki se bodo spokorili in spovedali in bodo obiskali to cerkev, prejeli odpuščanje s popolno odpustitvijo vseh kazni.«

»To, kar prosiš, brat Frančišek, je veliko,« mu je dejal Gospod, »a vreden si večjih stvari in še večje boš prejel. Tvoje molitev sprejem, a pod pogojem, da se obrneš na mojega namestnika na zemlji za omenjeni odpustek.« Frančišek se je takoj odpravil k papežu Honoriju III., ki se je tiste dni nahajal v Perugi, in mu odkrito povedal o svojem videnju. Papež mu je pozorno prisluhnil in mu, po nekaj težavah, odobril njegovo prošnjo. Frančiška je vprašal: »Za koliko let hočeš imeti ta od-

pustek?» In ta mu je nemudoma odgovoril: »Sveti Oče, ne prosim za leta, ampak za duše.« Vesel se je odpravil proti vratom, a papež ga je poklical nazaj: »A nočeš imeti nobenega dokumenta?» In Frančišek: »Sveti oče, zame je dovolj vaša beseda. Če je ta odpustek Božje delo, bo On poskrbel, da to razodene. Jaz ne potrebujem nobenega dokumenta. Ta listina mora biti presveta Devica Marija, Kristus notar, angeli pa priče.« Nekaj dni kasneje je skupaj z umbrijskimi škofi zbranemu ljudstvu pri Porciunkuli med solzami rekel: »Bratje moji, vse vas želim poslati v nebesa.«

Porciunkulski odpustek lahko prejmemo od 12.00 prvega avgusta do 24.00 drugega avgusta.

2. avgust 2016

NA BREZJE SO PRIROMALI STAREJŠI IZ CELJA

»On mu je dejal: 'Pridi!' In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu.« (Mt 14,29)

Na praznik Device Marije Angelske v porciunkuli so k Mariji Pomagaj na Brezje priromali varovanci Doma sv. Jožefa iz Celja. Romanje je del Duhovno-počitniških dni za starejše, ki jih organizirajo v Domu in potekajo pod vodstvom gospoda Jožeta Planinška, direktorja Doma sv. Jožefa, ki je tudi daroval sveto mašo ob 11. uri.

Po sveti maši so si romarji ogledali okolico bazilike Marije Pomagaj in se okrepčali v senci parka.

6. avgust 2016

MLADI ŠPANSKI ROMARJI PRI MARIJI POMAGAJ

Na poti s Svetovnega dneva mladih v Krakovu so se na Brezjah pri Mariji Pomagaj ustavili mladi romarji iz Španije.

Svetovni dan mladih v Krakovu se je zaključil in številne skupine mladih romarjev se na poti domov ustavijo tudi pri Mariji Pomagaj. Tako so se na praznik Jezusove spremenitve na gori, na Brezjah ustavili mladi romarji, katehumeni, iz Španije. V dvorani nad zakristijo so zapeli hvalnice, pozdravil jih je rektor brezjanske bazilike, dr. p. Robert Bahčič ter jim predstavil zgodovino milostne podobe Marije Pomagaj in Slovenskega Marijinega narodnega svetišča Brezje. Za tem so se mladi v tihi molitvi zaustavili še pri milostni podobi Marije Pomagaj. Mladim romarjem želimo srečno pot in obilo blagoslova na njihovi poti.

6. avgust 2016

PROCESIJA Z LUČKAMI

Prvi sobotni večer v avgustu je bil na Brezjah v znamenju procesije z lučkami, ki od marca do konca oktobra poteka vsako soboto, po večerni sveti maši.

Mariji Pomagaj v zahvalo in priprošnjo se vsako soboto zvečer, po sveti maši, zbiramo ob njenem oltarju. Ob molitvi rožnega venca in pesmi, procesiji po parku, litanijah ter tihi molitvi pred Najsvejšim. Nocoj je bilo še prav posebej čarobno, nebo ožarjeno z večerno zarjo, v procesiji pa romarji z visoko dvignjenimi lučkami ob vzklikih AVE.

7. avgust 2016

19. NEDELJA MED LETOM

"Aleluja. Čujte in bodite pripravljene, kajti ob uri, ko ne pričakujete, bo prišel Sin človekov. Aleluja."

Številni romarji so se tudi na 19. nedeljo med letom prišli pokloniti Mariji Pomagaj, Kraljici Slovencev. Božja beseda 19. nedelje med letom nas opozarja, da moramo biti pripravljene na Gospodov prihod. Kliče nas k pozornosti srca, da bi znali razločevati misli in izbirali tiste, ki prihajajo od Svetega Duha. Na poti vere se nam pogosto zdi, da Bog "zamuja", da nas je morda pozabil. A Bog od nas želi, da ostanemo pozorni, da ne zaspimo, da dozorimo. Kajti smo le tujci, popotniki na poti v obljubljeni deželo. O tem je pri nagovoru romarjem spregovoril tudi rektor brezjanske bazilike, p. Robert Bahčič. Bivanjska območja je prva krščanska skupnost imenovala župnije, paroikoi, kar v grščini pomeni kolonija tujcev. Na zemlji smo samo tujci in popotniki.

In prav tisti, ki verujejo in jih Gospod ob katerikoli uri najde tam, kjer morajo biti, pripravljene na pot, lahko okusijo obljubljeni deželo: "Blagor služabnikom, ki jih gospod ob svojem prihodu najde čuječe! Resnično, povem vam, da se bo opasal in jih posadil za mizo in bo pristopil ter jim stregel." (Lk 12,37).

ROMI PRI MARIJI POMAGAJ

Vsako leto se 13. avgusta pri Mariji Pomagaj zberejo romske družine iz cele Slovenije.

13. avgust 2016

Tudi letos so slovenski Romi priromali k Mariji Pomagaj na Brezje. Z njimi je prišel tudi župnik Peter Kokotec, koordinator za pastoralno delo med Romi in pripravljala praznovanje na Brezjah.

Romske družine, ki kampirajo na Črnivcu, so se zbrale na procesiji, v kateri so predstavniki Romov ponesli podobo Marije Pomagaj po parku miru. Podobi so sledili ostali Romi, s svečkami v rokah, v procesiji so molili in prepevali Marijine pesmi. Procesijo so zaključili v baziliki Marije Pomagaj, kjer je g. Peter Kokotec vsakemu posamezniku podelil blagoslov. Pri pripravi in koordinaciji procesije so sodelovali tudi člani in članice Malteškega viteškega reda Slovenija.

13. avgust 2016

PRED PRAZNIKOM MARIJINEGA VNEBOVZETJA

V pripravi na praznik Marijinega vnebovzetja so številni verniki že priromali na Brezje, k Mariji Pomagaj.

*Marija z Brezj, poslednji naš up,
poslušaj, te prosim, klic zbeganih src:
Marija Pomagaj, v presilni tej stiski,
čuvaj, podpiraj in brani nas Ti.*

Je uvod v devetdnevnicu k Mariji Pomagaj, ki jo je leta 1945, ob koncu II. svetovne vojne pripravil p. Otmar Vostner. Osmi dan devetdnevnicu zapiše:

“Marija! Tvoje čudovito življenje je bilo najslajši odmev visoke pesmi ljubezni do Boga in bližnjega. Na svojem materinskem srcu ogrej še moje srce in v njem vžgi ogenj božje ljubezni. Nauči nas ljubiti Boga z vsem srcem, sleherno mislijo svoje duše in bližnjega, kakor samega sebe.”

Iz župnije svetega Jurija Šenčur so ob 1. ponoči romarji krenili izpred župnišča v Šenčurju, zjutraj ob 7. uri pa so se pri sveti maši pridružili ostalim romarjem. Ob p. Milanu Kaduncu je somaševal šenčurski župnik, g. Urban Kokalj.

Na peš romanje na Brezje so se podali tudi farani župnije svetega Jakoba iz Škofje Loke. Ob 5. uri zjutraj so v farni cerkvi prejeli romarski blagoslov, nato so se z avtobusom odpeljali do Selc, od koder so pot nadaljevali peš. Ob 12.30 so v brezjanski baziliki obhajali sveto mašo, ki jo je vodil župnik, g. Matej Nastran. Peš romarjev je bilo veliko, še več pa tistih, ki so jih prišli pozdravit na Brezje in se skupaj z njimi Mariji Pomagaj zahvaliti za vse milosti in blagoslove.

PREDVEČER MARIJINEGA VNEBOVZETJA

"Slavimo te, Marija, vzeta v nebo. Povzdignjena si nad angele, vekomaj kraljuješ s Kristusom."

14. avgust 2016

Vnebovzeta. Marijina zvestoba je doživela poveljanje. Sin, ki mu je kot učenka in mati zvesto sledila vse življenje, "jo je povzdignil v veličastvo, ki mu ga je dal Oče, preden je bil svet (Jn 17,5)". (Ljubljanski nadškof Stanislav Zore v Magnificat, avgust, str. 181)

Na predvečer pred praznikom Marijinega vnebovzvetja je bilo na Brezjah, pri Mariji Pomagaj še posebej slovesno. Večerno sveto mašo je vodil novomašnik Matej Gnidovec, ob njem so somaševali dr. Janez Jurij Arnež, tudi novomašnik, p. Tomaž Menart ter g. Miha Lavrinec, župnik v Podbrezju.

K sveti maši se je zbrala polna bazilika romarjev, ki so se na predvečer največjega Marijinega praznika prišli pokloniti Njej.

Sveto pismo o Mariji le redko spregovori, pri sveti maši pa smo lahko poslušali odlomek iz svetega evangelija po Luku (Lk 11,27-28), ki govori o Božji

Materi. Neka žena je namreč Jezusa nagovorila z besedami: "Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile!" A Jezus ji ob tem odgovori: "Da, še bolj pa blagor tistim, ki Božjo besedo poslušajo in ohranijo."

Božjo besedo bodo ohranjali tudi letošnji novomašniki in veseli smo bili, da sta bila pri vigiliji prisotna dva letošnja novomašnika: Matej Gnidovec in dr. Janez Jurij Arnež. Somaševanje je vodil Matej Gnidovec, ki je v nagovoru romarjem spregovoril o veselju, da je Bog Marijo z dušo in telesom vzel v nebo. In to veselje vlada med angeli in ljudmi. Ker slavimo poveljanje svoje matere je naravno, da kot njeni otroci čutimo posebno veselje, ko vidimo, kako jo časti presveta Trojica.

Blagor nam, če Božjo Besedo poslušamo, če se po njej ravnamo in jo nosimo v svojem srcu. Takrat postajamo Marijini otroci. Nikoli ne smemo opustiti

zaupanja v to, da bomo postali sveti, da bomo sprejeli Božje povabilo, da bomo vztrajali do konca.

Ob koncu pridige je novomašnik zaključil z besedami: "Ta praznik nas kliče k veselju – ampak, noben dan brez križa! Noben dan, ko si ne bi naložili Gospodovega križa, ko ne bi sprejeli njegovega jarma. Zato vas spominjam, da je veselje vstajenja posledica trpljenja križa. Naj nas na naši življenjski poti spremlja Devica Marija, ki je naše upanje in razlog našega veselja."

Ob koncu svete maše sta novomašnika skupaj podelila novomašni blagoslov.

Po sveti maši je sledila procesija z lučkami po vasi ter pete litanije Matere Božje. Kopijo milostne podobe Marije Pomagaj so v procesiji nosili: Florijan Likar, Klemen Poličar, Pavlin Poličar, Matic Čebavs in Justin Poličar, v rezervi.

Po zaključku vigilije in procesije je v baziliki, pri oltarju Marije Pomagaj sledilo celonočno češčenje.

OBJAHALI SMO SLOVESNI PRAZNIK VELIKEGA ŠMARNA

Na praznik Marijinega vnebovzvetja ali velike maše je na Brezje priromalo več kot 6000 romarjev iz vse Slovenije in tujine.

15. avgust 2016

PEŠ ROMARJI IZ ŽUPNIJE REČICA OB SAVINJI NA BREZJAH

Zaključek dvodnevne- ga romanja na Brezjah pri Mariji Pomagaj.

Že 23. leto zapored so k Mariji Pomagaj priromali romarji iz Župnije sv. Kancija na Rečici ob Savinji, pridružili pa so se jim tudi romarji iz drugih župnij. 110 romarjev je svojo pot pričelo v jutranjih urah dan pred praznikom Marijinega vnebovzvetja, prespali pa so v samostanu v Adergasu. Ob 16. uri so se udeležili svete maše, še prej pa so se Mariji Pomagaj zahvalili za varstvo in vse izpolnjene prošnje.

15. avgust 2016

S slovesno sveto mašo ob 10. uri, ki jo je daroval nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore, smo na Brezjah pri Mariji Pomagaj obhajali največji in najstarejši Marijin praznik. Praznik je tudi priložnost za romanje v slovenska Marijina svetišča. Praznik Marijinega vnebovzvetja je namreč praznik upanja, praznik pričakovanja na vstajenje. Svete maše se je udeležilo več kot 3500 romarjev.

Zbrane romarje je v uvodu v sveto mašo v imenu frančiškanov in vseh Brezjanov pozdravil dr. p. Robert Bahčič, rektor Slovenskega Marijinega narodnega svetišča. Posebej je pozdravil msgr. Stanislava Zoreta, ljubljanskega nadškofa

metropolita. P. Robert je pozdravil tudi novinarje, ki so prišli na Brezje k Mariji Pomagaj, da bi iz tega svetega kraja med ljudi dobre volje prinesli novo luč in novo upanje.

Slovesno sveto mašo je vodil nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore, ki je v uvodu v slovesnost pozdravil vse Marijine častilce ter dejal: »Na Brezjah smo se zbrali, da bi se Bogu zahvalili za dar Marijinega življenja od njenega spočetja do poveličanja v nebeški slavi, ki se ga danes še posebno veselimo in ga praznujemo. Vse njeno življenje je dar Božje nklonjenosti človeku in obenem tudi dokaz presenetljivega Božjega spoštovanja do člove-

GOD SVETEGA ROKA IN BLAGOSLOV KONJ

Dan po največjem Marijinem prazniku goduje sveti Rok, veliki priprošnjik zoper kugo in druge kužne bolezni. Njegovo čaščenje je v naših krajih zelo razširjeno.

16. avgust 2016

ka. Bog namreč ni hotel, da bi človeka odrešil brez človekovega sodelovanja. Prav v tem je dokaz njegovega spoštovanja do človeka. Človeka ni hotel izključiti iz odrešenjskega načrta, ampak ga je hotel dejavno pritegniti v spolnjevanje tega načrta.«

Po pridigi je sledila obnova posvetitve slovenskega naroda Mariji, ki smo se ji Slovenci prvič priporočili na praznik velikega šmarna pred 24 leti. V obnovi posvetitve so bili vsi kristjani povabljeni, da se posvetijo in izročijo Mariji vsak dan, da ji v molitvi in pokori odprejo srce. Mariji naj ne posvetijo le sebe temveč tudi družino, prijatelje, Cerkev, domovino in rojake po svetu.

Ob koncu svete daritve je nadškof Zore v imenu svetega očeta papeža Frančiška podelil blagoslov s popolnim odpustkom vsem navzočim, ki so resnično skesani, so opravili sveto spoved in prejeli sveto obhajilo.

Naj vas vsak dan spremljata blagoslov in milost Marije Pomagaj, Kraljice Slovencev!

Da sveti Rok goduje dan po Marijinem vnebovzetju ni naključje. Ko je bila Marija s telesom vzeta v nebo, so ljudje čutili potrebo po nekemu, priprošnjiku, ki jih bo varoval pred hudimi boleznimi. Sredi 14. stoletja je po Evropi kosila smrtonosna epidemija, znana kot črna smrt in veliko zgodovinarjev verjame, da je bila vzrok zanjo bubonska kuga. Po nekaterih virih je pobila tretjino tedanjega prebivalstva, korenito pa je spremenila tudi tok evropske zgodovine. Tudi po naših krajih je kuga pogosto redčila število prebivalstva, ljudje so se umikali iz mest na podeželje in se k pomoč zatekali k svetniškim priprošnjikom, tako tudi k svetemu Roku.

Na praznik svetega Roka so na Brezje s konji in kočijami priromali iz številnih gorenjskih župnij, sveto mašo je pri oltarju Marije Pomagaj daroval šenčurski župnik, g. Urban Kokalj. Po sveti maši je sledil blagoslov konj.

24 avgust 2016

TRENER MARJAN FABJAN PRIROMAL NA BREZJE

"Peš Celje - Brezje, 106 km... to je moja osebna odločitev in sem jo dolžan izpolniti samemu sebi." Je na FB profilu zapisal trener Marjan Fabjan. In četrti dan je priromal na Brezje.

Od nedelje do srede je Marjan Fabjan opravil 106 km dolgo pot, od Celja do Brezj. Na podlagi obljube se je opravil na romarsko pot, ki ni bila lahka. Na poti se je srečeval z različnimi vremenskimi pogoji, tegobami poti in svojimi razpoloženji. Kot je sam zapisal, šova in udeležencev ni potreboval. A spremljevalci so se pojavljali ob poti, ga spodbujali in bodrili. Mnogim je bil vzor, da so se tudi sami podali na pot proti Brezjam. Njegova pot je bila pričevanje, dokaz zmogljivosti volje in vere.

Z vmesnimi etapami je danes ob 14.45 prispel na Brezje. Zadnji del poti, od Nakla naprej, ga je spremljal rektor brezjanske bazilike, dr. p. Robert Bahčič. Njegovo spremstvo je Marjan sprejel z velikim veseljem, ob tem je, kot je dejal sam, izvedel marsikaj novega, obenem pa mu je bil zadnji, najtežji del poti, olajšan. Vso pot sta Marjana spremljala soromarja Adam in Ciril.

Romanje Marjana Fabjana je bilo medijsko zelo odmevno, tako so ga tudi danes ob zaključku poti že na poti proti baziliki spremljali mnogi novinarji. Njihovo prisotnost in vprašanja je Marjan, kljub utrujenosti, sprejel z dobro voljo. Tudi to kaže njegov močan značaj in trdno voljo priti do cilja. Cilja, do katerega pot je bila težka.

Pred baziliko Marije Pomagaj na Brezjah so svojega trenerja s transparenti pričakali člani in članice Judo kluba z'žezele Sankaku Celje. Marjan Fabjan je potem skupaj s p. Robertom vstopil v baziliko in se poklonil

Mariji Pomagaj. Še pred tem pa je pred baziliko z novinarji delil občutke ob zaključku romanja.

Pred milostno podobo Marije Pomagaj je rektor bazilike, p. Robert Bahčič, nagovoril vse prisotne ter Marjanu Fabjanu poklonil sliko Marije Pomagaj, obkroženo s čipko. Na hrbtni strani slike je zapisal:

Spoštovani romar, gospod Marjan Fabjan!

Še enkrat ste dokazali, da se cilj dosega z odločnostjo, trdno voljo, vztrajnostjo in zaupanjem ter s prijatelji na isti poti.

Vi zelo dobro veste, da bo vsak napor poplačan, zato človek potrebuje potrpežljivost in zaupanje.

Potrebuje vero.

Prišli ste na ta svet slovenski kraj, kjer Jezus po Mariji deli svoje milosti.

Naj božji dotik še naprej krepi vašo vero, utrjuje vašo voljo v vztrajnosti in odločnosti in posebej naj se dotakne vašega srca.

Bog naj Vas blagoslovi in Mati Marija nas Vas spremlja s

svojo priprošnja!

Njegovim spremljevalcem, Adamu in Cirilu, je p. Robert v spomin na romanje poklonil medaljo s podobo Marije Pomagaj.

Marjan Fabjan se je p. Robertu zahvalil za pomoč, za to, da ga je spremljal zadnji del poti. Na kratko je povzel romanje, obljubo, ki jo je dal pred osvojitvijo olimpijske medalje. V zahvalo za olimpijsko odličje in uspešno izpolnjeno obljubo je Marjan Fabjan Mariji Pomagaj poklonil kopijo bronaste medalje Ane Velenšek. Zatem se je še vpisal v knjigo gostov pri Mariji Pomagaj.

Po okrepcilu v samostanski obednici so si romarji v miru ogledali votivne podobe okrog oltarja Marije Pomagaj, zatem pa se skupaj s p. Robertom usedli v senco na klopcu pred baziliko in v prijateljskem klepetu podoživeli romarsko pot iz Celja na Brezjah.

Gospodu Marjanu Fabjanu, kot tudi drugim članicam in članom njegovega judo kluba, želimo še naprej obilo uspehov, naj jih spremlja priprošnja Marije Pomagaj!

Mnogim ste vzor, ostanite takšni še naprej!

SAMOSTANSKA DRUŽINA NA BREZJAH

S prvim avgustom 2016 je ob menjavah v slovenski Cerkvi prišlo tudi do sprememb v frančiškanski samostanski družini na Brezjah. Gvardijan samostana ter rektor bazilike ostaja dr. p. Robert Bahčič, župnik v Mošnjah pa je po novem p. Milan Kadunc, ki se je vrnil z misijonov. Brezjanski samostanski družini se je pridružil tudi dr. p. Viktor Papež.

Od leve proti desni: p. Polikarp Brolih, p. Tomaž Menart, dr. p. Leopold Grčar, dr. p. Robert Bahčič, br. Bonaventura Obrhan, dr. p. Viktor Papež, br. Damjan Kern, spredaj p. Milan Kadunc in br. Leon Rupnik.
Brate priporočamo v molitev!

STONE PLATOVNJAK

(22. april 1937 – 8. julij 2016)

V petek, 8. julija 2016, je v 79. letu starosti h Gospodu odšel Tone Platovnjak. Za seboj je pustil globoko sled, saj je bil na Brezjah aktiven na številnih področjih: od dela v lokalni skupnosti, do pomoči v baziliki Marije Pomagaj, njegovo največje veselje je bilo pritrkavanje. O tem je vedno znova govoril in bil ponosen na brezjanske zvonove. Če je le lahko, je vsakomur rad priskočil na pomoč. Njegov dom je bil vedno odprt za vsakega, ki je prišel k njemu. Zelo rad je bil na Brezjah, čeprav je prišel iz okolice Laškega šele okoli leta 1960.

Spominjali se ga bomo po veliko stvareh, zagotovo pa po

njegovi iskrivosti, hudomušnosti in dobri volji.

Pogrebno sveto mašo je v baziliki Marije Pomagaj daroval rektor bazilike, dr. p. Robert Bahčič, ob njem je somaševal dr. p. Miha Vovk, nekdanji brezjanski rektor. P. Robert je v pridigi spregovoril o povezanosti pokojnega z brezjansko baziliko in Božjo Materjo. Pridigo objavljamo v celoti:

Današnja božja beseda, 15. nedelje med letom, z gotovostjo lahko rečem, da jo je Bog sam izbral za slovesnost današnjega zadnjega slovesa od našega dragega Toneta Platovnjaka.

Prvo berilo nam je spregovorilo in ponovno poudarilo, da je so nam Božje zapovedi blizu, da so v našem srcu in na naših ustnicah. Teh zapovedi in naukov smo se vsi naučili od naših staršev. Tako se jih je naučil spolnjevati in po njih živeti tudi pokojni Tone. Vsakemu se zgodi, da je včasih preveč ujet v svoje slabosti, ki ga oddaljijo od vzorne poti. A tu nam na pomoč vedno prihaja molitev, obisk svete maše in prejemanje zakramentov. Vse to je naš Tone znal uporabiti v svojem vsakdanjem življenju. Tudi mi, dragi bratje in sestre, smo povabljeni, da se teh božjih darov poslužujemo v svojem vsakda-

nu in da se držimo tega, kar je Bog položil v naša srca. In da to, kar nosimo v srcu, spričujemo tudi z besedo in z zgledom.

Drugo berilo naredi še korak naprej in nam jasno pove, da nam je Bog blizu po Jezusu Kristusu. V Stari zavezi nam je bil blizu po zapovedih, ki jih je dal na Sinaju, v Novi zavezi pa nam je blizu po svojem Sinu, ki nam je postal v vsem enak razen v grehu. To posebno bližino je čutil in se zanjo trudil naš pokojne Tone. Večkrat mi je rekel, da se je potrebno, kljub vsem slabostim, oklepati Jezusa. On bo dal moč, da bomo šli naprej in da bomo kdaj drugačni. Tako je. To Jezusovo bližino je posebej čutil ob prejemanju svetega obhajila. Še v četrtek, dan pred smrtjo, ko sem bil pri njem, je vprašal za obhajilo. Naj tudi nas sveto obhajilo vedno znova povezuje z našim Gospodom Jezusom, da bomo v vseh okoliščinah, lepih in težkih, čutili njegovo bližino.

V evangeliju pa smo lahko začutili, da nam je Bog blizu po soljudeh v katerih živi Kristus. O tem nam govorijo Jezusove besede: karkoli ste storili enemu izmed teh najmanjših bratov, ste meni storili. To pomeni, da je človek podaljšana roka božje ljubezni. V polnosti bomo to, ko se bodo po nas vršila majhna dejanja ljubezni. Vsak dan je priložnost za ta dejanja ljubezni, za dobra dela, tudi tista skrita, ki jih ne vidimo, a zanje ve Bog.

Pri spoštovanem in dragem Antonu Platovanjaku lahko odkrijemo veliko drobnih dejanj ljubezni, ki so govorila o njegovi notranjosti, kjer je nosil bližino Boga, da mora pomagati bližnjemu. Pokojni Anton je tudi v tem smislu bil zelo zanimiv človek. Ob vsem kar je delal, za vse kar si je prizadeval bi rad izpostavil njegovo srce, ki je gorelo za naše svetišče Marije Pomagaj na Brezjah, seveda, skupaj z njegovo družino. V imenu frančiskanov se mu iz srca zahvaljujem za vse kar je storil za cerkev in samostan in tega ni malo.

Naj vam, dragi Tone, brezjanski zvonovi, še enkrat zazvonijo v slovo. Z njimi ste bili najtesneje povezani od prvih dni ko ste prišli na Brezje do trenutka vašega odhoda k dobremu Gospodu. Radi ste imeli lepo in donečo melodijo zvonov. Še naprej bodo zvonili vaši brezjanski zvonovi in nas vse klicali k molitvi in k sveti maši.

Kdor bo slišal naše zvonove je prav, da pomisli in kaj zmoli tudi za vas in vaše najdražje.

Kakor ste bili ponosni na brezjanske zvonove bodite sedaj še bolj ponosni na nebeške, s prošnjo, da bi ta želja po nebeškem nikoli ugasnila v naših srcih. Vaša melodija zvonov in vaših sopritrkovalcev je spremljala najsvetejši trenutek svete maše, ko sta se kruh in vino spremenila v telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Naj sveta evharistija, ki ste jo uživali, tudi nas spreminja v najlepšo pesem zvonov našemu Bogu, Jezusu Kristusu in njegovi Materi Mariji v čast, nam vsem pa v zveličanje.

Iskrene sožalje ženi Marici in sinovoma Marjanu in Robiju ter vsem sorodnikom pokojnega Toneta. Počivajte v miru.

— Dr. p. Robert Bahčič, rektor brezjanske bazilike, gvardijan frančiškanskega samostana Brezje

Po pridigi so milozvočno Tonetu v slovo zadoneli brezjanski zvonovi. Na brezjanskem pokopališču je pokojnemu v slovo spregovoril dr. Brane Šmitek:

Spoštovani gasilski tovariš Tone.

Pesnica in igralka Mila Kačič razmišlja o smrti na njej značilen način in pravi:

*»Ni smrt tisto, kar nas loči,
in življenje ni, kar druží nas.*

So vezi močnejše.

Brez pomena

zanje so razdalje, kraj in čas.

Vekovečna dragih je bližina.

Smrt je le združitve navečer.

*Zemlja skupno je pribežališče
in poslednji cilj vseh nas je
mir.«*

Dragi Tone, tvoj mir je nastopil. Ni te več med nami, ostal pa bo spomin nate, na tvojo iskrivo misel in dela. Spomnili se bomo nate, ko bo zazvonil zvon brezjanske cerkve. Zvon nas bo spomnil na tvoje dolgoletno pritrkavanje in vodenje pritrkovalcev. Sprehod po vasi, po parkirišču in do avtobusne postaje nas bo spomnil na tvojo skrb za red in čistočo. Ko bomo šli mimo gasilskega doma bomo pomislili. Glej, Tončkova roka se povsod pozna. Spomnili se bomo nešteti ur, ki si jih prebil v domu. Skrbel si za dom, gasilsko orodje, vozila, okolico, za naše uniforme. Tvoja skrbna krojaška roka je marsikatere mu gasilcu pripomogla, da je uniforma na njem stala kot ulita, da so bili na njej in na kapi

našitki na mestih kamor so spadali. Pogrešali bomo tvojo prisotnost na gasilskih akcijah in prireditvah. Zelo redko si manjkal.

Rodil si se 22. aprila 1937 v Padežu pri Laškem. Ko ste se priselili na Brezje si zvedel za gasilsko društvo in leta 1961 si stopil v naše vrste. Takoj si začel z delom in leta 1972 postal gasilec, leta 1974 si opravil še tečaj za nižjega gasilskega častnika. Poleg dela gospodarja doma in orodjarja, ki si ga opravljal vse do leta 1997 si nekaj let skrbel tudi za mlade gasilce, jih izobraževal in se z njimi udeleževal tekmovanj. Deloval si v organih društva. Bil si član upravnega odbora od leta 1974 pa vse do leta 1987. Tvoje dolgoletno delo v gasilskem društvu se je poznalo na vsakem koraku. Zavzeto si sodeloval v operativi, skrbel si za dom, sodeloval si pri vseh adaptacijah in novogradnji doma. V službi si bil rezalec stekla in tvoja spretna roka je tudi gasilcem velikokrat odrezala steklo. Za vestno gasilsko delo si leta 1984 dobil Priznanje gasilske zveze II. stopnje, leta 1989, ob 40. letnici našega društva, Gasilsko odlikovanje II. stopnje, leta 1998 si dobil Priznanje gasilske zveze I. stopnje, leta 2008 si postal gasilski veteran in leta 2012 smo se ti za dolgoletno delo zahvalili še z Gasilskim odlikovanjem I. stopnje. Vsako odlikovanje govori o vestnem in skrbnem gasilcu, ki

je več kot 50 let posvetil delu v društvu, ki ni manjkal na operativnih in delovnih akcijah in svoj gasilski pečat pustil tudi sinovoma, ki tudi stopata po tvojih humanitarnih poteh.

Tvoja delovna in s krajem tesno povezana življenjska pot je končana. Ne bomo te več srečali na tvoji kolesarski poti po vasi. Dokler so ti dopuščale moči si vsak dan vestno skrbel za to, da so bile Brezje lepše, da so spretno roke zvonarjev v zvoniku iz zvonov izvabile za Brezje značilne melodije, da smo te lahko vprašali za kakšno informacijo. Natančen spomin, ki si ga imel nam je velikokrat pomagal pri reševanju problemov. Naša prisotnost na tvoji zadnji poti naj bo skromna zahvala za dolgoletno pripadnost naši organizaciji in delovni in materialni prispevek našemu društvu. Spomin nate bo še dolgo tlel v naših srcih. Želimo ti miren počitek v zemlji prelepega brezjanskega polja pod obronki Karavank. Zvonovi, ki si jih tako ljubil, ti bodo vsak dan prepevali, nas pa spominjali na Tončka, gasilca, krajana, sosedu, človeka, ki ga bomo pogrešali. Še zadnjič te pozdravljamo z gasilskim pozdravom

Na pomoč!

Žalujočim svojcem izrekam iskreno sožalje v svojem imenu, v imenu članov Prostovoljnega gasilskega društva Brezje, članov Turističnega društva Brezje in krajanov.

»Zdaj gre zares« ORATORIJI 2016

Dr. Andreja Eržen Firšt

Oratorij je široko vzgojno pristočasno dogajanje oz. gibanje, ki od l. 1988 poteka v mnogih slovenskih župnijah. Za nekaj dni, teden ali več združuje med seboj otroke, mlade in odrasle, udeležence, animatorje in njihove voditelje.

Oratorije povezuje glavni junak, ki se v obliki zgodbe predstavi udeležencem. Program oratorija na privlačen način navdušuje za vrednote, za veselo krščansko življenje, za ustvarjalnost in pošteno participacijo v družbi. Nepogrešljive sestavine oratorija so molitev, petje, dramska zgodba, kateheza, ustvarjalne delavnice in igre. Geslo letošnjih oratorijev je bilo »Zdaj gre

zares«, otroci so spoznavali literarnega junaka Ostržka in se od njega učili kako pomembno je znanje, odgovornost, dobra volja ter čisto srce.

V program oratorija pripravljavci običajno vključijo tudi romanje in tako so nekatere oratorijske skupine tudi letos priromale k Mariji Pomagaj na Brezje. Med njimi tudi otroci župnije Kamnica in Sveti križ nad Mariborom ter otroci župnije Beltinci.

Objavljamo nekaj vtisov romanj oratorijskih skupin na Brezje ter članek animatorke, Špele Uršič, ki je tudi sodelavka Romarskega urada Brezje.

Župnija Kamnica in Sveti križ nad Mariborom

Župnija sv. Jakob ob Savi

Štepanja vas

ZAKAJ? KER V ORATORIJ VERJAMEM.

Špela Uršič

Proti koncu junija motivacijo za zadnje izpite iščem v načrtih za prihajajoče poletje. Ko se še poslednjič odpravim v predavalnico, sem z mislimi že na morju, kavi s prijatelji in dobrem čitivu. A vseeno se, že zadnjih devet let, odločam svoje prve dni poletja preživeti drugače. V radovljiškem župnišču, kot animatorka, pomagam pri organizaciji in izvedbi programa Oratorij, ki poteka od nedelje do sobote. Ti dnevi so čudoviti, a naporni. Nekje na sredini tedna se vedno vprašam, čemu mi je tega treba. Zakaj preprosto ne pustim vsega skupaj in tedna preživim nekje ob morju ali pa s počitniškim delom? Odgovor je preprost, ker v Oratorij verjamem.

V opisu Oratorija zasledimo, da je njegov osnovni namen ponuditi varstvo otrokom in mladim nekje med 6. in 14. letom, ki temelji na krščanskih vrednotah, sodelovanju in ustvarjalnosti. Udeležencem skušamo na delavnicah in »velikih« igrah omogočiti kvalitetno preživljanje prostega časa, na katehezah in molitvi pa jim približati vero. Vse to pa zahteva veliko truda, energije in predanosti animatorske skupine. A kdor dá, tudi prejme. Tako na oratoriju ne bogatijo le udeleženci, temveč tudi mi – animatorji. Ko si postavljen pred 130 otrok,

preprosto pozabiš na svoje potrebe in želje ter se trudiš posvetiti vsakemu izmed njih, mu nameniti spodbudno besedo, potolažiti tiste najmlajše in miriti tiste najstarejše. Trudiš se, da bi s svojim zgledom živel besede, ki jih uči oratorijska zgodba in to ne le v času katehez, temveč tudi med malico, pogovorom ali ob prepevanju himne. Učimo se odgovornosti, predvsem pa timskega dela, sodelovanja in potrpežljivosti. Če bi uspeli spoznati prav vsakega izmed animatorske skupine, bi se zagotovo začudili, kako različni smo si med seboj. A ravno v tem je čar. Veliko animatorjev z enakimi talenti ne koristi nikomur, skrivnost se skriva v različnosti. Na sestankih se zato pogosto zgodi, da imamo različna mnenja, a se učimo prilagajanja, strpnosti in spoštovanja drug drugega. Ob tem tudi bolje spoznam sebe, svoje omejitve in predsodke. In v tem je bistvo skupine. Učiti se in živeti drug z drugim in ne mimo drugega.

Tako sedem oratorijskih dni vsako leto prehitro mine. A sledi ostanejo. V devetih letih se je nabralo veliko spominov, a še pomembnejše – med nami so se stkala trdna prijateljstva. Tudi to je namen Oratorija. Nato zaslužno pridejo na vrsto morje, kava s prijatelji in dobro čtivo.

FRANČIŠKOVI OTROCI BREZJE

Alenka Jesenko

Na god svete Marte in Marije 29.7.2012 smo se na Brezjah prvič srečali Frančiškovi otroci. Večletno hrepenenje po najmlajši mladiki Frančiškove duhovnosti je zaživelo ob močni duhovni podpori patra Leopolda Grčarja in sester Karmeličank iz Sore. To mlado življenje skupnosti družin nas vedno bolj povezuje in razveseljuje.

Vsakega otroka, ki se udeleži srečanja, smo iskreno veseli, saj nas vodi Jezusovo zagotovilo, da karkoli storimo enemu teh najmanjših izmed nas,

storimo Jezusu. Tako bi medse radi povabili vse otroke, ki so vsako drugo nedeljo v mesecu ob 17h na Brezjah. Srečanja imamo pri sestrah Frančiškankah Brezmadežnega spočetja, ki domujejo zraven bazilike Marije Pomagaj.

Na enem izmed naših srečanj, na mali šmaren 2013, se je našega srečanja udeležil tudi Beograjski nadškof msgr. Stanislav Hočevar. Takrat smo povabili medse tudi Frančiškove otroke iz Repenj. Še danes odzvanjajo v naših srcih nad-

škofove besede, da se moramo povezovati, kot protiutež slabemu, saj se le to še kako dobro zna povezovati. Takrat smo prvič napisali pismo papežu Frančišku in ga povabili na Brezje.

Pravijo, da ime označuje človeka. Trdno verjamem, da nebeški zavetnik nosilcu imena prepusti tudi del svojih zasluženj. Tako se po svetem Frančišku čutimo tudi otroci papeža Frančiška, ki nam tako čudovito razlaga Frančiškovo pot in nas vodi k veselju Evan-

gelija. Na naše vabilo in pismo smo dobili odgovor iz vati-kanskega tajništva, s papeže-
vim blagoslovom.

Naša mesečna srečanja se začnejo pri sestrah v kapeli pred Najsvetejšim, z molitvijo in pesmijo. Običajno se nam pridruži tudi pater Leopold in nas kratko nagovori. Na naših poteh nas spremlja Božji blagoslov. V moči tega blagoslova Frančiškovi otroci živimo in rastemo skupaj. Srečanje nadaljujemo s kratko zgodbo iz Frančiškovega življenja, sledi delavnica ali skupinska igra.

Sreča je v srečanju, je nekoč povedala gospa Berta Golob, ki je bila tudi že naša gostja. Predstavila nam je molitev rožnega venca v oktobru in na tem srečanju smo si izmenjali rožne venčke in si obljubili, da bomo molili eden za drugega.

Frančiškovi otroci se zahvaljujemo patru Leopoldu za ljubečo skrb in prejete blagoslove, sestri Mariji in vsem sestram FBS za izredno gostoljubje ter vsem dosedanjim voditeljicam s. Katji, Miri, Lidiji, Barbari, Marti, Emi, Katji, še posebno pa Heleni, sestri Mileni in Mariji. Zahvala pa gre tudi vsem staršem, ki svoje otroke vodite po Frančiškovi poti k Mariji Pomagaj in po njej k Bogu in ste prispevali svoj delež k temu, da nam je bilo sku-

paj lepo. Bog povrni vsem.

Posebnost naših srečanj je tudi to, da so na srečanjih lahko prisotni tudi starši, ali pa gredo v času srečanja na kavo ali sprehod. Srečanja se običajno udeleži od 10 do 15 otrok, včasih, če pridejo vsi, pa nas je tudi že čez 20, iz devetih družin. Vsako srečanje pod Marijinim varstvom je lepo in edinstveno. V srcu so nekateri našla posebno mesto. Dvakrat so nas obiskali Frančiškovi otroci iz Repenj. Zares smo jih bili veseli. Hvala voditeljici Sari, ki jih je pripeljala.

Nekaj Frančiških otrok se je udeležilo papeževega obiska v Sredipolju na Goriškem, 13.9.2014. Skupaj s papežem smo molili za mir in še danes čutimo njegov blagoslov.

V januarju 2015 smo imeli srečanje v Trziškem koncu. Kar štiri družine izhajajo od tam. Najprej smo si ogledali prek-

rasne jaslice pri Zupanovih v Trziču, nato smo se sankali pri Križnarjevih, dobili odličan čaj in piškote, za nameček pa bili povabljeni še k Tišlerjevim na res dobro malico. Letos smo v januarju šli na duhovne vaje Frančiških otrok v Adergas, potem pa smo obiskali še sestre Karmeličanke v Sori pri Medvodah.

V maju smo imeli srečanje v objemu narcis v Javorniškem Rovtu. Kot po čudežu je uspelo priti tudi p. Leopoldu, ki nam je povedal nekaj dogodkov iz Frančiškovega življenja.

Vse Frančiškove otroke izročamo v varstvo Marije Pomagaj, Svetega Frančiška in Svete Klare. Mariji Pomagaj pa naročamo, naj pokliče še druge družine, da se nam priključijo, saj vemo, da je Frančiškova pot bližnjica do Boga in Marije.

Mir in Dobro!

1991 - 2016 25 LET SAMOSTOJNOSTI DRŽAVE SLOVENIJE

Zbrala in uredila: dr. Andreja Eržen Firšt

25 let samostojnosti države Slovenije smo na Brezjah obeležili na različne načine: z zahvalno sveto mašo, ki jo je daroval ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Anton Jamnik, predstavitev knjige Vloga nadškofa Šuštarja pri osamosvojitvi Slovenije, slovesnostjo ob lipi samostojnosti ter blagoslovom klekljane slovenske zastave.

Zbrali smo nekaj vtisov s teh slovesnostih,
ki vam jih z veseljem predstavljamo.

KLEKLJANA SLOVENSKA ZASTAVA ZA 25 LET SLOVENSKE SAMOSTOJNOSTI

Klekljana slovenska zastava je nastajala pod budnim očesom interpretatorke kulturne dediščine, gospe Tanje Oblak. 25 klekljaric iz petindvajsetih slovenskih mest je sklekljalo koščke, iz katerih je, ko so bili sešiti skupaj, nastala klekljana slovenska zastava, dimenzij 2 x 1 meter. Zanj je bilo porabljenih skoraj 5.000 metrov niti. Delo je trajalo skoraj pol leta in vanj je bilo vloženega 1400 ur prostovoljnega dela.

Zastavo je bilo prvič možno videti na Brezjah in sicer v soboto, 18. junija. Pri slovesni sve-ti maši, ob romanju bolnikov in invalidov, jo je blagoslovil mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl.

Idejo za umetniško instalacijo sta prispevali profesorici dr. Jasna Hrovatin in doc. dr. Mojca Perše, s Fakultete za dizajn.

Četrto stoletja

Leon Oblak

Četrto stoletja, barvna pot spomina;
rdeča, ko smo znali jo ljubiti,
saj smo za njo se morali boriti,
da je postala ena in edina.

Nebesno modra, žametna toplina,
globoka, ko smo mogli začutiti,
da je krivice treba odpustiti,
če naj za vse bo mati domovina.

In snežno bela, polna hrepenenja
po miru, ki naj v srcih zakraljuje,
prekrije sence jeze in trpljenja.

To kar je naše, naj ne bo nam tuje,
oblecimo trobojnico življenja,
Slovenec pa Slovenca naj spoštuje.

Abecedni seznam krajev in klekljarice, ki so prispevali koščke za zastavo:

Cerkno - Viktorija Likar; Domžale - Tatjana Zupan; Grosuplje - Staša Javornik; Horjul - Tončka Trček; Idrija - Marija Jereb; Ilirska Bistrica - Katja Mihelj; Izola - Štefanija Vidrih-Kajfež; Kanal ob Soči - Jadranka Štimac; Kobarid - Marija Erce; Koper - Milena Frank; Kozina - Sonja Kurir Borovčič; Kranj - Majda Jančar; Ljubljana - Sara Grebenc; Logatec - Marija Jerina; Nova Gorica - Ivana Mis; Prebold - Milena Klasič; Ravne na Koroškem - Lucija Petrušič; Ročinj - Nevenka Maljnič; Slovenj Gradec - Helena Masten; Smlednik - Anči Pipan; Šentjanž pri Dravogradu - Milena Brezovnik; Škofja Loka - Mara Ferle; Tolmin - Maggiorina Kavčič; Železniki - Mici Koblar; Žiri - Marica Albreht

PRESTAVITEV KNJIGE »Vloga nadškofa Šuštarja pri osamosvojitvi Slovenije«

Z zahvalo, da lahko živimo v milostnem trenutku zgodovine, smo se pri sveti maši, ki jo je 25. junija na Brezjah vodil ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Anton Jamnik, v varstvo priporočili Mariji Pomagaj. V preteklih dneh smo veliko slišali o pomembnosti trenutkov, ki jih živimo. 25-let v dobi obstoja države ni veliko, a če pogledamo zgodovino slovenskega naroda, lahko njegovo samobitnost in enovitost sledimo daleč v zgodovino.

Kultura, jezik in vera so bili elementi, ki so naš narod povezovali skozi vso zgodovino, pod različnimi oblastmi in nas naredili za takšne, kot smo. Številni moške in žene našega naroda so s svojim delom sooblikovali in bogatili tako evropski kot tudi širši prostor.

In eden takšnih ljudi je bil tudi nadškof Šuštar. S svojim življenjskim poslanstvom je zaznamoval slovenski in evropski prostor. Ponosni in veseli smo, da smo lahko na praznik dneva državnosti na Brezjah, na milostnem kraju, predstavili knjigo o možu, ki je bil v veliki meri zaslužen za samostojno državo – knjigo Vloga nadškofa Šuštarja pri osamosvojitvi Slovenije.

O nadškofu Šuštarju so spregovorili avtorji, ki so svoja pričevanja prispevali v pričujoči knjigi; najprej je spregovoril rektor brezjanske bazilike, **dr. p. Robert Bahčič**.

Alojzij Šuštar (1920–2007) in Marija Pomagaj

Nadškof Šuštar je svojo oporoko, ki jo je napisal 20. julija 1997, končal s temi besedami: »Zaupam v Boga in njegovo neskončno usmiljenje in priprošnje Božje Matere Marije.«

Ljubezni do Marije se je naučil od svojih staršev in od stare matere, ki ga je učila moliti. Doma na Grmadi nad Trebnjem so redno molili rožni venec in večkrat poromali na bližnji Zaplaz.

V svojih spominih na dijaška leta v Škofovih zavodih v Šentvidu je pogosto omenjal romanje z nekaterimi profesorji in sošolci k Mariji Pomagaj na Brezje po končani maturi leta 1940. Morda je v spomin na to romanje nekdanjemu ravnatelju sedanje Škofijske klasične gimnazije prof. Jožetu Mlakarju predlagal, da bi dijaki na zapovedani praznik sv. Rešnjega telesa, ko ni pouka, skupaj s profesorji romali na Brezje. Ta predlog so sprejeli

in sedaj vsako leto z vlakom in peš prvi letniki romajo na Brezje.

Ko se je iz Švice vrnil v domovino in še posebej, ko je leta 1980 postal ljubljanski nadškof, se je zelo rad ustaval pri Mariji Pomagaj na Brezjah, zasebno in za razne slovesnosti. Še posebej so mu bila pri srcu romanja bolnikov in invalidov. Sam je bil preizkušan v bolezni, zato je vedno spodbujal, naj se priporočajo njej, ki je »zdravje bolnikov, pribežališče grešnikov, tolažnica žalostnih in pomoč kristjanov.«

Gospod nadškof je rad podprl predlog frančiškanov, varuhov svetišča Marije Pomagaj, da bi brezjanska cerkev dobila častni naslov manjša bazilika. Pri tem prizadevanju je bil zelo vztrajen pri dopisovanju s Svetim sedežem, da so končno, 5. oktobra 1988, odobrili ta naslov.

Prav tako je podprl pobudo rojakov iz Združenih držav Amerike, da bi pred praznikom Marije Pomagaj, 23. maja, zvečer obhajali večer slovenskih krščanskih izročil, ki naj poveže Slovence doma in po svetu. Ta večer je predvsem po zaslugi Radia Ognjišče v zadnjih letih še posebno zaživel.

Iz hvaležnosti, da je Marija slovenski narod obvarovala pred hudimi vojnimi dogodki ob osamosvajanju Slovenije, je na pobudo nadškofa Šuštarja dozorela odločitev o posvetitvi slovenskega naroda Božji Materi Mariji, ki je bila na veliki šmaren leta 1992 tudi na Brezjah. Posvetitev sedaj obnavljamo vsako leto.

Od 17. do 19. maja 1996 se je zgodil prvi obisk papeža Janeza Pavla II. v Sloveniji, med katerim je sedaj že sveti papež Janez Pavel II. poromal k Mariji Pomagaj in ji izročil biserni rožni venec.

Pete mesecev kasneje, v nedeljo 27. oktobra 1996, je gospod nadškof obhajal svojo zlato mašo pri Mariji Pomagaj. V naši kroniki je zapisano: »Ob 7.45 je tiho maševal in se pri Mariji Pomagaj zahvaljeval Gospodu za milosti, ki nam jih daje v svoji dobroti.« Zato tiho zlato mašo ni

vedel nihče razen frančiškanov in tajnika dr. Andreja Sajeta ter treh sester iz škofije, ki so smeli z njim poromati na Brezje. Slovesno zlato mašo pa je obhajal naslednjo nedeljo, 3. novembra, v ljubljanski stolnici.

Ko se je umaknil v Zavod sv. Stanislava, je prosil, naj v malo kapelo na stransko steno obesijo sliko Marije Pomagaj. Vsak dan je po več ur prebil v kapeli. Sestra Mira Rožanc je v knjigi Po Mariji Podarjene milosti zapisala: »Večkrat si je še želel poromati na Brezje. Spominjam se, da sem ga peljala, ko je že bil na vozičku. Kako je bil srečen! Nekega dne pa se je v svojem asketskem prizadevanju odločil, da se bo odpovedal želji, da bi še poromal na Brezje. Ko ni on več šel k Mariji, pa je ona prišla k njemu: gospa Ljudmila Kalan iz Šmartina pri Kranju mu je, ker je vedela, kako časti Marijo Pomagaj, za god prinesla uokvirjeno sliko brezjanske Marije. Takoj smo jo morali obesiti pod križ v njegovi sobi.«

Proti koncu svojega zemeljska življenja je bil gospod nadškof z Marijo najbolj povezan preko molitve rožnega venca. Poudarjal je, da je molitev še edino, kar lahko naredi za druge.

Najbolj so nam znane njegove besede, ki jih je velikokrat izrekel tukaj na Brezjah ter jih tudi zapisal v spominsko knjigo našega samostana: »Marija nam je pomagala v preteklosti, Marija nam pomaga danes in nam bo pomagala v prihodnosti ter nas vedno bolj vodila k Jezusu in po njem k Očetu.«

Hvala gospodu nadškofu Šuštarju za njegov zgled zaupanja v Božjo Mater Marijo.

Alojzij Šuštar se je rodil 14. novembra 1920, kot prvi izmed desetih otrok Alojziju Šuštarju in materi Mariji. Na predstavitvi je bila prisotna tudi ena od sestra gospoda nadškofa, gospa **Slavka Kavčič**, ki je povedala:

»Spoštovani, lepo pozdravljeni. Malo mi je nerodno, da sem jaz prva, ki govorim, ker sem, bi rekla, najmanj zaslužna za to, kar predstavljamo danes. Kot so že povedali, je moje ime Slavka Kavčič in sem ena izmed sester nadškofa Šuštarja. Poleg mene je tu prisotna še moja sestra Ani, dvojčica in sva edini živi še izmed desetih otrok Marije in Alojzija Šuštarja.

Kot veste se brat nekaj časa pred smrtjo ni pojavljal v javnosti. Verjetno je bil to tudi eden izmed razlogov, da so ga mnogi, tudi tisti, ki so ga prej zelo oblegali, pozabili. Ostali so mu zvesti le oni, ki so imeli glede odnosov med ljudmi enak nazor kot on. Vse ljudi je treba spoštovati, ne glede na družbeni položaj, bogastvo, vero, izgled in tako naprej. Druga njegova misel je bila, da mora vsak človek, po svojih zmožnostih, prispevati k blaginji družbe in pa posameznikov. V času njegovega nadškofovanja so se v Sloveniji dogajale velike stvari. Po spremembi družbenih razmer do katerih je s svojim umirjenim, ampak premočrtnim delovanjem veliko primogel tudi on, so vodilni v Cerkvi dobili večjo možnost vplivati na dogajanje v družbi. To je brat krepko izkoristil, zlasti takrat, ko smo Slovenci, ko smo se Slovenci odločali za samostojno državo. Ker sem imela možnost, da sem v mladosti z njim v Švici preživela veliko časa, sem dobro vedela kako ima rad Slovenijo, kako mu je to ostala edina resnična domovina, čeprav je imel še nemško in švicarsko državljanstvo. Zato ni čudno, da si je že prej, ko je bil še v tujini, zlasti pa potem, ko je živel v Sloveniji, prizadeval, da bi Slovenija postala demokratična država, kjer bodo za skupni blagor delali vsi ljudje, ne glede na vero, politično pripadnost in druge razlike. Zato je bil osamosvojitve resnično vesel. Uporabil je vse svoje zveze in ko

boste gledali knjigo, boste videli, da teh ni bilo malo, da bi Slovenija dobila ustrezno mesto na svetovnem zemljevidu. Vedel pa je, da Slovenija lahko dosega uspehe na družbenem, gospodarskem in političnem področju le, če bo spravljena tudi doma, saj se v sovražstvu ne da razvijati. Zato so bila njegova prizadevanja za spravo nekaj samoumevnega. Verjetno bi danes lahko rekli, da smo prav na tem področju dosegli najmanj. Menim, da je za njega prava milost, da ni več med nami, ker bi ga to zelo žalostilo. Vsak, ki ga je poznal, si je sam ustvaril podobo o njem, kakšen je bil kot duhovnik, nadškof, državljan Slovenije, Evrope in sveta. Lastnost človeškega spomina pa je, da se nekatere stvari pozabljajo, hote ali nehot. Zato si tudi v vsakdanjem življenju stvari zapisujemo. Tega, da gredo stvari v smer, da bi se dejavnost nadškofa Šuštarja v času osamosvajanja in po njej pozabila ali se celo izničila, so se očitno zavedli nekateri posamezniki, ki imajo voljo, sposobnost in na žalost tudi moč, moramo to poudariti, da opozorijo na zelo pomembno vlogo nadškofa Šuštarja pri uveljavljanju katoličanov v Sloveniji in vzpostavljanju enakosti vseh ljudi v času priprav na njeno osamosvojitve in po njej. To so v prvi vrsti gospodje: gospod Jernej Vrtovec, gospod škof dr. Anton Jamnik in seveda gospod dr. France Martin Dolinar. Rezultat njihovega neutrudnega, strokovnega in velikega dela je knjiga, monografija, ki je pred nami. Iskreno se jim zahvaljujem v imenu cele družine Šuštar, ki smo na njega ponosni kot na velikega človeka, zlasti pa kot sorodnika. Jaz sem zelo dobro lahko spoznala od mladih let naprej kakšne lastnosti ima in veliko od njih, rečem večkrat, škoda je, da nisem povzela vseh, sem tudi jaz od njega prevzela. Zelo sem vesela, da je predstavitev knjige tudi na Brezjah, kamor je on zelo rad zahajal. Velikokrat sem imela občutek, da v Mariji na Brezjah vidi svojo mamo, ki jo je zelo, zelo spoštoval. Ta nagovor zaključujem tako kot ga je on vedno zaključeval. Rekel je: "Vse lepo vam in vašim družinam in srečno pot domov." Hvala lepa.«

•

Za zdravstveno stanje nadškofa Šuštarja je skrbela akad. prof. dr. Marjeta Zorc.

»Spoštovani prijatelji in vsi, ki ste se danes udeležili tega posebnega dogodka. Spoštovani gospod škof, akademik prof. dr. Anton Jamnik in avtor knjige gospod Vrtovec. Draga, spoštovana prof. Kavčičeva, Ani in seveda s. Mira, vsi, ki so bili del te neverjetne zgodbe. V imenu številnih slovenskih zdravnikov in mojih študentov, bi se želela iz srca zahvaliti za idejo prof. Jamnika in g. Vrtovcu, ki sta zbrala veliko energije, dela in poguma, da je ob 25-letnici naše samostojne slovenske države luč sveta ugledalo to posebno delo. V knjigi so opisani resnični dogodki, ki ne smejo nikoli iti v pozabo. Nadškof Šuštar mora ostati in živeti z nami naprej, ker ga Slovenija potrebuje. Potrebuje ga v tem danem trenutku, ko se zdi, da smo na razpotju, vendar ideje in misli gospoda nadškofa morajo živeti naprej in morajo roditi sadove za naše otroke, za ljudi, ki živijo v tem prelepem delu sveta. Verjemite mi, da je potrebno, da še in še ponavljamo njegove misli vsak dan v molitvi, vsak dan v politiki, ki naj združi slovenski narod, da bomo živeli tako kot si je zamislil g. nadškof dr. Alojzij Šuštar. Hvala.«

•

Pod mentorstvom dr. Antona Jamnika je gospod **Jernej Vrtovec** pred dvema letoma napisal diplomsko nalogo o nadškofu Šuštarju. Diplomsko delo je nadgradil in dopolnil z arhivskim gradivom in tako imamo pred seboj izjemen dokument o vlogi nadškofa Šuštarja pri osamosvojitvi Slovenije.

»Spoštovani romarji, državljanke, državljani, spoštovani g. škof Jamnik, spoštovani ostali gostje in soavtorji tudi knjige. Danes, ko obeležujemo 25. obletnico osamosvojitve Slovenije in ob tem gledamo na prehojeno pot v teh 25. letih, kaj je naša država dejansko naredila in ko si ob tem tudi različni ljudje pripenjajo različne zasluge ali pa nadenejo medalje kdo je bolj zaslužen za osamosvojitve Slovenije, pa pozabljamo, pozablajo,

so pozabljali vse do izda te knjige na nadškofa Šuštarja. Nadškof Šuštar je že ob vrnitvi v Slovenijo, ko je bil imenovan leta 1980, začel postopke demokratizacije Slovenije. Namreč takoj, ko je prišel, je zastavil dialog in komunikacijo s takratno oblastjo, ki ga je vselej želela prevarati, ampak dosegel je vse svoje zadane cilje. Vztrajal je, vztrajal je v dobrem, zadal si je ključne cilje, da Božič postane dela prosti dan, da lahko vošči za božične praznike. Torej, tiste cilje, da bi bili kristjani obravnavani enakopravno, da ne bi bili več drugorazredni državljanji. In te cilje je dosegel.

Ampak ključno kar opisujemo v knjigi, pa je njegova prizadevanja za samostojno Slovenijo. Ko tudi politika ni bila ravno enotna ali si želi Slovenija osamosvojiti ali ne, je nadškof Šuštar zastavil vse svoje, vse svoje zveze in poznanstva in v ključnem trenutku videl, da gre za ključen trenutek v zgodovini slovenskega naroda. Pisal je papežu Janezu Pavlu II. ob napadu na Slovenijo rekoč: " Sveti oče, sile JLA so napadle samostojno Slovenijo, prosim za pomoč." In Sveti oče je že naslednji dan se odzval v konzistoriju pri umestitvi novih kardinalov in obsodil napad na Slovenijo ter pozval k spoštovanju človekovih pravic in svoboščin, ter da se Slovenijo mednarodno prizna. In mi objavljamo faksimile original tega pisma v knjigi. On je tudi ob plebiscitu dejal za tv Slovenija takole: "V nedeljo moramo iti na plebiscit in s svojim da zagotoviti življenje v sa-

mostojni in neodvisni republiki Sloveniji." On je bil vesel teh dogodkov in če je politika oklevala, je imel on jasno črto. Samostojna Slovenije da in pika. In potem je svoja prizadevanja nadaljeval naprej. Ko je bila tukaj vojna, desetdnevna vojna, je bil on dnevno v kontaktu s papežem in ostalimi politiki (s švicarskim predsednikom, nekdanjim predsednikom Kurtom Furglerjem, s kardinalom Sodanom, kardinalom Martinijem, ostalimi škofovskimi konferencami). 4. julija, je pisal škofovskim konferencam v Evropi in svetu: "Dragi bratje škofje in kardinali, prizadevajte si pri svojih vladah, da se zaustavi nasilje na ozemlju republike Slovenije, da se povrne mir in dialog in da se Slovenijo prizna kot samostojno državo." In potem so prihajala številna pisma solidarnosti s slovenskim narodom, z enotnostjo itd. in to tudi objavljamo v knjigi.

Torej nadškof Šuštar ne sme ostati pozabljeni osamosvojitelj. To kar se danes zdi. On je eden izmed ključnih osamosvojiteljev v tej državi, v tem prostoru in ta knjiga je to obeležje, končno zbrani dokumenti na enem mestu.

Pa še ena stvar, ki je krasila nadškofa Šuštarja. To pa je bila sprava. 90. leta je dejal: "Ne moremo iti v samostojnost, ne moremo iti to pot, da bomo živeli v lastni državi skupaj, če ne bomo bili kot narod enotni za ta projekt, povezani med seboj, izpravljeni." Nadškof Šuštar je spravo tudi živel. Številni so ga želeli prevarati, tudi slovenski politiki. Spomnimo se tiste lipe, blagoslovitev lipe, pa ugasnjen mikrofona. Ampak on je odpustil in je rekel: "Korak za korakom in bo šlo." In tudi danes, odklanjati moramo sovražnost in slediti Šuštarju in njegovim besedam. S tem pa zaključujem, da ne bom predolg.

Ko se zdi, ko se zdi, da dialog ni več mogoč in da smo vse možnosti za dialog izčrpali, nam ne preostane nič drugega kot, da se usedemo nazaj za mizo in začnemo ponovno z dialogom. In nadškof Šuštar je dialog živel in z dialogom, strpnostjo, komunikacijo in s svojo odprtostjo,

ter vztrajnostjo je dosegel pomembne cilje za slovenski narod. Zaradi tega je postavljen za enega ključnih osamosvojiteljev republike Slovenije. Hvala mu!"«

Ko je bil Alojzij Šuštar februarja 1980 imenovan za ljubljanskega nadškofa, je za osebno tajnico iskal redovnico. 18. avgusta je službo nastopila **sestra Mira Rožanc**, ki je z nadškofom delala 17 let. Sestra Mira je v svoji skromni naravi navzoče nagovorila:

»Jaz sem šele na Brezjah zvedela, da bi morala kaj povedati, ampak nisem preveč zgovorna. Tudi naslov članka v tej knjigi je: "Razumela sva se brez besed", torej z gospodom nadškofom. O gospodu nadškofu sedaj drugi veliko pripovedujejo, jaz lahko samo to rečem, da sem hvaležna Bogu in gospodu nadškofu in vsem, ki so mi omogočili, da sem smela biti z njim celih 27 let in da sem bila z njim tudi ob njegovi smrti. Zaupam, da me, da nas vse spremlja in nas blagoslavlja kakor je delal v svojem življenju in nam želi vse dobro. Hvala lepa.«

Za zaključek je nekaj misli podal še ljubljanski pomožni škof msgr. **dr. Anton Jamnik**:

»Danes je čustven trenutek. Lepo se zahvaljujem dr. p. Robertu, rektorju svetišča, da smo se dogovorili, da je zahvalna sv. maša za domovino tukaj, da molimo in govorimo. Oboje mora biti, ker, če je samo govorjenje, potem je prazno, če je pa molitev in to, da se spominjamo, potem dobimo pravo moč. Vam sem hvaležen, da ste tako potrpežljivi in toliko časa vztrajali. Končno je danes tak blagoslovljen in lep dan. Lepo se zahvaljujem ga. direktorici Romarskega urada, dr. Andreji Eržen Firšt. Mislim, da boste vse te govore, krasni so bili, pripravljene, imeli tudi objavljene. Zahvaljujem se drugim duhovnikom, vam sestram in narodnim nošam. Skratka, jaz bi po-

vedal samo še "majčkeno" eno anekdoto, potem pa zaključimo.

Ko se s. Mira še ni preselila čisto v zavod in je prihajala vsak dan, sem jaz bil tudi njegov kuhar, predvsem zvečer. A moja kuhinja je bila veste, pogrevanje v glavnem. Največji dosežek so bili špageti ali hrenovke. To je bila zelo izvirna kuhinja. Enkrat sem med kuhanjem hrenovk prejel telefonski klic, potem je to trajalo ne dve minuti, ampak deset. Pridem nazaj, so hrenovke bile kot cvetača. Zdaj pa, nadškof je bil tudi navihan veste. Na svoj način je povedal, kot je rekla s. Mira, z očmi. Ko se ja tako navihano nasmejal je bil zelo čustven, dolenska, mehka duša. Pa jaz tiste hrenovke prinesem, a ni rekel, kaj sem ga polomil, ampak je rekel: "Tone, a to je pa nek nov način hrenovk, ne?" Sem rekel: "Gospod nadškof, čisto nov." Pa še kaj drugega bi lahko povedal, še eno stvar.

Nadškof je tudi vedno poudarjal: "Tistim, ki Boga ljubijo, vse pripomore k dobremu." Tudi veliko je pretrpel. On je šel zaradi bolezni v Švico, tuberkuloze, operacije; par krat je bil praktično klinično mrtev. Hudo je bilo, težko je bilo, domov ni mogel. Šele leta 1964 je prvič videl mamo po letu 1941. In tujina je vendarle tujina in potem vse ostalo, konflikti, nasprotovanja itd. Ampak spomnim se, ko je bil češki predsednik Vaclav Havel, sta se pogovarjala, ali pa kancler Kohl, ki je prišel leta 1985 za Rešnje telo in je želel biti pri maši, pa so rekli, da ne sme iti k Šuštarju. Je rekel: "Me pa ne bo v Ljubljano." Pa so potem videli, da je le dobro, da pride. In kaj je bilo ključno? Ob vseh konfliktih, doživljati in vedeti, da ima vsaka stvar svoj pomen, tudi težke stvari. "Veste lahke stvari nam v redu gredo," je rekel nadškof. To ni problem, ampak, da vemo, da tudi preizkušnje, razočaranja, izklopljeni mikrofoni, take in drugačne stvari, če imamo pravega duha, če odpuščamo, gojimo ljubezen, nismo zamerljivo maščevalni, vse pripomore k dobremu. Tistim, ki Boga ljubijo, vse pripomore k dobremu. Tudi zelo

težke stvari. In marsikakšno težko stvar, ampak nerad je o tem govoril, je doživljal, jo nosil v sebi. Na koncu je toliko molil, da je imel krvava kolena. Molil je, to je bil človek molitve, ne samo akcije. Ni bil samo diplomat, ni bil samo nekaj zunanjega. In potem, ko je zdravnik rekel in nas ni poslušal, tudi s. Mire ni čisto ubogal takrat, je rekel: "Jaz bom molil na kolenih." Šele, ko so zdravniki rekli: "Gospod nadškof, to pa ni v redu, lahko se to vname in bo huda bolezen lahko." Je rekel: "Jaz moram moliti, moliti in moliti."

Torej: "Tistim, ki Boga ljubijo, vse pripomore k dobremu." Mislim, da je to lepa popotnica, vodilo in oporoka tudi za vse nas. Iskrena hvala vam, bratom frančiškanom, očetu rektorju in vam ga. direktor za to, da ste vse to pripravili, edino jaz se nisem držal ure, ampak dobro. Saj smo rekli, da bo tri ure, pa je uro in pol. Hvala lepa vam.«

SLOVESNOST OB LIPI SAMOSTOJNOSTI NA BREZJAH

Tudi na Brezjah smo 25. junija z manjšo slovesnostjo obeležili 25-letnico samostojnosti Slovenije. Lipa je bila na križišču ob prihodu na Brezje posajena ter blagoslovljena ob razglasitvi samostojnosti in neodvisnosti Slovenije, 26. junija 1991. Ob 25-letnici smo se dogodka z manjšo slovesnostjo spomnili na isti lokaciji.

Uvod v slovesnost so naznanili brezjanski zvonovi, zatem so brezjanski pevci zapeli slovensko himno. V govornem delu sta prisotne pozdravila g. Izidor Arih, predsednik Krajevne skupnosti Brezje ter dr. p. Robert Bahčič, rektor brezjanske bazilike.

Najprej je prisotne nagovoril predsednik Krajevne skupnosti Brezje, **g. Izidor Arih**:

Spoštovane krajanke, krajanj krajevne skupnosti Brezje, kakor tudi ostali gostje, dobrodošli.

Tudi na tem mestu se je pred 25 leti pisala zgodovina Slovenije in seveda tudi naše krajevne skupnosti, samo, da smo bili takrat precej bolj enotni kot smo danes. Spominjam se, kako smo bili ponosni, da bomo dobili svojo državo Slovenijo, danes pa se je nekateri sramujejo, v smislu, da se premalo odpiramo drugim narodom, veram in običajem, čeprav vedo, da smo na tej zemlji vedno živeli Slovenci. Zato je prav, da smo se po 25

letih zbrali pod to lipo – simbolom slovenstva, da se spomnimo na vse organizatorje in posameznike, ki so takrat posadili in ob zvonjenju brezjanskih zvonov tudi blagoslovili to lipo. Namerno ne bom imenoval posameznikov, ki so za to zaslužni, da ne bi koga zgrešil in s tem užalil.

Naj na koncu povem še slogan, ki ga slišim vsak dan na znani radijski postaji in sicer: »Slovenija, vsaj mi te imamo še radi!«

P. Robert Bahčič je v nagovoru spregovoril o svoji osebni izkušnji v osamosvojitveni vojni za Slovenijo:

»Predragi in spoštovani sodržavljeni Republike Slovenije!

Pred 25. leti sem ob slovesni razglasitvi samostojne in neodvisne države Republike Slovenije z veseljem in ponosom stal na trgu pred slovenskim parlamentom. Ponosen sem bil in sem še vedno, da sem Slovenec in da živim v tej prečudoviti deželi pod Triglavom. Res, ima-

mo čudoviti biser na tem koščku sveta. Zato nam ni bilo težko braniti našo novo državo. Tudi sam sem med mnogimi drugimi odšel na jugovzhodno mejo, kjer smo, skoraj z golimi rokami, branili naše meje. Najprej nismo točno vedeli, koliko gre zares, da gre za vojno. Ko je pred nami stala vrsta tankov, takrat smo začutili bojazen in trepet, da ne bi izgubili, kar smo pred dnevi razglasili.

Živo mi je ostal v spominu zelen letak, ki so ga trosili helikopterji in na katerem je bilo zapisano, da se naj ne bojimo, ker bomo mi (JLA) samo čuvali meje, da naj ostanemo doma in da bo vsak odpor zlomljen. To nas je še bolj nagovorilo in utrdilo, da tudi branimo, kar smo razglasili. Svoje države Slovenije ne damo več nikomur. Naša je, branili jo bomo in zanjo skrbeli.

Vzporedno s tem dogajanjem bi rad spomnil tudi na tri-letno redno tedensko molitev za mir in pravičnost, ki je pred slovensko osamosvojitvijo potekala v frančiškanski cerkvi na Tromostovju. Prepričan sem, da je tudi ta vztrajna

molitev, ki smo jo pripravljali vsak petek, pripomogla, da smo prišli do svoje države.

Dobro vemo, da nobena pot ni lahka. V 25ih letih naše predrage Slovenije smo doživeli vzpone in padce. To je del poti. In da bi si olajšali pot, je potrebno hoditi vzajemno in složno ter se varovati vsakega egoizma in sovraštva med nami prebivalci, v vseh krajih naše domovine. Hkrati ne smemo pozabiti na vztrajno molitev, za cerkvene in državne voditelje ter vse ljudi, ki živijo v Sloveniji.

Na poti, ki je pred nami, je potrebno ohranjati upanje, korak za korakom in bo šlo. Tudi na naši brezjanski lipi samostojnosti je napis: »Ne pustimo si ukrasti upanja.« Upajmo in delajmo dobro.

Marija Pomagaj, kraljica Slovencev, na tem svetem kraju te prosim, ohranaj v nas poštenost in ponos do našega kraja in naše dežele pod Triglavom.

Poštenega in ponosnega prebivalca ti želim, draga Slovenija.

Naj Gospod še naprej po Mariji blagoslavlja Slovenijo.

Iskrene čestitke vsem ob 25. obletnici samostojnosti Slovenije!«

Ob nagovorih obeh predstavnikov organizatorjev slovesnosti, so za kulturni program poskrbeli pevke in pevci brezjanskega cerkvenega pevskega zbora, pod vodstvom zborovodkinje Alene Likozar.

Kot zanimivost objavljamo tudi nagovor g. **Jakoba Langusa**, predsednika Krajevne skupnosti Brezje, 25. junija 1991, ob sajenju lipe samostojnosti.

Spaštovani gospe in gospodje, spoštovani krajanjani krajevne skupnosti Brezje.

Predolgo smo dvomili in čakali na odločitveni zgodovinski dan, na pot svobode in samostojnosti, na dan slovenskega naroda, na dan za katerega ni in ne bo povratka.

Z včerajšnjim dnevom, veselja Slovencev, smo dobili rojstni list za suvereno, samostojno državo Slovenijo z vso oblastjo na svojem ozemlju. S tem se je uresničila in potrdila želja slovenskega naroda in krajanov naše krajevne skupnosti, ki je bila izražena na plebiscitu za samostojno Slovenijo. Za to obeležje in spominski dan smo tu na Brezjah posadili lipo, simbol slovenstva, za spomin na zgodovinsko prelomnico. Naj živi svobodna Slovenija, naj zazvonijo breški zvonovi!

Jakob Langus, predsednik krajevne skupnosti Brezje

Brezje, 26. junija 1991

Lipo je blagoslovil takratni gvardijan in rektor bazilike p. Stane Zore, ki je sedaj ljubljanski nadškof metropolit.

ZAHVALA OB 25-LETNICI OSAMOSVOJITVE

Edi Gobec

Zahvaljen zemlje in nebà Gospod,
da pred četrto stoletja neodvisnost
si priboril je naš slovenski rod.
Zahvaljen ljubi Bog, da vedno in povsod
po Karantaniji bo spet slovenski rod
na svoji zemlji svoj gospod.
Pomagaj Bog, da rod naš zdrav
bo hrabro vsem viharjem kljuboval
in vedno stal bo in obstal!
Zahvaljen Bog, da vsak Slovenec star in mlad
junaško branil srčno rad
bo velik samostojnosti zaklad.
Daj Mati z Brezij nam moči:
naj Tebe in Boga časti
Slovenec vsak vse svoje žive dni!
Molitev vroča vseh v nebo kipi:
slovenski rod na veke zgledno naj živi,
naj raste, cvete in sadove žlahtne obrodi!

Iz Družine številka 25

TORRECIUDAD, ARAGON, ŠPANIJA

Dr. Andreja Eržen Firšt

Torreciudad je svetišče, posvečeno Blaženi Devici Mariji, v Aragonu, na severu Španije. Leži na levem bregu reke Cinca, v bližini jezua El Grado, v območju številnih naravnih lepot.

Češčenje Device Marije iz Torreciudad sega v enajsto stoletje, ko je na tem mestu stala stara kapelica Marije Angelske. Ime Torreciudad izhaja iz starega obrambnega stolpa (»Turris Civitatis«), iz časa mavrske prevlade na tem

območju. Mavri so stolp uporabljali za obrambo pred kristjani, ki so s severa prodirali proti jugu in skušali ponovno pridobiti ozemlja, zavzeta s strani Mavrov. Leta 1084 so kristjani zaključili z »rekonkvisto«, ponovno osvojivijo območja in v kapelo shranili kip Device Marije. Izročilo pravi, opirajoč se na zgodovinske dokumente, da so kip Device Marije iz Torreciudad častili že pred

letom 1084. V času arabske dominacije je bil kip skrit in kasneje, v času po rekonkvisti, najden v bližini kapelice.

V 18. stoletju je zgodovinar Faci zapisal: »Sveta podoba je kraju, kjer se nahaja, dala ime; njena starost gre v čas pred rekonkvisto tega območja, ki je bila v letu 1083 in kasneje. Od časa, ko so jo vrnili na njeno staro mesto, se je začelo njeno veliko češčenje in veliko čudežev se je dogodilo na njeno priprošnjo. Ta sveta Marijina podoba pred seboj v naročju drži Jezusa.«

Ko so po letu 1100 kristjani osvojili Barbastro in ostala bližnja območja je Torreciudad izgubil vojaški pomen obmejnega območja z muslimani. Obenem se je iz njega v sosednji El Grado izselilo veliko prebivalstva. Ampak svetišče Device Marije v neokrnjeni naravi je svojo priljubljenost ohranilo skozi stoletja, od srednjega veka do danes. Več kot devet stoletij, od rekonkviste dalje, se je pri naši Gospe Mariji iz Torreciudad veliko molilo. Skozi generacije se je ohranila tradicij romanj na ta kraj, da bi molili pred kipom Matere Božje, ji zaupali svoje radosti in težave ter prosili za milosti. Pobožnost je globoko zakoreninjena v številnih mestih širom Španije.

Zgodovina Torreciudad ponovno zaživi v novejši dobi, v začetku dvajsetega stoletja začne pisati novo poglavje, tesno povezano s tradicijo krščanske vere in Marijanske pobožnosti. Zgodba je tesno povezana z ustanoviteljem gibanja Opus Dei in gradnjo novega svetišča, kjer se danes časti Mati Božja. Novo svetišče, veliko večje, je bilo zgrajeno na pobudo ustanovitelja Opus Dei, svetega Jožefmarija Escriva.

Ko je bil Jožefmarija Escriva leta 1904 star le dve leti je hudo zbolel. Zdravniki so izgubili vse upanje za njegovo ozdravitev in staršem napovedali, da ima otrok le nekaj ur življenja. V teh trenutkih tesnobe, ko so izgubili že vse upanje, je njegova mati, Dona Dolores Albas, pobožno molila k Naši Gospe iz Torreciudad. V veliki predanosti se je zaobljubila, da bo sina, če ga ohrani pri življenju, pripeljala h Gospe.

Devica Marija je uslišala njeno molitev. Še isto noč, ko je zdravnik zapustil njihovo hišo, je bolezen pri malem dečku začela popuščati. Ko se je naslednji dan zdravnik vrnil k družini Escriva je v sočutnem tonu vprašal očeta: »Pepe, kdaj je umrl otrok?« In starši mu veselo odgovorijo: »Ne samo, da ni mrtev, ampak je odlično. Slavje v hiši je bilo veliko, in to po zaslugi Device Marije. Starši so obljubo izpolnili takoj; ni bilo lahko, kajti ceste iz mesta Barbastro do Torreciudad so bile slabe. Potovanje je bilo neprijetno in celo nevarno v zadnjem delu poti, ko so morali slediti strmi poti po pobočjih hribov. Spomin na to romanje je v družini Escriva ostal zelo živ in Jožefmarija je velikokrat poslušal pripovedovanja o tej dogodivščini. Tudi sam je kasneje pogosto spregovoril o tem romanju: »Starša sta me prinesla k Devici Mariji in mati me je položila Mariji v naročje.«

Iz zaobljube je v neposredni bližini nekdanje kapelice leta 1975 nastalo novo svetišče. V času gradnje je bil kip Blažene Device Marije iz Torreciudad shranjen v stari srednjeveški kapelici.

Svetišče je bilo posvečeno 7. julija 1975, zasnoval pa ga je arhitekt Heliodoro Dols. Umetniško delo, ki ima kot osnovni element opeko, kreativno predstavlja tradicionalne gradbene elemente v Aragonu.

V notranjosti svetišča prevladuje velik oltar, narejen iz alabastra. Na njem so predstavljeni različni prizori iz življenja Device Marije. V središču oltarja se nahaja Marijin romanski kip. Vse poti svetišča se stekajo k oltarju, ki omogoča molitev pred Jezusom, prisotnem v večnem zakramentu ter kipom Marije. Na levi strani se nahaja podoba svetega Jožefmarije Escriva.

Kapela Marijinega češčenja

Začetki kapele Marijinega češčenja segajo v leto 1984, ko je ob deveti obletnici novega svetišča Torreciudad povabil znana Marijina svetišča na romanje v Torreciudad. Ob tem so k Blaženi Devici Mariji iz Torreciudad prinesli replike svojih zavetnic. To dejanje je postalo tradicija in tako v Torreciudad prihaja vedno več upodobitev Božje Matere Marije s celega sveta. Danes se v kapelah ob spovednicah v kriпти svetišča nahaja skoraj tristo Marijinih upodobitev. Z zbirko želijo prikazati širino ljubezni do Device Marije.

Na povabilo in željo rektorja svetišča Torreciudad bomo v aprilu naslednjega leta v kapelo Marijinega češčenja prinesli tudi milostno podobo Marije Pomagaj. Na romanje bomo odšli konec aprila in na belo nedeljo, 23. aprila 2017, bomo na slovesnosti svetišču Torreciudad poklonili kopijo milostne podobe Marije Pomagaj z Brezj. Kraljica slovenskega naroda se bo tako pridružila številnim drugim upodobitvam Matere Božje, zavetnicam različnih dežel in pokrajin.

MARIJA VNEBOVZETA PRI NOVI ŠTIFTI

p. Tadej Inglič, rektor

Dobro uro hoda od Ribnice ali tri četrte ure od postaje Žlebič, skoraj v sredini med Ribnico in Sodražico, stoji na nizkem griču prijazna romarska cerkev Marije Vnebovzete, navadno imenovana Nova Štifta. Po cerkvi je sčasoma dobil ime tudi grič, ki se je prvotno imenoval Brinov vrh. Za lučaj kamna je pod cerkvijo kapelica sv. Jožefa.

Po ustnem izročilu se je na Brinovem vrhu po božnemu kmetu Matiju Furlanu nekoč prikazala Marija in mu naročila, naj tam Njej v čast postavi cerkev. Naročilo je nemudoma odnesel v ribniški grad, ki je bil lastnik Brinovega vrha. Mislili so, da se mu meša, zato so ga zaprli v ječo, da bi se tam spametoval. Toda Marija se je potegnila za svojega varovanca. Grajski valpet Riglar, ki ga je peljal v ječo, je oslepel. To je bilo znamenje za graščake, da so v tem videli božji prst. Furlana so izpustili, dovolili zidanje cerkve in zanjo veliko darovali. Kmalu je ozdravel tudi valpet in tudi sam veliko pomagal pri gradnji.

Zgodovinar in kronist Janez Gregorij Dolničar trdi, da je že leta 1483 stala na tem mestu majhna Marijina kapelica ali cerkvica. Ne daleč stran je samotaril puščavnik in molil.

V prvih desetletjih 17. stoletja so ljudje večkrat opažali na Brinovem vrhu različne luči. Ko je to izvedel ribniški graščak grof Jurij Jakob Kizelj, je sklenil, da bo tam v čast Materi Božji postavil cerkev in nastavil duhovnika, da bo opravljal službo božjo. Grof je umrl leta 1638, sin grof Jurij Jernej Kizelj je prosil oglejskega patriarha za dovoljenje za gradnjo cerkve. Z gradnjo cerkve

so začeli leta 1641, ko je ribniški župnik naddiakon Frančišek Vaccano položil temeljni kamen in posvetil cerkev varstvu Marije Vnebovzete. Ribniško graščino je v teh letih prevzel baron Trilek, ki je tudi bil naklonjen gradnji cerkve. Prvi kamen je pripeljala, kakor pravijo, graščina, njim so v trumah sledili okoličani, premožni in siromašni. Zato je zgradba nove cerkve tako naglo rasla, da so ljudje povsod videli čudežno pomoč. Legenda pripoveduje, da je vpregla svoje kravice tudi uboga vdova in povprašala mladega voznika, če je še kaj kamenja. »Prav priličnega dobiš,« ji je šaljivo odvrnil, »da ga lahko sama na svojo kravjo vprego naložiš.« Ko je pa zagledala ogromno skalo in uvidela, da je sama ne bo mogla naložiti, je vzdihnila: »Marija, pomagaj!« In glej! Težko skalo je sama na voz naložila in jo tudi srečno pripeljala na strmi hrib. V zahvalo za čudežno pomoč je vdova podarila novoštiftarski Materi Božji tudi voz in živino.

Ljudje so imeli veliko zaupanje do Marije, še preden je bila nova božjepotna cerkev dozidana. Zato upravičeno sklepamo, da so morali že prej na tem griču častiti Marijo, čeprav je imela le borno kapelico. Še danes se hrani podoba, ki jo je leta 1650 poklonil Mariji v zahvalo za ozdravljenje črnomeljski vikar Matija Porenta. Na sliki, ki predstavlja g. vikarj, klečečega pred Marijo, ki plava z Jezuščkom na oblaku, še ni videti nove cerkve. Pod sliko je nemški napis, ki pripoveduje, da je bil g. vikar rešen hudih bolečin, hkrati pa tudi poživilja vernike, naj trdno zaupajo v Marijo,

jo hvalijo in prosijo, da jim zlasti ob zadnji uri s svojim Sinom prihiti na pomoč. Poleg omenjene je ohranjenih več votivnih – zahvalnih podob.

Leta 1667 je umrl baron Andrej Trilek, velikodušni podpornik gradnje cerkve. Po njegovi smrti je enako vnemo pokazal njegov brat, Janez Friderik Trilek. Tako je po 30ih letih začetka gradnje leta 1671 ribniški župnik in arhidiacon Jan Ludvik Schönleben slovesno blagoslovil cerkev.

Cerkev je zgrajena v obliki pravilnega osmerokotnika. Pokriva jo 29 m visoka kupola z lanterno, ki ima osem oken. Vzhodna stran cerkve se končuje v peterokotno apsido s prezbiterijem, na njeno severno steno pa je prislonjen zvonik. V apsidi je pod manjšo kupolo veliki oltar, posvečen Mariji Vnebovzeti. Oltarni nastavek je umetniško izrezljano vnebovzetje. V adventu in postu ga zapira slika baročnega slikarja Janeza Valentina Metzingerja. Sprva je imela cerkev pet oltarjev, pozneje sedem, danes pa samo še tri, ki predstavljajo s prižnico vred dragoceno in lepo pozlačeno baročno delo. Levi stranski oltar je posvečen sv. Ani, desni pa je karmelski škapulirski Materi Božji. Škapulirska bratovščina je ena najstarejših v naši škofiji. Oltarje in prižnico pripisujejo ljubljanskemu rezbarju in pozlatarju Scarnosu.

Zahodno stran cerkve obkroža obokan hodnik, čigar streha sloni na kamnitih stebrih.

Na severni strani cerkve so »svete stopnice«, ki so bile prizidane leta 1780, na prostoru prejšnjega hodnika. Stene stopnic so obložene s sivo črnim marmorjem, zgoraj pa poslikane s freskami prizorov Kristusovega trpljenja. Stopnice je

projektiral Lovrenc Prager, leta 1794 pa jih je poslikal Anton Postl. Vrh stopnic je oltar, pod njim pa božji grob.

Leta 1914 smo na prošnjo ljubljanskega škofa Antona Bonaventure Jegliča bratje frančiškani sprejeli oskrbo za cerkev in romarje ter pomoč okoliškim duhovnikom.

Med cerkvijo in samostanom se razprostirajo tri stare in izredno debele lipe. Med veje največje je postavljena uta, ki lahko sprejme 20 oseb.

Glavni shod pri Novi Štifti je na predvečer praznika Marijinega Vnebovzetja in na sam praznik, ko romarji tako radi zapojejo:

»O Marija pri Novi Štifti, jaz se tebi priporočim. Ti me bodeš varovala, jaz pa tebe ne zapustim.«

Vir: Nova Štifta, jubilejna izdaja ob stoletnici prihoda bratov frančiškanov, Nova Štifta 2014

Slike: arhiv samostana

»LAŽJE JE GRADITI MOSTOVE KOT ZIDOVE!«

Bernarda Nagode

Svetovni dan mladih se praznuje vsake 2 ali 3 leta, v eni izmed svetovnih prestolnic, kjer se mladi katoličani z vsega sveta srečajo na istem mestu, na največjem dogodku za mlade. Letošnje srečanje je potekalo na Poljskem, v mestu Krakov. Ker že celo leto govorimo o usmiljenju, je srečanje potekalo pod geslom: "Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli." Tja sem se odpravila z namenom, da bi tudi sama izkusila veselje, ki se širi

po ulicah teh mest in se naučila in spoznala, kaj je usmiljenje.

Prav zagotovo je ena ljubših izkušenj pripadnost Slovenskemu narodu. Še nikoli nisem videla toliko mladih Slovencev, ki bi z veseljem in ponosom nosili slovensko zastavo in prepevali slovenske tako narodne kot tudi sodobnejše pesmi in se s ponosom predstavljalo drugim, češ da nismo tako majhen narod. Med seboj pa nas je povezovalo več kot le-to. Vse mlade je združevala pripadnost

našemu Očetu in ljubezen, ki jo je bilo v tako številni množici, zlahka začutiti.

Vsak dan smo mladi iz Slovenije imeli priložnost prisluhniti nagovorom škofa Antona Jamnika, ki nas je z zgledi iz življenja Janeza Pavla II in sestre Favstine Kowalske, spodbujal in usmerjal h konkretnim dejanjem usmiljenja.

Ob uradnem odprtju SDM. ja pa sem ostala brez besed ob množici, ki se je tisti dan zbrala

v parku Blonia. Skupaj smo darovali sveto mašo in priporočili Bogu prihajajoče dni. Že na tem srečanju pa sem začutila to Božjo moč, ki nas je obdajala, saj smo ne glede na raso, državljanstvo, jezik, kulturo ... vsi skupaj prepevali in slavili Boga.

Ob prvem srečanju mladih s papežem nas je vse oblihl val evforije, saj je med nas prišel preprosto s tramvajem in pokazal svojo preprostost. Papež nam je naročil, naj ne ugasnemo svojih sanj in naj si upamo sanjati drugačno prihodnost, tudi če nas bodo imeli za sanjače. Papeževe besede in spodbude pa so se verjetno vsakemu posamezniku vtisnile globoko v srce.

Petkov križev pot je bil vezan na telesna in duhovna dela usmiljenja, postaje so bila obogatena z zanimivimi podobami in igrami, hkrati so pretresljivi prikazi Kristusovega trpljenja in trpljenja ljudi v današnjem času presunili naše misli.

Vrhunec dogajanja na Poljskem je bila nedvomno vigilijska papeževina. Začela se je z njegovim prihodom in vstopom skozi sveta vrata, ki so bila obdana z žarki, ki pa so spominjali na podobo Usmiljenega Jezusa. Na tem mestu nas je papež opogumil, da na svetu nismo zato, da bi vegetirali, pač pa smo na svetu zato, da bi pustili sled. Sledilo je češčenje v tišini in prizorišče se je počasi napolnilo s tisočermi svečkami, ki so to slavljenje naredile še bolj ča-

robno, besede zahval in prošenj pa so izhajale iz mladih src.

Od celotnega dogajanja, je v meni poseben pečat naprej pustilo samo mesto Krakov, ki kljub svoji težki in neprijetni zgodovini ni izgubilo upanja in je ustvarilo čudovito podobo, ki človeka nagovori že ob prvem pogledu. Prav tako v meni ostaja hvaležnost, za to čudovito izkustvo vere, za vsa pričevanja, ki obogatijo, za vse nasmehe in dobre besede, za nova in stara prijateljstva, ki čarobnost dogodka popestrijo s čudovitimi spomini. Pa tudi besed papeža Frančiška, ki pravijo, da se je vedno potrebno učiti in da je lažje graditi mostove, kot zidove, ne bom pozabila.

50 let od izrednega svetega leta **IZREDNO SVETO LETO 1966**

Dr. p. Robert Bahčič

*V 20. stoletju so bila tri izredna sveta leta: 1933, 1966 in 1983.
Leta 1933 smo praznovali 1900 let od našega odrešenja, smrti
in vstajenja Jezusa Kristusa.*

Za leto 1966 je papež Pavel VI. razglasil časovno omejeno sveto leto, v zahvalo za končanje drugega vatikanskega koncila, in sicer od prvega januarja 1966 do 29. maja 1966.

Tretje izredno sveto leto je Cerkev obhajala 1983, ob 1950. obletnici našega odrešenja in 50 let po prvem izrednem svetem letu.

50 let po izrednem svetem letu je papež Frančišek napovedal novo izredno sveto leto in prvo v 21. stoletju.

Zelo zanimivo je bilo izredno sveto leto, ki ga je Cerkev obhajala leta 1966. O tem izrednem sve-

tem letu najdemo zelo malo poudarkov. Nekateri ga niti ne štejejo med sveta leta.

En dan pred zaključkom drugega vatikanskega koncila, 7. decembra 1965, je papež Pavel VI. z okrožnico »Čudoviti dogodek« napovedal izredno sveto leto, ki se je pričelo prvega januarja 1966 in je trajalo do 29. maja 1966.

Namen tega kratkega izrednega sveta leta je bil, da bi verniki, kakor je zapisal papež Pavel VI., nagnili svoja srca k spolnjevanju zapovedi svetega zbora. Papež je želel, da delo vesoljnega zbora ne bi šlo mimo ljudi in da bi vsi verni spoznali vse dokumente in smernice, ki so bile sprejete. Lju-

papež Pavel VI.

bljanski nadškof Jožef Pogačnik je vsem župnijam predlagal, da naj imajo v svetem letu tridnevni- ce med katerim naj duhovniki ljudem razlagajo koncilске odloke, predvsem konstitucijo o Cerkvi in apostolatu laikov. Potem jim priporoča, da po dekanijah romajo v stolnico ali v drugo za to do- ločeno cerkev, da bi verniki dobili svetoletne od- pustke.

Ker je bilo zanimanje za sveto leto tako veliko in ker je želo velik uspeh so škofje iz celega sveta prosili papeža, da bi podaljšal trajanje izrednega svetega leta. Škofje so papežu rekli, da se koncil nadaljuje in da se mora nadaljevati, zato naj usliši njihove prošnje. To je nagnilo svetega očeta, da je 3. maja 1966 ustregel prošnjam mnogih škofov in podaljšal izredno sveto leto do 8. decembra, ko je bila prva obletnica zaključka koncila.

Med svetoletnimi cerkvami je bila tudi cerkev Marije Pomagaj, kamor so romali mnogi verniki, skupaj z duhovniki in poslušali nagovore ter raz- mišljanja o pobudah za popolnejše življenje.

24. maja 1966 so k Mariji Pomagaj poromali duhovniki ljubljanske nadškofije. Pobudo za ome- njeno romanje so dali sami duhovniki in nadškof je pobudo z veseljem podprl. Namen romanja du- hovníkov je bil, da bi se prenovili v duhu koncila. Ob povabilu duhovnikom je nadškof Pogačnik za- pisal: »Verouk predstavite na druge dni. Želim, da poromamo k naši Kraljici v čim večjem številu.« Zbralo se je 206 duhovnikov.

Izredno sveto leto pred 50. leti je imelo velik uspeh in blagoslov, naj bo tako tudi 50 let kasne- je, ko obhajamo izredno sveto leto usmiljenja, od 8. decembra 2015 do 20. novembra 2016.

PRAZNIK POVIŠANJA SVETEGA KRIŽA *14. september*

Dr. p. Viktor Papež

*»Ker je postal pokoren vse do smrti, in sicer do smrti na križu, zato ga je Bog povzdignil nad vse«
(Flp 2,8-9).*

Vsako leto 14. septembra obhajamo bogoslužni praznik povišanja sv. Križa. Nekdaj smo ga imenovali najdenje sv. Križa. Praznik ima namreč zgodovinsko ozadje. Cesarica Helena je z arheološkimi izkopavanji na Kalvariji leta 312 našla ostanke Jezusovega križa. Na tem mestu so kasneje pozidali znamenito cerkev Božjega groba, ki stoji še danes in jo mnogi romarji obiščejo. Cerkev so 14. septembra 335 slovesno posvetili in izpostavili v češčenje ostanke Jezusovega kri-

ža, pred leti pa so jo temeljito obnovili in jo rešili propada. Notranjost je razdeljena med katoličane, armence in pravoslavne, ključe pa imajo v posesti muslimani, kar uporabo in vzdrževanje cerkve še bolj otežuje.

Praznik Povišanja sv. Križa nima namena, da bi se spominjali samo zgodovinskih dogodkov, temveč nas praznik vabi, da bi se z vero in ljubeznijo zazrli v tistega, ki visi pribit na križu, na Jezusa našega Odrešenika. Križ je zaradi Jezusa za vsakega kristjana živa, pretresljiva govorica o trpljenju in smrti našega Odrešenika, zato je podoba Križanega Gospoda najlepša, najsvetejša in najbolj spoštovanja vredna podoba, ki jo kristjani častimo in molimo. Ta podoba nam prepričljivo govori o Božji ljubezni, ki se je sklonila k vsakemu

človeku. Zato je Križ postavljen v središče naše vere. Seveda pa je Križ tudi znamenje Jezusove zmage nad smrtjo in razodetje njegovega zmagovitega vstajenja in poveličanja. Jezusov Križ lahko razumevamo in sprejemamo samo v velikonočni skrivnosti. Krščanska govornica imenuje križ »drevo življenja, kraljevski Kristusov prestol, les življenja, ključ do nebes, opora našega življenja«.

Lepo je videti obnovljene in skrbno vzdrževane križe po naših vaseh, poljih, ob cestah, na križiščih, ob rekah in mostovih, v planinah in gorah. Tudi to so znamenja naše vernosti ter kulturne dediščine. Nekdaj so bili križi zanemarjeni, polomljeni, odstranjeni kar čez noč. Obnovljeni so v ponos krajanom, župniji in naši domovini, saj so znamenja naše krščanske identitete. Vsako znamenje križa govori o določeni človeški zgodbi, ki se je zgodila na tem kraju: nesreča, nenadna smrt, spomin na srečno vrnitev iz vojske in tujine, zahvala za prejeto milost, ali pa govori o spravi med sosedoma, ki sta si po dolgih letih molka segla v roke, se spravila in si odpustila zamero. Tudi zaradi teh človeških skrivnosti je Križ vreden spoštovanja in srčne kulture tako vernega kot neverujočega.

Kako lepo bi bilo, da bi znamenje Križa našlo tudi častno, »povišano« mesto v našem stanovanju in v naših domovih. Nameniti Križu neopazno in skrivno mesto v stanovanju, ali pa ga hraniti v predalu omare za »vsak slučaj«, ni krščansko in pričevalno za našo vero.

Imeti pravičen odnos do Križa pa pomeni, da imamo tudi pravičen odnos do našega vsakdanjega križa in trpljenja. Jezus namreč pravi: »Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.« (Mr 8, 34) Vera v Jezusov Križ me ne obvaruje trpljenja in križev življenja, mi pa daje moč, da zmorem vsakdanje križe sprejemati in jih potrpežljivo nositi za Jezusom. Križ ni znamenje odsotnosti

Boga iz našega življenja, temveč znamenje Božje ljubezni do nas. V tej luči kristjan zna trpeti pokončno in z dostojanstvom nosi križ za Jezusom, ne pa da ga za seboj vleče z jezo in nejevoljo kot težko in neznosno breme. Križ po meri ne obstaja, ker mi razum ne more razložiti zakaj trpljenje; vera v Jezusov Križ pa mi pravi, da s križem nisem nikdar sam in prepuščen usodi temveč, da je z menoj On, ki je iz ljubezni do mene sprejel nase križ, na njem umrl in na njem razodel svoje vstajenje in življenje.

Na današnji dan goduje tudi naša frančiškanska provinca, saj nosi uradno ime: Slovenska frančiškanska provinca sv. Križa. Naj Križ, »Drevo življenja«, med slovenskimi frančiškani obrodi bogate duhovne sadove, posebno še sadove novih redovnih poklicev, ki jih zelo potrebujemo in vas prosimo, da zanje molite.

Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

BOŽJI SLUŽABNIK FRANČIŠKAN Vendelin Vošnjak

Dr. p. Robert Bahčič

Pred 155 leti se je v Konovem pri Velenju, v izjemno pobožni in veliki družini, 13. septembra 1861 rodil Mihael Vošnjak, skupaj s svojim bratom dvojčkom Matejem. Oče Pavel, ki je bil krojač, je bil potomec prednikov, ki so davnega leta 1520 pribežali v te kraje iz Bosne, zato so se pisali Bošnjak, iz česar je kasneje nastal priimek Vošnjak. Prvorojencema sta se zatem pridružila še sestra Marija in brat Vinko. Po smrti svetniške žene Ide se je oče Pavel drugič poročil in iz tega zakona se je rodilo še pet otrok. Žena Antonija ni delala razločka med svojimi otroki in otroki iz prvega zakona. Družino je

povezovala vsakdanja skupna molitev in življenje po božjih zapovedih.

Po končani osnovni šoli in klasični gimnaziji na Ptuju je ob sprejemu v noviciat frančiškanskega samostana v Zagrebu dobil redovno ime Vendelin. V več evropskih mestih je študiral filozofijo in teologijo in bil v duhovnika posvečen 26. marca 1884 v Gradcu. Novo mašo je imel v rojstni župniji sv. Martina v Velenju. Po novi maši se je študijsko izpopolnjeval na univerzi v Innsbrucku. Po končanem študiju je na Hrvaškem opravljal številne pomembne službe: bil je magister klerikov, lektor filozofije na učilišču,

svetovalec province, gvardijan in vizitator provinc, generalni komisar in prvi provincialni minister nove hrvaške frančiškanske province svetih bratov Cirila in Metoda. Šest let je bil generalni definator, član vrhovnega vodstva, frančiškanskega reda v Rimu.

Živel je v duhu sv. Frančiška

Kot se za svetniškega kandidata spodobi, so tudi Vendelina Vošnjaka opisovali kot zelo sposobnega, modrega in krepostnega človeka. Živel je v duhu sv. Frančiška. Kljub te-

žavam mu je v provinci uspelo obnoviti pristni frančiškanski način življenja. Ko je papež Leon XIII. leta 1897 predpisal prenovo frančikanskega reda, je bil p. Vendelin takoj pripravljen izpeljati prenovo, kljub temu, da so se mnogi redovniki temu upirali. Kot pooblaščen redovni komisar je obnovo vestno pripravil. Ko je bila leta 1900 ustanovljena samostojna hrvaška frančiškanska provinca sv. bratov Cirila in Metoda, je p. Vendelin postal njen prvi provincialni minister.

Stremel je k svetosti in želel je odgovoriti na izziv božje besede: »Kot otroci poslušnosti se ne prilagajajte prejšnjim željam, ki ste jih imeli v svoji nevednosti, marveč bodite v vsem ravnanju tudi sami sveti, kakor je svet tisti, ki vas je poklical, saj je pisano: Bodite sveti, ker sem jaz svet.« Božji služabnik Aleksij Benigar je o njem povedal: »Njegov asketski lik,

njegov duh molitve in kreposti je redovnike spodbudil, da so ga globoko spoštovali. Imeli so ga za svetega redovnika in duhovnika. Glas o njegovi svetosti se ni zaustavil znotraj samostanskih zidov, temveč se je razširil vse do škofov, škofijskih duhovnikov, drugih redovnikov in vernega ljudstva.« Umrl je 18. marca 1933 v Zagrebu. Svoje besede je potrjeval z zgledom svojega življenja in dosegel junaško stopnjo kreposti, kar je bilo potrjeno z dekretom rimske kongregacije za zadeve svetnikov, ki so ga prebrali leta 2000, ob navzočnosti papeža Janeza Pavla II., z uradnim naslovom »božji služabnik« in tako se naglo bliža oltarju. Za njegovo razglasitev za blaženega se potrebuje samo še čudež.

Pater Vendelin je bil priljubljen spovednik in moder duhovni voditelj. Ker smo v letu usmiljenja naj navedem samo še njegovo misel o usmiljenju:

Božji služabnik
C. Vendelin Fešnjak
 FRANCISKAN
 1861–1933

»V Bogu je morje usmiljenja, ki mu ne vidiš obale. Mi živimo v Božjem usmiljenju. Vse, kar smo in kar imamo, je dar, ki ga prejemo, ki ga od Njega dobivamo. Bogu je všeč in se veseli, kadar nam lahko dela dobro. Zato se ni treba čuditi, da isto krepost zahteva tudi od nas. Veseli se, kadar so njegove ustvarjenine usmiljene, čeprav mi s svojim usmiljenjem bližnjemu dajemo samo drobtinice v primerjavi s tistim, kar smo dobili v izobilju.«

Bodimo usmiljeni, kakor je usmiljen Bog.

SVETA MATI TEREZIJA

Dr. p. Robert Bahčič

Mati Terezija je ena največjih osebnosti, ki je vtisnila neizbrisljiv pečat 20. stoletju in daje navdih prihodnjim rodovom. Celotni neverni in kritiki brez obotavljanja priznavajo, da je izreden lik svetovne in cerkvene zgodovine. Predvsem je bila in je očarljivo pristna žena, polna miline, duha in humorja.

Sveta mati Terezija se je rodila 27. avgusta 1910, v albanski družini v Skopju, kot Agnese Gonxha Bojaxhiu. Kot osemnajstletno dekle je odpotovala na Irsko in vstopila v red loretskih

sester in od tam skupaj s slovensko misijonarko Elizabeto Kajnc odpotovala v Indijo, v Kalkuto, kjer bila skoraj 20 let učiteljica. Tu je ob hoji po ulicah mesta naletela na najbolj uboge, na reveže, brezdomce in otroke, ki niso imeli svojcev in strehe nad glavo ter so zaradi tega životarili in umirali na cesti. Težka izkušnja je mlado redovnico globoko pretresla.

10. septembra 1946 je zaslišala Jezusov krik »žejen sem« ter leta 1948 izstopila iz reda. Oblečena v preprost bel sari, obrobljen z modrimi

»Ljubiti in skrbeti za uboge in zapostavljene je zame vir veselja in zadovoljstva. Ubogi ne potrebujejo našega pomilovanja, ampak ljubezen in usmiljenje.«

črtami, se je podala na ulice Kalkute, da bi služila najbolj ubogim med ubogimi. Kmalu so se ji pridružile prve sestre, kar leta 1950 privede do ustanovitve nove redovne skupnosti misijonark ljubezni. Dve leti zatem je v Kalkuti odprla dom za umirajoče, temu je sledil dom za zapuščene otroke in nato še za gobavce. Kot je večkrat dejala, sta njeno delo in življenje le kapljica tolažbe v ocean trpljenja. Vendar je dodajala, da če te kapljice ne bi bilo, bi nekaj v morju manjkalo. Poudarjala je: »Ljubiti in skrbeti za uboge in zapostavljene je zame vir veselja in zadovoljstva. Ubogi ne potrebujejo našega pomilovanja, ampak ljubezen in usmiljenje.«

Bila je kontemplativna sredi sveta. Na vprašanje: »Mati, kaj je pravzaprav Vaša skrivnost?«, je odgovorila: »To je zelo preprosto: Molim.« Rožni venec je bila njena najljubša molitev. Vse svoje poslanstvo je izpolnjevala v povezanosti z Marijo in Jezusom.

»Jaz ne storim ničesar. On stori vse. Jaz sem majhen svinčnik v božji roki. On piše. On misli. On giblje. Jaz moram biti samo svinčnik ...«

V nekaj desetletjih se je skupnost njenih sester naselila na vseh celinah. V Ljubljano so prišle 16. julija 1987. Marca leta 1997 je vodstvo reda prepustila sestri Nirmali. Danes družba obse-

ga pet različnih vej: aktivne in kontemplativne sestre, aktivne in kontemplativne brate in duhovnike, sodelavce, bolne in trpeče sodelavce ter laike. Poseben namen misijonark ljubezni je prepričanost o Božji ljubezni do najrevnejših med revnimi. Sestre poleg treh zaobljub evangeljskih svetov: uboštva, čistosti in pokorščine, sprejmejo še četrto zaobljubo, da z vsem srcem in velikodušnostjo služijo najrevnejšim med revnimi.

Kmalu po smrti Matere Terezije se je začel postopek za njeno beatifikacijo in se v nekaj letih tudi končal. Papež Janez Pavel II. jo je 19. oktobra 2003 na Trgu Sv. Petra v Rimu razglasil za blaženo in določil, da se njen god obhaja 5. septembra.

Decembra 2015 je papež Frančišek priznal čudež na priprošnje blažene, ki je bil potreben za kanonizacijo. Gre za z znanstvenega vidika nepojasljivo ozdravitev Brazilca, ki je bil v zadnjem stadiju malignega tumorja na možganih. Blažena Mati Terezija je bila razglašena za svetnico 4. septembra 2016, na Trgu sv. Petra v Rimu.

Sveta Mati Terezija, prosi za nas!

PRIDIGA KOPRSKEGA ŠKOFA MSGR. DR. JURIJA BIZJAKA Brezje, 11. junij 2016

20. OBLETNICA DRUŠTVA PRIJATELJEV SVETE DEŽELE

Predragi bratje in sestre! Najprej vsem prav lep prisrčen pozdrav, pozdravljam najprej vse brate mašnike, vse sestre redovnice tukaj in mašne pomočnike, naše pevce in potem vse vas bratje in sestre, ki ste tu zbrani, mislim v glavnem dragi romarji, sveto deželski romarji pa tudi brezjanski romarji. Lahko takoj dodam, vidim tukaj v prvih vrstah so razni predstavniki prvih odborov in vseh nadaljnjih odborov, poseben pozdrav vsem, ki ste kakšno takšno lepo vlogo igrali pri tem, kar se pri tej današnji slovesnosti spominjamo, in to je 20-letnica Društva prijateljev Svete dežele. Nismo zbrani v Nazaretu, ampak naša srca so v Nazaretu, verjamem, da skoraj vsi, ki smo tu, smo te kraje obiskali, jih imamo v spominu, in tudi če nismo v Naza-

retu, smo pri isti Materi Božji in smo pred svetiščem in, ki ni nič manj znano, nič manj slavno, kakor je znano svetišče Matere Božje v Nazaretu. Vsem resnično želim milost in mir od Boga našega Očeta in Gospoda Jezusa Kristusa. Mi je rekel Metod, tam, ko sva se videla: Uh, teh 20 let, to je pa hitro minilo. In mi kliče v spomin, kako je rekel, kako piše o očaku Jakobu, ko je bil pri Labanu in sta se dogovorila, da bo še sedem let delal za Rahelo, potem pa piše, in so mu leta minila kakor le malo dni, zato ker je Jakob Rahelo ljubil, tako piše. In tako je tudi vseh teh 20 let, verjamem, hitro minilo, zato ker imamo radi razne reči, najbolj zato, ker imamo radi Sveto deželo in ker radi tja gremo in ker tam najdemo svojo tolažbo, svojo pomoč in svojo uteho in potem ker imamo med seboj toliko lepih spletenih vezi, ki nas tako lepo med seboj povezujejo in smo tako med seboj

trdni, vedno bolj zvesti in čvrsti, na poti, ki jo želimo prehoditi. Danes je praznik svetega apostola Barnaba in se mi zdi prav lepa ta okoliščina, da padeta naša obletnica in ta slovesnost ravno na takšen praznik takšnega apostola. Vsi ga dobro poznamo v zvezi s sv. Pavlom, ki piše o njem, da je bil mož poln vere in poln Svetega Duha. In ta beseda, poln vere in Svetega Duha, zlasti Svetega Duha, ki je najbolj znan kot Bog Tolažnik, nam kliče v spomin raznovrstna besedila v zvezi s tolažbo in še posebej, ker smo v letu usmiljenja, ko radi opravljamo telesna in duhovna dela usmiljenja in na četrtem mestu pri duhovnih delih usmiljenja je zraven tudi žalostne tolažiti. Tolažiti druge, tudi nas spominja, da sami iščemo in potrebujemo vedno znova lepo tolažbo.

Poglejte, ko so prinesli Jezusa v Jeruzalem, kjer je živel starček Simeon, ki je bil pravičen in Boga

boječ in je pričakoval Izraelove tolažbe, in Sveti Duh je bil z njim. In kaj so te Izraelove tolažbe? Vsem je dobro znano, Izraelove tolažbe so obljube, ki so vezane na Izraela, ki so vezane na Sveto deželo, ki so vezane na njihov kraj, na njihovo zgodovino. Vse te obljube se vedno znova uresničijo, kadarkoli mi tja gremo in iščemo prav isto tolažbo, da bi prišli nazaj bolj pomirjeni, da bi prišli nazaj bolj trdni sami v sebi, da bi prišli nazaj bolj trdni z Gospodom in bolj trdni med sabo. Imamo lepi drugi del preroka Izaija, začne z dvema besedama, ki sta samo na tistem mestu, dvakrat zapovrstjo ponovljeni, in to je tolažite, tolažite. Ta del knjige preroka Izaija se imenuje knjiga Izraelovih tolažb. »Tolažite, tolažite moje ljudstvo, govori vaš Bog, govorite prestolnici Jeruzalem na srce in kličite, da je njena tlaka dokončana, da je njena krivda poravnana, ker je prejela iz Gospodove roke dvojno kazen za vse svoje grehe.« Ta tolažite, tolažite se mi zdi še posebej značilno, da je najbolj razširjen in najbolj poznan naziv za Svetega Duha. Ravno Sveti Duh Tolažnik, po katerem

vse te lepe darove in lepe tolažbe dobivamo. Piše apostol Pavel Korinčanom: »Kdor prerokuje, govori ljudem v izgradnjo in tolažbo in spodbudo«, in nadaljuje v drugem pismu: »Hvaljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe, ki nas tolaži v vsaki naši nadlogi, da moremo tudi mi tolažiti nje, ki so v katerikoli nadlogi, s tolažbo, s katero nas same Bog tolaži.« V pismu Tesaloničanom apostol Pavel razlaga o vstajenju umrlih in zaključí: tolažite se torej med seboj s temi besedami, nato jih poučuje, kako naj se pripravijo na Kristusov prihod in konča: »Zato se tolažite med seboj, in spodbujajte drug drugega kakor to že delate. Opominjamo vas bratje, svarite, tolažite malodušne, skrbite za slabotne, potrpežljivi bodite z vsemi.« Današnji jubilej, 20 obletnica, mi kliče v spomin še en dogodek iz življenja očaka Jakoba, ko je po dvajsetih letih odšel iz Harona in si je pridobil veliko čredo, veliko družino, veliko imetje in je potem Laban prišel za njim in je nek čas zelo slabo kazalo, kako se bo ta stvar izšla, ampak potem je pa Jakob lepo

spregovoril in je navedel, kako je dvajset let služil, kako je bil pri njem, kako je vse po sreči šlo, kako je pripravil drobnico vsem, ne samo Labanu, in kako ga je podnevi žgala vročina in ponoči je bilo mraz, in od tebe nisem terjal, pa naj mi je bilo ukradeno podnevi ali ponoči, vse sem sam poravnal, ti mi sicer nebi zdaj poplačal kakor je treba, ampak Gospod je vse to videl in Gospod je razsodil in bo razsojal. In tako tudi, mislim, da si lahko rečemo in za naše društvo izročamo vse Gospodu v roke, vse naše delo, vse naše molitve, vsa naša romanja, se Gospodu zahvaljujemo za številne milosti in rečem še enkrat tolažbe, ki smo jih bili deležni in prosimo Gospoda blagoslov za nadaljnje delo, naj nas spremlja Njegova dobrohotna roka, naj nas navdihuje njegov Duh in naj nas vedno znova razsvetljuje Njegova zapoved, Njegova postava.

Amen.

PRIDIGA MARIBORSKEGA NADŠKOFA MSGR. ALOJZIJA CVIKLA

Brezje, 18. junij 2016

48. NARODNO ROMANJE BOLNIKOV IN INVALIDOV

Dragi Marijini častilci, dragi romarji in vsi vi, ki ste preko valov Radia Ognjišče povezani z nami v eno samo občestvo!

Tukaj, pri Mariji Pomagaj smo se zbrali na tradicionalnem, že 48. romanju starejših, bolnikov in invalidov, ki ste obdani z domačimi in številnimi prostovoljci, ki vam strežejo in pomagajo ...

Letošnje srečanje poteka v jubilejnem svetem letu usmiljenja, ob 20. obletnici nepozabnega obiska sv. papeža Janeza Pavla II., ko je obiskal našo domovino, ki letos praznuje svojo 25. letnico.

Evangelij nam je predstavil pot blagrov, ki so za nas kristjane pot, ki nas vodi v vedno globlje doživljanje Božje bližine. Vsak naš trenutek, vsako naše stanje, naj si bo to zdravje ali bolezen, mladost ali starost,

dobiva svojo globlji smisel iz tega osebnega odnosa z Bogom. Kadar kot Jezusovi učenci stopamo po poti blagrov, doživljamo, da nas Gospod ne zapušča, nasprotno, čutimo, da smo mu vedno bliže.

Svet, v katerem živimo, polaga pozornost življenju predvsem danes in tukaj in išče srečo v materialnih dobrinah. V ospredje tako postavlja posameznika. Iti po poti blagrov pa pomeni plavati proti toku takšne miselnosti. Kljub temu, da vemo, da plavamo proti toku, se kot kristjani oklepamo poti blagrov, ker verujemo, da je to edina pot, ki nas vodi za Jezusom! In bolj ko nam uspe hoditi po tej poti, bolj se pred nami sveti Njegovo obličje. Človek, ki živi v duhu blagrov, iz dneva v dan bolj živo čuti, da v njem raste nov človek, človek, ki postavlja Boga na prvo mesto in hkrati človek, ki v svojem bližnjem gleda brata in sestro.

Dragi bratje in sestre, mnogi med vami se srečujete z raznovrstnimi preizkušnjami in trpljenjem. Skrivnost trpljenja ima več obrazov. Eni trpite, ker

vas je v življenju zapustil kdo, ki vam je bil blizu in dragocen; drugi trpite, ker ste onemogli in doživljate, kako pojemajo vaše moči in ste zaradi tega vedno bolj omejeni ter odvisni od pomoči drugih; spet drugi se srečujete z boleznijo, eni s težko in neozdravljivo, ali s stalno invalidnostjo.

Trpljenje je skrivnost, ki je nikoli ne bomo v polnosti doumeli. Ob srečanju z bolečino in trpljenjem, se v nas prebudijo temeljna vprašanja: Od kod prihajam? Kam vodi moja pot? Kdo sem in kdo so zame drugi?

Ko se znajdemo v preizkušnji, se človeku mnogokrat »poruši svet«, porušijo se nam načrti... Vendar se tudi skrivnosti trpljenja lahko bolj približamo v moči in kreposti naše vere. Jezus ni imel dolgih govorov in razprav o trpljenju, ampak je nase jemal naše bolečine, naše križe in ravno zato v ljudeh, ki trpijo, srečamo Njega samega.

Vera nam pomaga odkriti globlji smisel tega, kar živimo, pomaga nam, da lahko tudi v najtežjih trenutkih prepoznavamo, da je tudi težka življenjska

situacija pot, ki me vodi v globlji odnos in bližino z Jezusom, ki hodi med nami in z nami nosi naše križe.

Jezus, Božji Sin, nas vabi, da na trpljenje bližnjega odgovorimo z dejavno ljubeznijo in usmiljenjem. Osebna lastnost Boga je, da je usmiljen. Kot usmiljeni Oče se nam razodeva skozi vso zgodovino, takega nam razodeva že Sveto pismo Stare zaveze. Vsebinsko vse stare zaveze bi lahko povzeli v misel: »Bog je usmiljen«; v Novi zavezi pa evangelist Janez to spoznanje nadgradi, ko nam pove: »Bog je ljubezen«.

Jezus s svojim življenjem, zgledom in besedo, jasno razodene usmiljenje, kot najmočnejšo držo Boga Očeta (prim Lk 15, 11-32).

Papež Frančišek želi nas vse z darom jubilejnega svetega leta usmiljenja opozoriti na skrb in ljubezen Jezusa Kristusa, ki se uresničuje v odnosu do vsakega človeka. Nihče ni izključen iz te Božje ljubezni. Vsakemu je ponujena roka sočutja in bližine.

V svetem letu se zato poglablja naša vera in se prečiščuje poslanstvo Cerkve. Glavna naloga Jezusovih učencev je v tem, da vedno bolj postajamo znamenje in pričevalci Božjega usmiljenja, v vseh življenjskih okoliščinah. Zato imate tisti, ki trpite, v občestvu Cerkve svoje posebno mesto, saj moramo Jezusovi učenci biti v prvi vrsti

prinašalci tolažbe in bližine Boga samega. Sveti Pavel je že prvim krščanskim skupnostim naročal: »Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljani, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost...«(prim. Kol 3,12).

Zato papež Frančišek pravi: »Če se ne menimo za trpljenje človeka, pomeni, da se ne menimo za Boga.« In hkrati nam sveti oče naroča: »Ne bojte se približati bolnim in trpečim in s tem se približati Kristusu, ki trpi!«

Postavlja se nam vprašanje: »Kako lahko mi živimo usmiljenje?« Tako, da imamo spoštljiv in sočuten odnos do vseh, ki trpijo. Ne smemo pa ostati samo pri tem! Potrebno je, da se vživimo v svet bolnih in jih poskušamo kar najbolj razumeti, da jim postanemo blizu, da jih lahko spremljamo in jim služimo na njihovi poti. To služenje je dostikrat naporno ter marsikdaj čutimo, da presega naše moči in sposobnosti. V takšnih trenutkih nam lahko zelo pomaga vera, da je Gospod z nami, da je on tisti, ki se po nas sklanja k pomoči potrebnim, da on uporablja naše roke, naš objem in sočutje. Če nimamo vere, da po nas deluje Gospod, lahko hitro »pregorimo«, se utrudimo, nam zmanjka moči in volje, ali pa svoje delo začnemo opravljati zgolj rutinsko in brez srca.

Sveto leto, ki ga obhajamo, je tako za vsakega od nas pri-

ložnost, da vsak znova doživi in začuti, kako je Bog usmiljen, tudi do mene osebno: On je tisti, ki nenehno izstopa iz sebe in stopa na mojo življenjsko pot, me čaka, da me ljubeče stisne k sebi, da bi tako ob njem začutil resnično ljubezen ter, da sem enkrat in dragocen v Božjih očeh. Ko to doživim in izkusim, potem lahko to delim tudi drugemu. Zato nas sveto leto usmiljenja spodbuja in vodi k telesnim in duhovnim delom usmiljenja, ki so odgovor na to moje osebno izkustvo usmiljenja.

Letos obhajamo 25. obletnico slovenske samostojnosti. S ponosom in hvaležnostjo gledamo na to, da smo pred 25. leti kot narod zmogli toliko edinosti in smo imeli tako močno skupno vizijo, kako bomo delali za skupno dobro naše domovine. Tega, kar smo takrat kot slovenski državljani pokazali, nam danes manjka.

Je pa tudi res, da smo takrat imeli velika pričakovanja po boljšem ekonomskem standardu, premalo pozornosti pa smo posvečali vrednotam, ki nas lahko pripeljejo do resničnega dobrega. Dokler bomo v ospredje postavljali zgolj posameznika in njegove koristi, zapostavljali pa skrb za naše skupno dobro, tako dolgo bomo nezadovoljni z našo državo. Vera in evangelijske vrednote človeku kot posamezniku in tudi naši skupnosti nič ne jemljejo, prispevajo pa svoj delež k temu, da je lahko naše

življenje bolj smiselno in bolj odprto za druge, s tem pa tudi za nas vse lepše in srečnejše.

Dragi bratje in sestre, zbrali smo se pri Mariji, ki nas vabi, da naj še več truda vložimo za našo duhovno rast, to je za poglobitev in rast naše vere. Če bo naša vera bolj pristna in globlja, potem bo rastla tudi naša plemenitost, naša dobrota, bomo bolj usmiljeni in bolj odprti do sočloveka.

Vzajemnost in sloga morata biti vedno obojestranski vrednoti. Težave in skrbi niso samo na eni strani. Pomembno je, da znamo drug drugemu prisluhniti in, da si zaupamo. Samo na ta način nosimo bremena drug drugega.

Marija z nami moli, nas spremlja, ne samo vas, ostareli, bolniki in invalidi, spremlja tudi nas vse, da bi rastle v razpoložljivosti za služenje potrebnim, da bi se dali na razpolago, da bo Bog po nas nadaljeval čudeže, ki v vsakem času odražajo njegovo usmiljenje in dobroto..

Današnje srečanje pa je tudi priložnost, da se na poseben način zahvalimo vsem tistim, ki skrbijo za preizkušane, onemogle in bolne brate in sestre ter se jim posvečajo. Tukaj mislim na zdravstveno in drugo ospebo po bolnišnicah in v drugih zdravstvenih ustanovah ter v domovih za ostarele. Hvala za župnijske in škofjske Karitas, za vse požrtvovalne sodelavke in sodelavce. Iskrena hvala tudi vam sorodniki in prijatelji bolnih,

invalidov in ostarelih, za vse kar storite za vaše bližnje, ki so v preizkušnji. Hvala vam za vašo sočutno srce in za pričevanje usmiljenja.

Zahvala tudi vam dragi sobratje duhovniki, diakoni in izredni delivci sv. obhajila, ki obiskujete starejše, bolne in invalide, jim prinašate in delite zakramentalno tolažbo in jim prinašate sv. obhajilo. Preko vas se tisti, ki ne morejo več prihajati k sv. maši čutijo povezani s svojim občestvom.

Hvala pa tudi za Radio Ognjišče, ki je za mnoge med vami sopotnik, ki vas spremlja preko dneva ter vam marsikdaj tudi krajša dolge noči. S tem vam ne prinaša le novice ampak tudi hrano za dušo in zavest, da niste sami v vaših bolečinah in boleznih.

Dragi preizkušani bratje in sestre, danes boste mogli prejeti tudi zakrament bolniškega maziljenja. Naj vam ta zakrament da novih moči in po tem zakramentu se še z večjim zupanjem izročite v Božje roke. Naj vas Jezus sam po tem zakramentu napravi močne, da boste skupaj z njim lažje nosili vsak svoj križ in boste čutili, da bolečin in trpljenja ne nosite sami, kot pravi papež Frančišek, da v zakramentu sv. maziljenja »postane navzoč sam Jezus, ki nas prime za roko, nas ljubkuje in nas spominja, da mu že pripadamo in, da nas nič ne more ločiti od Njega.« Amen. •

Dragi romarji, dragi bratje in sestre v Kristusu!

Ko smo imeli pred dvajsetimi leti v naši sredi papeža Janeza Pavla II., nas je pomenljivo opozoril, da ni dovolj se sklicevati na dediščino preteklosti, ker se mora vsaka krščanska generacija sama ponovno odločiti za krščanstvo. In k takšni ponovni odločitvi nas danes spodbuja in izziva sam Jezus, ker tudi nas - kakor apostole - sprašuje: Kaj pa vi pravite, kdo sem?

Kakor takrat tako tudi danes ljudje o Jezusu govore zelo različno, tudi posmehljivo in zaničljivo. A bolj kot njihova ocena je odločilno osebno prepričanje o Jezusu, ker smo vendar tudi mi v krstu oblekli Kristusa. Zato more in mora biti naš odgovor enak Petrovemu: Ti si Božji Ma-

PRIDIGA MSGR. FRANCIJA TRSTENJAKA Brezje, 19. junij 2016

MAŠA ZA DOMOVINO OB 25. OBLETNICI SLOVENIJE

ziljenec ali takšen kot ga izpovedujemo v veroizpovedi: pravi Bog in pravi človek. Vendar ne zato, ker smo se odgovor naučili, ampak zato, ker sta nas k njemu pripeljala srce in duša, ker smo na lastni koži doživeli - če ponovimo s Psalmistom - da nam Jezus vedno pomaga in nas podpira njegova desnica. Ponovna izpoved vere in utrditev zaupanja v Jezusa Kristusa, ki nam je izkazal ljubezen do konca (Jn 13,1) in ki bo z nami vse dni do konca sveta (Mt 28,20), naj bosta luč, kašipot in pogum za našo zvestobo krščanski identiteti, ker smo - kot pravi Pavel - Božji sinovi. Obnova in utrditev vere v Jezusa Kristusa naj nam pomaga v vztrajni hoji za Gospodom, pri odpovedovanju sebe in sprejemanju križa.

Obudimo spomin na besede svetega Janeza Pavla II., ki nam jih je rekel v Postojni: Ne bojte se Kristusa! ... Če se boste naslonili nanj, ne boste razočarani. Ob teh svetnikovih besedah pa se spomnimo še na preprosto misel, ki jo je izoblikovalo življenje: Pot, ki vodi proč od Kristusa, je lahka, toda nazaj je težka in naporna. A na našo srečo ni nemogoča, saj nam to zagotavlja Jezus sam, kakor je sporočil po sveti Favsti-

ni: »Naj se mi nihče ne boji približati, čeprav bi bili njegovi grehi rdeči kakor škrlat.« (D 699) In še nam sporoča: Nočem kaznovati obolelega človeštva, marveč ozdraviti ga s pritegnitvijo na svoje usmiljeno Srce« (D 1588)

Dragi bratje in sestre, drage Slovenke, dragi Slovenci.

Na današnje nedeljo nas naši apostoli, naši škofje vabijo, naj molimo, prosimo in se zahvaljujemo za našo državo, ki bo čez nekaj dni obhajala svoj srebrni jubilej. Verni državljani čutimo, doživljamo in verjamemo, da je slovenska država, njena samostojnost in neodvisnost, njena vključenost v družino evropskih narodov, neprecenljivi Božji dar in čudež Božje ljubezni, v moči katerega so toliko predniki že pred letom '91 razglašali Slovenijo za raj po Triglavom, za katerega so mnogi prelili svojo kri, se odpovedali marsičemu, zastavili svoje ime in ugled, samo da bi položena semena rodila blagoslovljeni sad, ki mu zdaj pravimo: Republika Slovenija, za katero je sveti papež Janez Pavel II. izrekel čudovito priznanje: znamenita dežela v srcu Evrope.

Z našimi škofi govorimo: S svojo državo smo Slovenke in Slovenci uresničili tisočletne sa-

nje našega naroda. Z evangeljsko besedo pa smemo ponoviti: po prisrčnem usmiljenju našega Boga (Lk 1,78) smo prejeli dar države, po površini majhno, a po kulturi in vrednotah bogato domovino, ki so jo napovedovali mnogi rodovi. Za res: Izkazano nam je bilo veliko usmiljenje.

In zato nas mora vsak dan znova, ne samo na dan državnosti, prevevati neizmerna hvaležnost za slovensko državo. V drži hvaležnosti se bo namreč krepila prepotrebna samozavest, pokončnost in ponos, zaradi česar pa bomo tudi sledili véliki zamisli blaženega Slomška: Boddimo si med seboj kakor dobri otroci in pomagajmo iz vseh moči k sreči domovine in vsakega prebivalca. Preprosto lahko rečemo: Kar bomo naredili, to bomo imeli; kar bomo sami prispevali, to bomo lahko iz skupnega jemali. Z brezbriznostjo ne naredimo ničesar oz. z brezbriznostjo lahko-miselno uničujemo biser sveta, ki bi ga moral srčno ljubiti vsak državljan.

Srebrni jubilej samostojnosti in neodvisnosti je in mora biti pomenljivi mejnik, ki nam daje priložnost, da resno in odgovorno premislamo, kaj je bilo dobro in kaj je bilo slabo v minulih pe-

tindvajsetih letih. Z dobrim je potrebno nadaljevati, slabo pa je treba takoj opustiti. V čem so naše težave in kaj je naša rešitev nam zelo jasno razkriva apostol Pavel s svojimi besedami, ki jih je napisal v pismu Kološanom.

Njegove besede so za vsakogar in zato si ne sme nihče zapirati ušes: Zdaj pa tudi vi odvrzite: jezo, vzkipljivost, hudobnost, obrekovanje, nesramno govorjenje svojih ust. Ne lažite drug drugemu (Kol 3,8-9). In tem besedam še dodajmo besede iz pisma Galačanom: Če pa se med seboj grizete in obžirate, glejte, da se med seboj ne pokončate (Gal 5,15).

Slišali smo, kaj mora proč iz našega življenja. Zdaj pa poslušajmo kaj mora biti navzoče: Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost. Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kateri kaj pritožiti proti kateremu. Kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte (Kol 3, 12-13).

Trdno sem prepričan, da je mogoče z uresničitvijo teh Pavlovih besed pričakovati velike spremembe v naši državi, ker je pač preprosta resnica, ki jo je povedal blaženi Slomšek: Po boljših ljudeh skrbimo za boljše čase. S tem in tako pa se bo uresničevala želja svetega Janeza Pavla II., ki nam jo je zaupal pred 20.-timi

leti: Bodite vselej enotno in složno ljudstvo, družina, sestavljena iz mnogih družin, med katerimi vladata ljubezen in medsebojna pomoč.

Ob vsem, kar moramo narediti čisto na človeški ravni, pa je prav tako nujno potrebno, da se Bog ponovno postavi v središče našega življenja in da se mu vrne domovinska pravica v Sloveniji. Potrebna je ponovna zavestna odločitev za Kristusa, kakor smo premišljevali na začetku.

Če Boga ni in ne bo sredi vsakdanjega življenja, potem je in bo država podobna evangelijski hiši na pesku - ko pride povodenj, pride do velike podrtije. In to podrtijo - žal - gledamo, ob njej vzdihujemo in se pritožujemo. Blaženi Slomšek se najbrž smeji v nebesih, ko nas gleda in poslušša ter ponavlja, kar je že v svojem času opozarjal: Vse tožbe so prazne, dokler roke križem držimo, hudobi pa damo prosto rasti med nami. S tožbami ne bomo poboljšali sveta, ne sami sebe, ampak vsak naj stori po svojem stanu, kolikor premore in hitro bo boljši svet.

Dragi bratje in sestre, dragi sodržavljani!

Ker smo danes na Brezjah, pri Mariji Pomagaj, lahko tukaj najdemo odlično rešitev za našo blagoslovljeno sedanost in prihodnost. Spomnimo se, kaj je papež Janez Pavel II. podaril Mariji Pomagaj: podaril ji je rožni ve-

nec. S tem darilom je vsem nam brez besed povedal, kako lahko Slovenci pridemo do mnogih rešitev, ko sta v stiski posameznik in družina, ko sta v stiski narod in država. Ponudil nam je preprosto rešitev, ki so jo naši predniki dobro poznali in ji bili bolj kot ne zvesti: to je molitev rožnega venca!

Prepričan sem, da nam bo Bog - po vztrajni, redni in goreči molitvi - dajal na priprošnjo Marije Pomagaj vsega, kar potrebujeta duša in telo, nam bo dajal tistih blagoslovov, v moči katerih bomo kos vsem težavam in bomo vsi skupaj skrbeli za blagor vseh in vsakega. Če je sveti Janez Pavel II. ob slovesu v Mariboru rekel: Bog naj blagoslovi Slovenijo, njene prebivalce in njihov trud za pravičnost, solidarnost in mir, potem to pomeni, da moramo ta blagoslov vsak dan klicati s svojo molitvijo. Zato: radi, z veseljem, redno in pogosto vzemimo v roke rožni venec, premišljajmo Jezusovo, Marijino in svoje življenje ter naj se dviga za nas in vse iskrena prošnja: prosí za nas grešnike, zdaj in ob naši smrtni uri. Amen. •

PRIDIGA LJUBLJANSKEGA NADŠKOFA METROPOLITA MSGR. STANISLAVA ZORETA **Brezje, 25. junij 2016**

NOČNO PEŠ ROMANJE MLADIH NA BREZJE

Lepo pozdravljeni pri Mariji Pomagaj na Brezjah, kamor ste priromali, kot smo slišali na začetku, nekateri iz Ljubljane, iz drugih krajev zato, da bi po Mariji Bogu izrekli zahvalo za vse tisto česar smo bili deležni v tem preteklem študijskem letu in danes tudi zahvalo za našo državo Slovenijo, za njeno samostojnost, za njeno neodvisnost, ko praznujemo dan državnosti.

V začetku ste zapeli pomenljivo prošnjo: "Odpri mi oči srca, rad bi Te videl." Dragi mladi prijatelji, v resnici skupaj z vami prosim Gospoda, naj nam odpre oči srca, da ga bomo znali videti v vseh tistih srečanjih, v katerih prihaja k nam, v bratih in sestrah v katerih prihaja k nam, v ubogih, v katerih nas prosí pomoči, v prijateljih, v katerih nas razveseljuje, v duhovnikih, v katerih nam deli zakramente odrešenja, tudi, da bi ga znali srečati sami v sebi, da bi znali v sebi odkriti Njegovo podobo, Njegovo ljubezen, Njegovo veličastno velikodušnost s katero nas je obdaril z vsem kar smo. "Odpri nam oči srca, da Te bomo videli". In prav v tem duhu

lahko razmišljamo o evangeljskem odlomku, ki smo ga slišali. Dobro nam je poznan. Bodisi ta, bodisi ista pripoved pri drugih evangelistih in vedno znova nas spodbuja k premišljevanju. Najprej prosimo Gospoda, da bi imeli sočutne oči, kakršne je imel ta poganski stotnik. Čeprav je bil vojak in vojaki veljajo za trde ljudi, je ta človek videl stisko človeka poleg sebe, ne svojega prijatelja, ne nekoga izmed njegovega sorodstva, videl je stisko, videl je bolezen svojega služabnika v času, ko služabniki niso imeli čisto nobene veljave, ko so bili tam zato, da so opravljali svoje dolžnosti, da so stregli in čisto nič več. Ta pa, ki je bil navajen ukazovati, kakor je sam povedal in ki je bil navajen, da se njegovi ukazi tudi izpolnijo, je imel dovolj pozorno oko in dovolj čuteče srce, da je videl bolezen svojega služabnika in iskal načina, kako bi mu pomagal. Čuteče srce in sočuten pogled zato, da bomo videli kaj doživljajo ljudje ob nas, naši domači. Ali znamo do svojih domačih vedno imeti tako čuteč, sočuten pogled, da

vemo, kaj je v njihovem srcu, da vemo kako je v njihovi duši, da zaznamo vsak trepet in vsako bolečino. Živimo namreč v svetu, ki ni sočuten, v svetu, ki govori samo, kaj ti potrebuješ zato, da boš srečen in zato v tem svetu zelo potrebujemo oči srca, da bi začeli videti ljudi poleg sebe, njihovo stisko, njihovo bolečino.

Druga stvar, ki nas jo uči ta stotnik je, na kakšen način pride k Jezusu. Ne pride s prošnjo, pač pa pride in pove: "Moj služabnik je bolan." Za Boga je to dovolj. Tudi Marija, če se spomnite dragi mladi prijatelji v Galilejski Kani, Jezusu preprosto pove: "Vina nimajo." Kako mi prihajamo pred Boga? S svojimi prošnjami, včasih s svojim moledovanjem. Tukaj pa imamo zgled, da je Bogu treba samo pripovedovati o ljudeh, pripovedovati o življenju, kajti takrat, ko Bogu pripovedujemo o ljudeh, o življenju, takrat v resni-

ci ne gre za to, da bi želeli nekaj zase, takšna molitev ni sebična, ne išče svojega, takšna molitev pred Boga prinaša ljudi in njihove stiske. In vas prosim, da tudi vi danes in vedno na takšen način pred Boga prinašate sebe in druge ljudi. Pripovedujte Bogu o sebi, o tem kako vam je in pripovedujte Bogu o drugih, o bratih in sestrah, da so bolni, da jim nekaj manjka. Bog jih pozna in ljubi, ampak Bog bo na ta način videl, da je vaše srce čuteče in vaš pogled sočuten.

Tretji pogled, dragi bratje in sestre, je pa pogled, ki ga ima Gospod Jezus v tem evangeljskem odlomku, v tem dogodku. Kaj se namreč zgodi? Jezus temu vojaku da priznanje, kakršnega ni dal nikomur drugemu. Pravi: "Takšne vere nisem srečal pri nikomur v Izraelu." Jezus to reče poganu in Jezus to reče vojaku. "Takšne vere nisem srečal pri nikomur v Izraelu." Jezus nas v tej besedi in v tem pogledu uči, da moramo razširiti prostor, da ne smemo zapirati nobene skupine, da ne smemo zapirati nobene župnije, da ne smemo zapirati Cerkve kot take, da ne smemo zapirati naroda kot takšnega, ampak v Jezusovem pogledu bomo začeli videti kaj vse je dobrega okoli nas in koliko je dobrega v ljudeh okoli nas, čeprav morda ne molijo

ali pa ne molijo istega Boga kot mi, čeprav morda ne zagovarjajo vseh vrednot, ki jih zagovarjamo mi, ampak v tem, ko bomo v njih videli dobro, se bo odprl prostor, se bo odprla pot do tega, da bomo lahko sodelovali, da bomo lahko drug drugega spoštovali in se drug drugega veselili. In kako to potrebujemo tako v Cerkvi, kakor tudi v družbi. Zato, Jezus odpri mi oči srca, da Te bom videl, ne samo v bratih in sestrah, ki jih srečujem bodisi v skupini v cerkvi, v naši župniji, odpri mi oči srca, da Te bom videl v vsakem bratu in sestri, da te bom videl v vsakem dobrem, ki ga ti ljudje naredijo, odpri mi oči srca, da Te bom videl v človeku in da bom v vsakem človeku iskal samo človeka.

Dragi bratje in sestre, naj Marija o tej naši želji, o tej naši odločitvi pripoveduje svojemu sinu Jezusu kakor mu je pripovedovala v Kani Galilejski, da nimajo vina. Naj mu pove, da so naše oči včasih težke, naše srce včasih premajhno. Naj nam odpre oči srca, da ga bomo videli. Amen. •

Spoštovani in dragi p. dr. Robert Bahčič, rektor Slovenskega Marijinega narodnega svetišča, dragi bratje duhovniki, posebej romarji iz Rogaške Slatine, pa sv. Magdalene Maribor ter od drugod, dragi bratje in sestre, prisrčno pozdravljeni ob 25. obletnici samostojne države Slovenije. Iskreno vsem skupaj čestitam, hvaležni smo, da smo zbrani pri Mariji Pomagaj na Brezjah in kot je rekel že p. Robert, bi bila gotovo tudi želja in z nebes nas spremlja nadškof Alojzij Šuštar, ki je tako rad prihajal na Brezje in vedno znova ponavljal besede, ki so bile tudi zadnje, ki jih je napisal: "Marija je pomagala, Marija pomaga in Marija bo pomagala." To so preproste, pa vendarle tako jasne, vizionarske, daljnovidne misli tega velikega moža.

Danes se zahvaljujemo za našo domovino pri Mariji Pomagaj, danes molimo, hvaležni smo, da živimo v milostnem trenutku zgodovine. O tem, kar je bilo v zadnjih dneh veliko povedanega, tudi včeraj v ljubljanski stolnici so se uradno zahvalili Svetemu sedežu in Alojziju Šuštarju, ki

PRIDIGA LJUBLJANSKEGA POMOŽNEGA ŠKOFA MSGR. DR. ANTONA JAMNIKA Brezje, 25. junij 2016

ZAHVALNA SVETA MAŠA OB 25. OBLETNICI SAMOSTOJNOSTI SLOVENIJE

je bistveno pripomogel, kot velik Slovenec in velik Evropejec, da je prišlo do samostojne Slovenije in samostojne države ter razglasitve in potrditve priznanja od Svetega sedeža. Tukaj bom čisto kratek, ker bo na koncu sledila predstavitev knjige o nadškofu Šuštarju in samostojnosti. Spregovorila bo njegova sestra Slavka Kavčič, živa priča, potem s. Mira, ki je bila z nadškofom Šuštarjem 27 let "angel varuh", kuharica, tajnica, bolniška sestra, vse, potem dr. Zorčeva, ki je prihajala k njemu praktično vsak večer, vsak dan kot njegova zdravnica in ga je spremljala na vse načine, potem avtor knjige Jernej Vrtovec, velik mož, ki se je potrudil in s pomočjo sodelavcev zbral ogromno dokumentacije o knjigi, o tem kaj je nadškof Šuštar storil za slovensko zgodovino, za našo samostojnost ter p. Robert, ki bo pa povedal, kako je nadškof Šuštar vedno znova prihajal na Brezje.

Eno misel bi rad posebej poudaril. Glejte, nadškof Šuštar je prihajal, kot je rekel p. Robert, vedno za različne slovesnosti, ko je bila prva možnost med vojno za Slovenijo, če se spomnimo samo tistega 25. junija je bilo v parlamentu, potem 26. junija uradna razglasitev na Trgu republike, 27. junija pa vemo kako

je bilo, kar težko soparno, kot danes, ampak vendarle polno pričakovanj, a tudi napetosti, ni se vedelo, kaj bo. In tudi, ko je bil napovedan, to je tudi v knjigi opisano, bombni napad na Ljubljano, pa nadškof še takrat ni mogel iti na birmo v Litijo, pride Vinko Vegelj povedati: "Gospod, povej nadškofu," takrat sem bil tajnik in to je bila milost pravzaprav, da sem bil v teh letih lahko z njim, je rekel Vinko Vegelj: "Bombardirali bodo Ljubljano, naj nadškof prekine mašo ob devetih." 30. junija je bilo to. In potem jaz rečem nadškofu: "Gospod nadškof, bombardirali bodo Ljubljano, župnik pravi, da naj prekinemo mašo." A je rekel gospod nadškof: "Tone, v Božjih rokah smo, ne se bati" in je nadaljeval. In ko je bila lepo maša končana, so novinarji potem tekli tam in so rekli: "Nadškof se pa nič ni prestrašil."

Naj dodam še en utrinek. Kardarkoli, glejte, sva hodila po tem koncu ali drugače, je rekel nadškof: "No, pa še na Brezje zavijava." Se pravi, šel je v tišini, v miru ali pa, ko je bil tukaj na duhovnih vajah rad pred Marijo, ob slovesnostih, pa tudi seveda ob trenutkih čistega, intimnega, lepega srečanja tukaj pri Mariji Pomagaj.

Danes se zahvaljujemo za to,

da živimo v samostojni državi Sloveniji. Nadškof Šuštar nam je lahko čudovit zgled. Njegovo geslo: "Božjo voljo spolnjevati," je tudi za nas spodbuda, da spolnjevamo Božjo voljo, da iščemo dobro, da nismo kar naprej nekaj užaljeni, da se ne delimo na te, one, tretje in četrte. Za nadškofa Šuštarja, kot za sedanjega papeža Frančiška, je bil ključnega pomena človek, vsak človek, vsak človek na tem planetu, ne glede na prepričanje, vero, stranko, to ali ono in četrto, je ustvarjen po Božji podobi. Pred Bogom ni delitve na vaše in naše, pred Bogom je človek z žarom biti in z veseljem. In zato se danes zahvaljujemo in posebej priporočamo Mariji Pomagaj slovenski narod, na dan državnosti, ob 25-letnici samostojne države Slovenije, posebej izročamo v Marijino varstvo, da v nas ne bi bilo nekega malodušja, jamranja in ne vem česa, ampak, da bi bili korajžni, veseli. Kristjani pa smo poklicani, da poživimo svojo vero.

V tem tednu me sprašujejo kar večkrat, 25 let je minilo, takrat je bilo tako lepo, zdaj pa ni več tako in tako naprej. To ni res. Potem pa jim dam primer; Glejte, z državo je tako kot v zakonu ali pa v samostanu, pa v duhovništvu. Prvo leto vstopiš, si posvečen, potem se žari, potem si pet let

duhovnik, deset let duhovnik, 20 let duhovnik, 30 let poročen, 35, a ne reči, takrat je bilo pa tako. Ja, takrat je bilo tako, zdaj je pa drugače, morda še lepše. Ampak to lipo, to drevo življenja, to našo vero, krščanstvo je treba znova zalivati, poživljati in lahko dejansko iz teh darov, ki smo jih prejeli vedno znova živimo z vsem žarom.

Torej, nobene nostalgije in jamranja. Spominjanje je vedno spodbuda, da danes živimo v žaru, lepoti biti, da lahko živimo v samostojni državi Sloveniji, sploh morda si tega ne predstavljamo. Torej ta zakon, ta jubilej kot v zakonu, kot v duhovništvu, kot v samostanu je lahko poživitev, kot pravi knjiga razodetja: "Da poživimo, utrdimo prvotno ljubezen." In lahko še lepše živimo, v zakonu, samostanu in naši državi Sloveniji. Torej čestitam vam, hvala vam vsem za molitev. Priporočimo se Božji Materi, da bi bili res korajžni, veseli kristjani. S hvaležnostjo se spominjajmo nadškofa Šuštarja, naši državi pa želimo blagoslova, miru, sodelovanja, spoštovanja, predvsem, da bi znali odkrivati lepoto okrog nas, lepoto bivanja, ljudi, oseb, drugih, sodelavcev, narave, zgodovinskega trenutka v katerem smo in da bi vse skupaj to nas povežalo v močno, trdno občestvo, kajti kadar smo občestvo, kadar smo skupaj, kadar molimo, ko smo pri Mariji Pomagaj, pri naši dobri Materi, potem se nimamo česa bati. Amen.

PRIDIGA LJUBLJANSKEGA NADŠKOFA METROPOLITA MSGR. STANISLAVA ZORETA Brezje, 28. junij 2016

ZAHVALNA SV. MAŠA OB JUBILEJU P. ROBERTA BAHČIČA

Spoštovani slavljenec, dragi p. Robert, dragi p. provincial Marjan, dragi bratje v sv. Frančišku, drage sestre redovnice, spoštovani povabljeni gostje, dragi bratje in sestre. Lepo je, da se v hvaležnosti srečujemo tukaj pri Mariji Pomagaj, kamor tolikokrat prihajamo s prošnjami, kamor tolikokrat prinašamo svoje stiske, svoje nemoči, kamor tolikokrat prinašamo tudi svoje bližnje, svoje drage in njihove potrebe, tisto kar prosimo Boga zanje.

Danes smo tukaj zato, da po Mariji izročimo Bogu našega p. Roberta. Tri stvari mu želim v njegovem življenju in hkrati to želim tudi vsakemu izmed nas. Najprej, da bi spoznal odgovor na vprašanje, zastavljeno v današnjem evangelijskem odlomku, v odlomku, v katerem je polno negotovosti, strahu, bojazni pred smrtjo in istočasno občutek popolne nemoči. Apostoli ne morejo storiti nič. Potem pa, ko Jezus kot gospodar nad morjem in vetrom umiri naravo, se v njih prebudi vprašanje, kdo je ta, kdo je Jezus? Hodili so z njim, živeli so z njim in vendar znova v njih ostane vprašanje kdo je On? In zato, da bi zmogli odgovoriti na to vprašanje, je premalo listati po knjigah, je premalo študirati teologijo, pač pa je potrebno vse svoje življenje položiti v sled Njegovih korakov, v Njegove stopinje in ne tehtati kam Njegove stopinje vodijo, ne preračunavati, koliko napora bo potrebno zato, da ostaneš v Njegovi sledi, da slediš

Njegovi brazdi. Takrat si se začel ozirati nazaj in takrat Ga ne boš spoznal v vsej polnosti. Treba je za Njim, kajti samo, če dosledno hodiš za Njim, potem si deležen gore spremenitve, svatbe v Kani Galilejski, si deležen smrtne ure in smrtnega krika in si deležen tudi vstajenja. In dokler ne greš skozi vse to, ne v neki pobožnosti, ampak v življenju po Jezusu Kristusu, dokler vse to ne postane del tvojega življenja, Ga ne poznaš.

In zato mora biti v vsakem kristjanu, tudi v tebi dragi p. Robert, vedno nekaj Abrahamskega. Odhajanja iz dežele, ki ti je znana, ki je tvoj dom, ki je prostor tvoje uveljavitve, kjer si spoštovan in cenjen, v deželo, ki jo boš spoznal, ki ti jo Bog šele bo pokazal, hoditi v zaupanju, da Bog ne vara človeka, hoditi v trdnem prepričanju, da bo s teboj hodila ljubezen in pustiti za seboj vse tisto, kar ti je do tega trenutka dajalo varnost. Kakor Abraham dvigniti svoje šotore,

izruvat vse kline, ki so te pritrjevali na zemljo in oditi za zvezdami, ki ti jih Bog kaže v deželo, ki ti jo bo pokazal. In končno je potrebno, če hočeš v resnici hoditi za Jezusom Kristusom, vedno znova tudi na goro Morijo, vzeti drva in vzeti nož in vzeti tistega svojega Izaka, ki ga vsak izmed nas nosi v sebi, tistega Izaka, v katerem vsak izmed nas vidi svojo prihodnost, ga odvesti na goro in ga tam darovati Gospodu. Ni nujno, da bo Gospod daritev hotel do konca, lahko bo prej poslal angela, da zaustavi roko z nožem, lahko prekine darovanje, ampak srce mora iti na goro zato, da v resnici daš vse, vsako varnost, vsako gotovost, vsako prihodnost na kateri bi gradil ti sam. Šele potem v resnici samega sebe sprejemaš iz Božjih rok in vse kar je sprejemaš iz Božjih rok. Verjamem, da se takrat začne človeku v resnici razodevati Bog, Bog ljubezni, Bog odrešenja, Bog vstajenja in večnega življenja.

In želim ti, dragi p. Robert, da

bi skozi vse te poti tudi ti vedno jasneje spoznaval, kdo je Jezus Kristus zate, da boš v tistem trenutku za katerega upam, da je še zelo daleč, ko Ga boš zagledal iz obličja v obličje, ugotovil, da si srečal nekoga, ki ga dobro poznaš, da si srečal Odrešenika in prijatelja.

In tudi vam, dragi bratje in sestre, iz vsega srca želim isto, da bi skozi zemeljske dni v hoji za Jezusom Kristusom dozoreli do tega, da ga boste tudi vi spoznali kot Odrešenika in prijatelja in z veseljem vstopili v kraljestvo Njegovega in našega Očeta. Amen.●

PRIDIGA

P. CIRILA A. BOŽIČA

Brezje, 3. julij 2016

NEDELJA SLOVENCEV PO SVETU

Letošnji junij je bil posebej prazničen za našo domovino Slovenijo; praznovali smo 25 let državnosti Republike Slovenije. Imel sem to milost, da sem bil tudi z mnogimi rojaki iz Avstralije in iz sveta v tistem času doma in tako deležen prazničnega utripa domovine.

V teh besedah naj zapišem nekaj tega, kar je bilo povedano in zapeto na praznovanju v baziliki Marije Pomagaj na Brezjah v nedeljo, 3. julija 2016, ob 10. uri dopoldne. Bil je to praznik svetih bratov Cirila in Metoda ter v Sloveniji nedelja Slovencev po svetu. Ob oltarju smo bili: pater dr. Robert Bahčič – gvardijan in rektor na Brezjah, frančiškanski novomašnik p. Boštjan Horvat, slovenski policijski vikar g. Janez Novak, g. Zvone Štrubelj – izseljenski duhovnik v Beneluxu in Parizu ter p. Ciril, ki sem vodil somaševanje in pridigal, oziroma bolj povezoval misli te nedelje in prazničnega časa ob sodelo-

vanju pesnika Toneta Kuntnerja ter pevcev bratov Marka in Andreja Finka ter njunega nečaka Sandija Žnidarja – vsi so argentinski Slovenci. Patru Robertu smo tudi voščili za Abrahama, ki ga je praznoval 28. junija 2016.

Najprej sem se seveda ustavil ob prazniku naših slovanskih blagovestnikov, svetih bratov Cirila in Metoda, katerima je posvečena tudi naša prva slovenska cerkev v Avstraliji, v Melbourneu, kjer sedaj delujem že 15 let. V 9. stoletju se pač niti naša svetnika nista mogla predstavljati, da bo v Avstraliji po tisoč letih oznanjevan evangelij tudi v slovenskem jeziku. Zato je bila že naša naslednja misel nedelja Slovencev po svetu, ki jo vsako leto obhajamo v Sloveniji na prvo nedeljo v juliju. Božja beseda za praznik slovanskih blagovestnikov (prvo berilo prerok Ezekiel, evangelij po Janezu 10, 11-16) nam spregovori o Dobrem pastirju: »...naj poišče izgubljene, pripelje nazaj razkropljene, ranjene obveže, bolne pokrepča...«

Domovina moja – kraj, kjer se je porajal moj rod, in kraj, kjer sta doma moja vera in kultura.

Slovenija je v teh dnevih praznovala svoj 25. rojstni dan kot

samostojna država. Koliko dobrih želja je prejela in tudi nam, zdomcem in izseljencem, je pripravila praznovanje Dobrodošli doma 2016!

Na Radiu Ognjišče so o Sloveniji spregovorili tudi otroci iz otroškega vrtca v Šentvidu – Ljubljana. Neki fantič je povedal: »Slovenija je ves svet; ampak vsaka država mora imeti svoje ime!« Povedal je veliko resnico o narodu, ki ima dva milijona prebivalcev in še pol milijona svojih ljudi po vsem svetu. Prav to misel je tako lepo pretil v verzih Marko Kremžar v Argentini, na Brezjah pa so jo zapeli brata Marko in Andrej Fink ter Sandi Žnidar.

SLOVENIJA V SVETU

(Marko Kremžar)

Slovenija, zapojmo ti iz polnega srca!

Naj pesem naša zadoni prek zemlje do neba.

Slovenija, naš skupni dom med biseri sveta,

z lepoto te obdal je Bog od morja do gorá.

Slovenija, moj dom brez mej, ker nosim te s seboj,

*kjer rod je moj, kjer sin je tvoj,
tam si, Slovenija.*

*Moj narod, svobodnjakov rod, si
kneze voli sam,
mučencev je, junakov plod, ki ne
boji se ran.
Iz tisočletnih korenin poganja
naša rast,
resnico ljubimo in mir, svobodo,
vero, čast.*

Slovenija, moj dom brez mej...

*Slovenska pesem, delo, kri,
trobarvni prapor naš!
Na belem polju zvezde tri,
ponosno nam vihraš.
Slovenijo, slovenski rod Bog večni
čuva naj
pred zmoto in sovražnikom sedaj
in vekomaj.*

Slovenija, moj dom brez mej...

Slovenijo, slovenski rod Bog večni čuva naj! S to molitvijo smo stopili na Brezjah pred Marijo Pomagaj za našo ljubo domovino, tako lep naš raj pod Triglavom! Kolikokrat sem v svojem šestletnem delovanju na Brezjah močno doživljal simbolno slovensko os vseh lepot naše domovine: Brezje – Bled – Bohinj – Triglav!

Cankarjeve besede Nebesa pod Triglavom je oživljal Tone Kuntner. Dodal pa je tudi svojo pesem Res, košček nebes, kjer se vprašuje: A kje so ljudje? – Ni ljudi... Glej, tisoče praznih domov domačinov, ki so odšli! Kam – z nebes pod Triglavom? Drvijo v veliki svet,..., daleč in dalje,

hitro, hitreje, brez misli in meje – v dimno prihodnost. Bolečina razseljenega slovenstva in zaraščanih nekdanjih steza in poti.

Marija Pomagaj nas spremlja – vas doma, in nas, rojake zamejce in izseljence po širnem svetu. Vse nas objema Materinsko Srce Nje, ki jo tukaj in od tu povsod po svetu kličemo Marija Pomagaj!

Bratje in sestre, naj luč naše vere, ki sta jo slovanskim narodom prižgala sveta brata Ciril in Metod, varuje naše narodne in verske svetinje, naše družine in vse narode sveta. Tudi to je bila naša molitev, ki jo je nadaljeval s svojo pesmijo pesnik Tone Kuntner.

TA LUČ

(Tone Kuntner)

*Ta luč ni od včeraj
in ni samo moja.*

*Ta luč ne gori od danes do jutri,
gori in sveti iz davne preteklosti
v davno prihodnost.*

*Ta luč je spomin.
Ta luč je upanje.*

*Nekdo jo je davno nekoč prižgal
in je svetila
kakor trstenka,
kot oljenka, sveča, kot petro-
lejka,
kakor krbidovka,
kot plamen, kot kres,
kot ogenj v strehi,
kot velik požar
in kakor žerjavica,
ki je velikokrat skoraj ugasnila.
A ni ugasnila,*

*ker jo varujemo kot luč svojih oči,
ker jo predajamo neugaslo,
preden ugasnejo naša življenja.
Brez te luči ne bi znali živeti.
Brez te luči bi bila tema.*

Marija Pomagaj – prosi za nas!

Naše razmišljanje, naše veselje, upanje in molitev smo ob sklepu položili v Cankarjeve in Prešernove besede:

Ivan Cankar: Kajti v en sam utrip srca je stisnjeno vse: Mati, Domovina, Bog!

Ob močnih in ubranih glasovih Marka, Andreja in Sandija pa smo vsi zbrani v Marijinem svetišču skupaj stoji zapeli:

ZDRAVLJICA

(dr. France Prešeren)

*Komú najpred veselo
zdavljico, bratje č'mo zapet?
Bog našo nam deželo,
Bog živi ves slovenski svet,
brate vse,
kar nas je,
sinov sloveče matere!
Živé naj vsi naródi,
ki hrepene dočakat' dan,
da, koder sonce hodi,
pepir iz sveta bo pregnan,
da rojak,
prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak!*

Po vsem tem povedanem in zapetem smo skupaj izpovedali VERO, ki nas vse povezuje v eno občestvo in združeni obhajali sveto daritev. •

PRIDIGA P. PAVLA JAKOPA Brezje, 24. julij 2016

ROMANJE ZAKONSKIH JUBILANTOV

Ko sem se bližal Brezjem, sem na nebu uzrl kraljevskega orla, ki se je spuščal z gora, jadral v vzgonskem vetru in z višine zrl pod sabo prelepi svet v soncu. Pomislil sem, da je zakon podoben takšnemu poletu orla: spusti se z višine ljubezni, pod sabo ima poln svet lepot, upanja in načrtov, in se veseli svojih poletov, svoje moči, jasnovidnosti, drznosti...

Toda - zakon narave je, da orel z leti ostari. Ko doseže približno 50 let, se mu kljun na dolgo in nerodno-neuporabno zakrivi, prav taki postanejo tudi njegovi kremplji, peruti mu postanejo stare in težke, oko ne prenese več zretja v sonce in maščevje se mu nevarno nabira. Tako je v nevarnosti, da začne propadat in kar hitro pogine. A nekateri orli se podajo na osamljeno goro, si tam poiščejo zavetje pod previsom, najdejo primerno ostro skalo in začno s kljunom neusmiljeno udarjati po njej, dokler se jim primerno ne skrajša na uporabno dolžino. Potem isto storijo s kremplji in na koncu se lotijo še ostarelih peruti: stara, zarožena peresa si neizprosno izpulijo in tako naredijo prostor novim. V tem času svojega pomlajanja izgubijo odvečno maščevje in zopet izostrijo svoje oči. Tako obnoven in olajšan svoje teže orel lahko zopet poleti proti soncu in si na ta način podaljša življenje za kar 25 let.

Spoštovani zakonski jublanti! To ravnanje orla nam na nek način daje vzor, kaj moramo od časa do časa storiti ljudje s svojim življenjem: odriniti na samoto, "odkljuvati" svoje odvečne besede, skrajšati svoje prste odvečnih želja, čustev, sanjarij, dvomov, razočaranj, zamer in naveličanosti in otrebiti peruti svojega duha - svoje okostenelosti v navadah in svoje odvečne prtljage - ne le telesne, ampak predvsem prtljage življenja, slabih izkušenj, zagrenjenosti ... in potem tako prenovljeni začnemo na novo, z novo kvaliteto svojega življenja in odnosov.

Za vas, spoštovani zakonski jublanti, je prav vaš jubilej odlična priložnost za tako pomladitev. Kot kristjani vemo in verujemo, da to zmoremo, kajti pri tem nismo sami. Pri tem pomlajanju vas podpira Gospod s svetim zakramentom, podpira vas z molitvijo Cerkev, podpirajo vas vaši otroci, prijatelji ...

V tem duhu pomlajevanja vama, draga jubilanta, želim, da pomladita svoje oči, ki bodo sposobne videti tisto, česar zgolj telesne oči ne vidijo ali ne vidijo prav; želim, da pomladita svoja ušesa, da bodo prisluhnila neizrečenim besedam srca; da pomladita svoji roki, ki se ne bodo toliko oklepale sveta, ampak drug drugega in Boga; želim vama pomlajenih besed, ki bodo božale, v mrazu ogrele in v vročini hladile in bo slišati tiho zagotovilo: glej, tukaj ob tebi sem, da ti je lepše, da ti je lažje, da te ne bo strah; želim vama dobrih ljudi, bližino in ljubezen vajinih otrok, dobrih sosedov in zvestih prijateljev.

Ob tem vajinem jubileju vama želim, da bi bil vajin zakon kot mašno bogoslužje, ki vedno vključuje kesanje in odpuščanje, poslušanje božje besede, darovanje in povzdigovanje sebe kot kruh in vino za življenje drugega - biti drugemu meso in kri in izgovarjati: vzemi in jej... Svet je zaradi vajinega

zakonskega bogoslužja svetlejši, lepši, boljši, obogaten je z vajino ljubeznijo, z vajinim upanjem.

Ta mašna daritev je zahvala Bogu za vse milosti, ki ste jih prejeli v svojih letih skupnega življenja, dragi jubilanti. Vemo, nič ni nujno: niti življenje, niti zdravje, niti modrost, niti zvestoba, niti dar otrok, prijateljev, dar vere in upanja, niti dar sposobnosti ljubezni. Seveda - milost predpostavlja naravo, zato bi brez vajinega sodelovanja ostala tudi milost nemočna, zato velja prav taka zahvala tudi vama!

V nadaljevanju vajinega zakona vaju vabi k udejanjanju treh glagolov: blagoslavljanje, spominjati se, verovati. Blagoslavljanje - lat. bene dicere - pomeni dobro govoriti o nekem; govorita najboljši drug o drugem, o svojih otrocih, o Bogu, blagoslavljanje drug drugega in se veselita vsak dan, da sta lahko skupaj. Spominjati se

- lat. recordare - pomeni ponovno se spustiti v srce: znova se spuščajta v svoje srce in v srce drugega, v spomine srca, v tiste trenutke začetkov, v trenutke svojih zmag, novih začetkov in zaupanja. Verovati - lat. credere, kar prihaja iz "cor dare" - pomeni dati srce. Dajajta srce drug drugemu, dajajta ga na razpolago Bogu, da bo v vajinih srcih božji zakrament iz dneva v dan lepši in resničnejši, da bosta iz dneva v dan bolj čutila drug ob drugem: kako lepo je, da si moj mož, kako lepo je, da si moja žena! Amen. •

PRIDIGA NOVOMAŠNIKA MATEJA GNIDOVCA Brezje, 14. avgust 2016

VIGILIJA PRAZNIKA MARIJINEGA VNEBOVZETJA

»Marija, kot da se oddaljuješ od nas, zdaj odhajaš v nebo z dušo in telesom, na zemlji ne zapuščaš nič telesnega, odslej boš bivala v nebesih. Vesela izpolnitev Tvoje usode, Tvoje vnebovzetje, napoveduje usodo vseh nas. Ti, Marija, si luč, ki se prižiga nad človeštvom in se razliza nad vsakega posameznika, bleščeča luč.«

S temi besedami bl. Pavla VI., dragi bratje in sestre nas nago-varjajo besede na predvečer praznika Marijinega vnebovzetja, ki nam govori o veselju. O veselju, ker je Bog Marijo z dušo in telesom vzel v nebo. Veselje, ki vlada med angeli in ljudmi. Od kod to notranje zadovoljstvo, ki ga čutimo danes, zakaj se zdi, kot da bi nam srce hotelo skočiti iz prsi in je duša prepravljena z mirom? Ker slavimo poveličanje svoje Matere in je naravno, da kot njeni otroci čutimo posebno veselje, ko vidimo, kako jo časti presveta Trojica. Kristus, njen presveti Sin, naš brat, nam jo je dal za Mater na Kalvariji, ko je rekel svetemu Janezu: »Glej tvoja mati« (Jn 19,27). In mi smo jo, skupaj z ljubljenim učencem, vzeli za svojo v tistem trenutku neizmerne žalosti. Neka žena iz množice je danes v evangeliju vzkliknila: »Blagor telesu, ki te je nosilo in prsim, ki so te dojile« (Lk 11,27). Jezus ji odvrne: »Še bolj pa blagor tistim, ki Božjo besedo poslušajo in jo ohranijo.« To je bila hval-

nica njegovi Materi, njenega »zgori se«, ki ga je izrekla ob Angelovem oznanjenju, tistega iskrenega, predanega, izpolnjenega »zgori se«, ki se ni razkril v veličastnih dejanjih, temveč v skriti in tihi daritvi vsakega dne. Blagor nam, če res to Besedo poslušamo, če se po njej ravnamo in jo nosimo v svojem srcu. Takrat postajamo Marijini sinovi. Vsi smo njeni otroci in ona je Mati vsega človeštva. Zdaj se človeštvo spominja njenega vnebovzetja! Marija gre v nebo. Ona, ki je hči Boga Očeta, mati Boga Sina, nevesta Boga Svetega Duha. Nad njo je samo Bog. Danes praznujemo to veliko resnico o vnebovzetju blažene Device Marije, ki jo je potrdil papež Pij XII. leta 1950. Govori nam, da ko je bila »brezmadežna Devica, obvarovana v nedotaknjenosti od kakršnegakoli madeža izvirnega greha, ko je dovršila tek zemeljskega življenja, je bila končno s telesom in dušo vzeta v nebeško slavo; in Gospod jo je povišal za Kraljico veselstva, da bi bila v popolnejši meri upodobljena po svojem

Sinu Jezusu Kristusu.» (KKC, 966).

Ko razmišljamo o Božji logiki v teh resnicah, spoznavamo, da nadnaravna vrednost našega življenja ni odvisna od tega, ali se uresničujejo podvigi, ki jih večinoma skuje naša človeška domišljiva, ampak je nadnaravna vrednost življenja, odvisna od zvestega sprejemanja Božje volje, od velikodušne pripravljenosti na majhne vsakdanje daritve. Zato, da bi bili Božji, da bi se posvetili, moramo biti najprej zelo človeški ter pred Božjimi očmi moramo živeti svoje običajno človeško življenje in posvečevati to navidezno človeško majhnost. Tako je živela Marija. Ta, ki je milosti polna, ki je deležna Božje nakolnjenosti, ki je nad angeli in svetniki, je tukaj na zemlji živela običajno življenje. Marija je človek kot mi, s srcem, kot je naše, sposobnim veselja in radosti, trpljenja in solz.

Nasproti čistosti, ponižnosti in velikodušnosti naše nebeške Matere pa stojita nasproti naša beda, naša sebičnost. Razumljivo je, da si jo po tem spoznanju želimo posnemati. Smo ljudje, kot Ona in dovolj je, da se potrudimo biti zvesti, pa bo Gospod tudi v nas storil velike

stvari. Naša Mati nam je vzor, kako odgovoriti na milost, in ko bomo opazovali njeno življenje, nas bo Gospod razsvetlil, da bomo znali posvetiti svoje običajno bivanje. Najprej moramo posnemati njeno ljubezen. Marija je bila nežna priča, ki je ostala neopažena; ni želela, da jo hvalijo, ker si ni prizadevala za lastno slavo. Marija je bila prisotna ob skrvnostih Sinovega otroštva., v času velikih čudežev in slavljenja množic pa je izginila – v Jeruzalemu, ko kot kralja Jezusa, sprejemajo na osličku – Marije ni zraven!! Ponovno pa se pojavi ob križu, ko vsi zbežijo. Marija, ki vodi naše ravnanje, nas zdaj uči, da poslušnost Bogu ni suženjstvo ampak nas nežno spodbuja, da odkrijemo svobodo Božjih otrok.

Najboljša pot, da ne izgubimo poguma in želje služiti vsem ljudem je: polnost življenja v veri, upanju in ljubezni. Ni boljšega recepta za osebno svetost!

Skrivnosni načrt, ki ga je imela Marija je bila, da je sledila skrivnostnemu Božjemu načrtu: revščina v Betelehemu, skrito življenje običajnega dela v Nazaretu, zasramovanje v trpljenju, daritev križa, blaže-

nost v raj. Vse to je povezano z nami, saj mora ta skrivnostni Božji načrt postati tudi naša pot! Marija nam kaže, da je ta pot možna, da je zanesljiva. Ona je hodila pred nami po poti posnemanja Kristusa in poveščanje naše Matere v nebesih predstavlja trdno upanje tudi za naše rešenje. Nikoli ne smemo opusti zaupanja v to, da bomo postali sveti, da bomo sprejeli Božje povabilo, da bomo vztrajali do konca. Ta praznik nas kliče k veselju – ampak: noben dan brez križa! Noben dan, ko si ne bi naložili Gospodovega križa, ko ne bi sprejeli njegovega jarma. Zato vas spominjam, da je veselje vstajenja posledica trpljenja križa. Naj nas na naši življenjski poti spremlja Devica Marija, ki je naše upanje in razlog našega veselja. •

PRIDIGA LJUBLJANSKEGA NADŠKOFA METROPOLITA MSGR. STANISLAVA ZORETA Brezje, 15. avgust 2016

MARIJINO VNEBOVZETJE

Dragi bratje duhovniki in redovniki, dragi bogoslovci, drage sestre redovnice, dragi ministrantje in pevci, dragi bratje in sestre romarji, dragi Marijini častilci. Na Brezjah smo se zbrali, da bi se Bogu zahvalili za dar Marijinega življenja od njegovega spočetja do poveličanja v nebeški slavi, ki se ga danes še posebno veselimo in ga praznujemo. Vse njeno življenje je dar Božje naklonjenosti človeku in obenem tudi dokaz presenetljivega Božjega spoštovanja do človeka. Bog namreč ni hotel, da bi človeka odrešil brez človekovega sodelovanja. Prav v tem je dokaz njegovega spoštovanja do človeka. Človeka ni hotel izključiti iz odrešenjskega

načrta, ampak ga je hotel dejavno pritegniti v spolnjevanje tega načrta.

V temelju današnjega praznika kakor v temelju vsega krščanskega verovanja je vstajenje Jezusa Kristusa. Slišali smo apostola Pavla v prvem pismu Korinčanom: »Kristus je vstal od mrtvih, prvina njih, ki so zaspali.« Jezusovo vstajenje je tista resnica, iz katere živimo kot kristjani. Pavel nam tudi pove, da Jezusovo vstajenje ni osamljen dogodek, ampak o njegovem vstajenju govori kot o prvini tistih, ki so zaspali. V starozaveznem bogočastju so prvi snop žetve darovali Bogu kot simbol in znamenje prihodnje žetve, saj je imela prvina žetve isto naravo kot celotna žetev.

Če je torej Kristus prvina vstalih od mrtvih, potem bomo od mrtvih vstali tudi vsi, ki verujemo v Kristusa. V nadaljevanju pisma Pavel pravi, da bo

v vstajenju nekaj »vrstni red«. Kot prvi bo vstal Kristus. Potem tisti, ki bodo Kristusovi ob njegovem prihodu.

Današnji praznik pa nam pred oči vere postavlja vstajenje, ki je na nek način vmes, med Kristusovim vstajenjem in vstajenjem vseh nas ob Kristusovem drugem prihodu. Njegova Mati Marija je bila namreč na poseben način popolnoma njegova že v vsem svojem zemeljskem bivanju. »Ker je bila Marija izbrana za Mater Božjega Sina, jo je Očetova ljubezen od vekomaj pripravila, da je postala skrinja zaveze med Bogom in ljudmi. V svojem srcu je ohranila Božje usmiljenje v popolnem sozvočju s svojim sinom Jezusom« (Obličje usmiljenja 24). Kakor je bila po Sinovem trpljenju, smrti in vstajenju vnaprej obvarovana madeža izvirnega greha, jo je Sinova velikonočna skrivnost tudi obvarovala trohnenja v grobu in jo po smrti poveličano z dušo in telesom prenesla

v nebeško slavo, česar se hvaležno spominjam v današnjem prazniku.

Gre torej za to, da smo Kristusovi, kakor je bila njegova Marija. Tudi mi moramo v življenju z dejanji izgovarjati besede podaritve: »Zgodi se mi po tvoji besedi,« kakor se je ona izročala Bogu.

Letošnje praznovanje Marijinega vnebovzvetja obhajamo v svetem letu usmiljenja. V današnje praznovanje zvenijo besede odlomka iz Janezovega Razodetja, v katerem smo srečali ženo, obdano s soncem, pod njenimi nogami pa je bil mesec in na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd. Bila je noseča in na porodu.

To znamenje pa spremlja še drugo znamenje. Velik ognjenordeč zmaj, ki s svojim repom uničuje stvarstvo, saj vrže na zemljo tretjino nebesnih zvezd, in preži na otroka, ki ga žena rojeva. Besedam o življenju se pridružuje beseda o smrti, o zmaju, ki hoče uničiti življenje. Gre za ogrožanje stvarstva in za ogrožanje človeka, otroka. Zmaj, ki nasprotuje Bogu, nasprotuje tudi vsemu, kar izhaja iz stvariteljske Božje ljubezni. Njegovo nasprotovanje se ni-

koli ne ustavi zgolj pri zanikanju Boga. Od zanikanja Boga preide k izkoriščanju stvarstva, izkoriščanje stvarstva pa vedno znova pomeni tudi izkoriščanje človeka. Ko namreč iz stvarstva in iz človeške družbe odstranimo Boga, ni nobene stvarne osnove več za spoštovanje stvarstva in prav tako ne za spoštovanje človeka. Odnosa do stvari in do ljudi ne oblikuje več dejstvo, da je Bog njihov stvarnik in da je temelj njihovega dostojanstva v tem, da bivajo po Božji ljubezni, ampak začne odnose oblikovati želja po dobičku. Dobesedno postane denar sveta vladar.

V letu usmiljenja zato z večjo pozornostjo presojava vse oblike nasilja nad stvarstvom in nad človekom. Prav je, da se varujemo skušnjave, da bi se pri presojanju spoštovanja stvarstva in človeka ozirali samo k sosеду. Kako pravičniški smo lahko, ko razgaljamo različne oblike izkoriščanja in krivic v svetu. Kako pretanjen občutek za pravico lahko pokažemo takrat, ko se bodisi v medijih bodisi v osebnih pogovorih ukvarjamo s tem, kar se dogaja v tretjem svetu, ali pa v tistih državah ali sistemih, ki nam zaradi ideoloških očal, ki jih no-

simo, niso blizu, in zato brezobzirno kažemo s prstom nanje. Vendar se ob vsej naši pravičniški drži nič ne spremeni. In se tudi spremeniti ne more.

Ko namreč na takšen način govorimo o izkoriščanju stvarstva in človeka, ostajamo do konca neusmiljeni. Neusmiljeno pišemo o ljudeh, neusmiljeno govorimo o ljudeh, neusmiljeno snemamo in prikazujemo ljudi. Svet pa postaja vedno bolj hladen in življenje vedno težje. Srce je obremenjeno s krivico in ljudje se bojijo, kaj se bo v tem neusmiljenem svetu zgodilo jutri.

Začeti moramo torej drugače. Dokler bomo spreminjali svet, ki je tam daleč, nekje zunaj, toliko časa se ne bo nikjer nič spremenilo. Dokler bomo govorili samo o tem, kakšen je naš sosed, bodo zidovi med nami z vsako besedo postali nekoliko višji.

Usmiljeni pogled se mora najprej obrniti vase. Namesto govorjenja o tem, kaj vse bi morali storiti drugi, se mora vsak človek, ki resnično želi spremeniti ta svet, najprej vprašati, kaj je pripravljen narediti sam. Ne, kaj lahko naredi sam. Sam pri sebi mora ugotoviti, kaj

je pripravljen narediti sam. Kaj je pripravljen narediti za večje spoštovanje do stvarstva in kaj je pripravljen narediti za večje spoštovanje do človeka.

Marija se v življenju namreč ni spraševala, kaj bi lahko ali kaj bi morali storiti drugi. Kako bi morali drugi izpolniti Božjo voljo. Kako bi morali drugi uresničevati svoje poslanstvo. Ne. Ona je sebe in vse svoje življenje v neizmernem zaupanju izročila Bogu in njegovi besedi. Njeno življenje je tako postalo čudovito rodovitno.

K posebnemu razmišljanju o usmiljenju nas vabi evangelijski odlomek, ki govori o Marijinem obisku pri sorodnici Elizabeti. Obisk je navdihnilo veselje nad novim življenjem. Veselje dveh mater, ki se veselita svojih otrok. Marija je ob tem veselju zapela hvalospev Bogu. Prevezeta od izvoljenosti je zapela »Moja duša poveljuje Gospoda, ker se je ozrl na nizkost svoje dekle.«

V dogodkih, ki jim je priča, v spočetjih otrok, ki ju Marija in Elizabeta nosita pod srcem, Marija vidi Božjo dobroto do izvoljenega ljudstva, zahvaljuje se za usmiljenje, ki ga Bog izkazuje Izraelu do Abrahama in

njegovega roda na veke. »Njena hvalnica na pragu Elizabetine hiše je bila posvečena usmiljenju, ki sega 'iz roda v rod'« (OU 24).

Spočetje je znamenje Božjega usmiljenja. Vsem nam, vsemu našemu narodu pa to postavlja vprašanje: ali smo še narod, ki se veseli življenja? Ali smo narod, ki se veseli svojih otrok? Ali smo narod, ki svojim otrokom omogoča preživetje? Ali smo narod, ki tistim, ki so spočeti med nami, dovoli tudi, da se rodijo med nami? Ne vem. Včasih imam občutek, da je našemu narodu bolj pomemben medved v kočevskih gozdovih kakor pa otroci, ki v nemem kriku umirajo med nami, ker smo nehali biti usmiljeni, ker nočemo biti usmiljeni.

Sklenimo z besedami papeža Frančiška: »Misel se mi zdaj obrača k Materi Usmiljenja. Milina njenega pogleda naj nas spremlja v tem svetem letu, da bomo lahko vsi odkrili veselje Božje nežnosti. Razen Marije ni nihče spoznal globine skrivnosti učlovečenega Boga. V njenem življenju se je vse oblikovalo ob navzočnosti učlovečenega usmiljenja. Mati Križanega in

Vstalega je vstopila v svetišče Božjega usmiljenja, ker je v globoki notranjosti bila soudeležena pri skrivnosti njegove ljubezni ... Naj nas naredi vredne, da bomo zrl obličje usmiljenja, njenega Sina Jezusa« (OU 24). Amen. •

OBNOVA SPOVEDNIC V BAZILIKI MARIJA POMAGAJ

Valentin Jesenovec

Mizarsko podjetje Tikles d.o.o. iz Dobrove pri Ljubljani, je z obnovo spovednic začelo že v letu 2015. Glede na dolgoletne izkušnje z obnovo spovednic, je prišlo povabilo iz Slovenskega Marijinega narodnega svetišča Brezje. S patrom Robertom in arhitektom Matijem Suhadolcem smo se posvetovali, kaj bi lahko naredili iz stare spovednice. Odločili smo se, da jo razdremo in prepeljemo v delavnico. V delavnici podjetja Tikles smo naredili zasilno maketo. Maketo so si ogledali arhitekt g. Suhadolc, p. Robert Bahčič in p. Tadej Inglič. Po skupnem posvetu in odobritvi smo šli v izdelavo prve spovednice, v katero smo namestili novo elektroinštalacijo z zunanjimi semaforji in daljinsko povezavo na skupni semafor v cerkvi. Po uspešni izdelavi in montaži prve spovednice, smo tako po enakem vzorcu nadaljevali z obnovo ostalih spovednic. Tako smo v letu 2015 in v letu 2016 obnovili pet spovednic. Na obnovo čakajo še preostale štiri spovednice. Delo je natančno in zahtevno, saj je treba povezati kar nekaj dolgoletnih izkušenj ter jih na koncu na samem terenu spraviti v prakso. To pa je mogoče le z dobrim medsebojnim sodelovanjem vseh, ki sodelujejo pri tem projektu.

SLIKA SV. JANEZ NEPOMUK ZA SPOVEDNICO NA BREZJAH

Jože Bartolj

Janez Nepomuk je eden od zavetnikov spovednikov (poleg sv. Leopolda Mandiča in p. Pija iz Pietrelcine). Poleg tega se mu priporočajo še ladjarji, splavarji in mlinarji, njegova podoba pa krasí tudi več mostov (denimo v Škofji Loki).

Ta mučenec, ki je leta 1393 doživel smrt v reki Vltavi, sodi med najbolj čaščene svetnike v Evropi. Nasilne smrti pa je moral umreti zato, ker ni hotel prelomiti spovedne molčečnosti. Po robu se je postavil češkemu kralju Venčeslavu, ki je na vsak način hotel izvedeti, česa se spoveduje njegova žena. Plošča na praškem Karlovem mostu še danes kaže mesto, kjer so ga vrgli v reko.

Sicer je bil Janez Nepomuk učen teolog in pravnik, ki si je sprva služil kruh kot notar, kasneje pa je stopil v bogoslovje in bil leta 1280 posvečen v duhovnika. Opravljal je različne cerkvene službe, med drugim je bil osebni spovednik češke kraljice.

Upodabljajo ga kot duhovnika s palmovo vejo v rokah, križem in knjigo, ter s prstom na ustih. Pokopan je v praški stolnici sv. Vida.

Slika na spovednici na Brezjah prikazuje svetnika v klasični realistični upodobitvi, z znanimi atributi, s modernističnim barvitim ozadjem, ki spominja na Prago s stolpiči in mostovi. Avtor je slikar Jože Bartolj (1969), ki se je v večjem delu svojega opusa zapisal religioznim vsebinam, v katerih prevladujejo podobe svetnikov, svetih starcev, korpusi in križevi poti.

GALERIJA KRIŽEV POT V HODNIKU FRANČIŠKANSKEGA SAMOSTANA BREZJE

Dr. Andreja Eržen Firšt

V svetem jubilejnem letu 2000 je akademski slikar in kipar Nikolaj Mašukov v galeriji Sončna pesem, v hodniku frančiškanskega samostana Brezje, pripravil predstavitev izrednega opusa svojega umetniškega ustvarjanja – KRIŽEV POT. Opus obsega štirinajst postaj Jezusovega križevega pota in petnajsto postajo, Jezusovo Vstajenje. Petnajst platen ter okoli sto risb, ki predstavljajo dogajanje na poti.

Razstavo so odprli ob kulturnem prazniku, 6. februarja 2000; po slovesni sveti maši, ki jo je daroval

takratni apostolski nuncij nj. ekscelenca msgr. Edmond Farhat, je razstavo odprl veleposlanik Ruske federacije g. Tigran Karakhanov.

Ob vstopu v galerijo se obiskovalec znajde na jeruzalemski Vii Crucis. Ob Odrješniku na poti na Kalvarijo videva, spoznava ter doživlja dogajanje velikega petka človeške zgodovine: premeri človeški gnev in sočutje, vidi napetost mišic, izmeri utrip srca in spozna vso moč trpljenja in ceno odrešenja. Umetnikova govorica barv in potez je neverjetno močna, iskrena in sporočilna.

Umetnik, Nikolaj Mašukov, je na svoji poti iz Sibirije do Gorenjske, doživel marsikatero Jezusovo postajo, zato nam v opusu Križevega pota razstira Jezusovo in svoje trpljenje ter bolečino na prav posebno močan način govorice barv in potez risb. Tako dobiva Jezusov križev pot sporočilo sončne pesmi življenja, ki žari v zmagoslavju Vstajenja. Iz svetlobe, moči in radosti velikonočnega jutra dobiva vsa in vsaka pot nove pramene svetlobe in nagovor Vstalega ob srečanju: Mir s Teboj!

S stalno postavitvijo križevega pota Nikolaja

Več o razstavi lahko preberete v katalogu, ki je bil izdan ob odprtju razstave v hodniku samostana. Katalog je izdal in založil Frančiškanski samostan Brezje, zanj p. mag. Ciril A. Božič.

Mašukova v galerijo Sončna pesem v hodniku frančiškanskega samostana Brezje je prostor dobil svojo vsebino. Umetnost je nagovor tako za frančiškane kot tudi za romarje, ki prihajajo na Brezje.

Galerijo je v preteklih letih obiskalo veliko obiskovalcev, romarjev, zato je bil prostor potreben obnove – osvežitve. V začetku meseca julija smo hodnik prepleskali, slike očistili in tako je prostor ponovno zasijal v svoji svetlobi.

»Marija Pomagaj spoznati, občutiti vso stvarnost neba, tega črnega neba.

Kajti od njega, od njegovih jedkih kapelj bronastih solza, on ulit je križ sprejel ... krik neba.

To, česar ne vemo, je skrito v dimu. A vedeti, pomeni piti vodo iz čaše njegove misli.

Ko je sprejel to težko breme, je nepretrgoma mislil o čistem jutranjem vzdihu na gori Golgota.«

(Nikolaj Mašukov, ob drugi postaji, Jezusu naložijo križ)

Preljuba Mati Marija, hvala ti, da mi je s tvojo pomočjo uspelo. Hvala, ker si mi stala ob strani in mi vlila dovolj moči. Prosim te še za nadaljne dni v šoli. Varuj mojo družino in varuj mojo mami in očija, ki se tako žrtvujeta zame. Podeli nam vsem ljubezen, da se bomo ljubili, tako kot nas ljubiš ti.
— Zala

Danes, pred desetimi leti je moj dedek Ivan umrl. Zato smo prišli k maši. Hvala ti Bog, da smo potem šli na sladoled.
— Marjeta, 8 let

Prosim te, pomagaj mi v življenjskih preizkušnjah, ki me še čakajo, da bi ostala močna in odločna v tistem, kar mi je namenjeno.
— Klavdija

Hvala ti, Mati Marija, za najinih 50 skupnih let ter prosim varuj naju še naprej, kakor tudi najino družino.
— Štefka, Franc

Ljuba Mati Božja bodi vodnica meni, mojima otrokoma, vnukicam in pravniku. Vodi jih po pravi poti, Te iz srca prosi mama.

Marija, v Tvoje srce izročam Slovenijo. Varuj slovenske družine, položi jih v Jezusovo srce. Vse nas Draga Marija! Danes smo prišli k tebi, da se ti zahvalimo za uspešno opravljeno šolsko leto in da smo skozi vse leto lahko sprejemali sadove tvoje milosti.

Marija, pomagaj mi premagati strah in ga sprejeti takšnega, kakršen je. Naj ljubim nesebično in zaupam v Božjo voljo.
— Tina

IZ ROMARSKIH ZAPISOV PRI MARIJI POMAGAJ

V mesecu juliju moja sestrica čaka operacija, zato sestrico priporočam v tvoje varstvo, varuj jo in vodi jo z namenom, da bo operacija uspešna. Stoj ji ob strani in ji nakloni veliko božje milosti. V tvoje varstvo priporočam tudi svojo družino. Ohrani jo zdravo in ji podari veliko božje milosti. Prosim te tudi za zdravje botre Vere in njenih domačih.

— Anja in Tjaša

Marija, hvala ti, da sem prišla na svet, da lahko slišim, vidim, govorim in se premikam. Hvala.

— Tija

Marija, prosim te za svojo družino. Daj nam zdravja, srečo in božji blagoslov. Prosim te tudi za našo domovino in za več vrednot v naših družinah.

— Bernard

Prosim te, da moja družina ostane skupaj. Naj moji otroci živijo v miru in ljubezni. Blagoslovi

mojega moža in njegove misli. Rada imam to družino, zanjo živim. Reši, prosim, moj zakon, saj v meni še živi ljubezen, ki je najmočnejša. Prosim te za varstvo vseh nas. Hvala ti Marija iz srca.

Draga Mati Božja, prosim, da bi moji babici, dedku, moji mami in očiju šlo bolje. Prosim tudi zase, da bi ljubezen tvojo in Boga čutila.

V zahvalo, da sem ostal živ.

— Zdravko

Preljuba Mati, Marija Pomagaj! Tebi se izročava, v tvoje roke polagava najin zakon, danes, ko praznujeva najin prvih šest mesecev zakona. Hvala draga Mati za vse usluge in ker nas nikoli ne zapustiš.

— T in J

Hvala za premagano pot. Homška mladina do Brezj. Hom'c je zakon!! Brezje pa tut.

JUHA TOPLO DIMLJENE POSTRVI HLADNO DIMLJENA POSTRV S HRENOVO PENO

chef Uroš Štefelin

JUHA TOPLO DIMLJENE POSTRVI

Sestavine:

150 g rdečega korenja
150 g rumenega korenja
150 g gomoljne zelene
150 g gomoljne kolerabe
150 g šalotke
500 g toplo dimljene postrvi
timijan, česen, majaron, sol,
popper
2 l ribje osnove

Priprava:

Prepražimo šalotko in dimljeno
postrv, dodamo zelenjavo,
začinimo in zalijemo z ribjo
osnovo. Kuhamo toliko časa,
da se zelenjava zmehča.
Zmiksamo.

HLADNO DIMLJENA POSTRV S HRENOVO PENO

Sestavine:

8 rezin hladno dimljene postrvi
4 brick testa
2 rumenjaka

Priprava:

Testo premažemo z rumenjaki
in nanj položimo rezine postrvi.
Prekrijemo z drugo plastjo
testa.
Položimo med silipata,
obtežimo in pečemo na 180
°C, 15 – 20 min (odvisno od
debeline postrvi).

HRENOVA PENA

Sestavine:

100 g krompirja
2 dcl sladke smetane
30 g hrena
sol, beli popper
½ dcl krompirjeve vode
½ dcl oljčnega olja

Priprava:

Mehko kuhan krompir
z ostalimi sestavinami
zmiksamo. Nalijemo v sifon in
okrasimo juho.

Sestavine za osem oseb.

NOVOSTI
IZ NAŠE
ZALOŽBE

Tudi v letošnjem letu smo pripravili stenski koledar, na katerem lahko najdete vse informacije o slovesnostih na Brezjah, pri Mariji Pomagaj. Koledar je olepšan s fotografijami z Brezjij, ki jih dopolnjujejo verzi iz Sončne pesmi svetega Frančiška Asiškega.
2,50 EUR

**MARIJINA
ROMARSKA
PESMARICA**
3,00 EUR

**PO MARIJI
PODARJENE MILOSTI,
PRIČEVANJA O MARIJI
POMAGAJ Z BREZIJ**
14,50 EUR

Dr. Joža Lavrenčič:
**LEGENDA O MARIJI
POMAGAJ**
5,00 EUR

p. Bogdan Rus:
**BREZJE, OKOLJU
PRIJAZNA BOŽJA POT**
7,45 EUR

p. Germano Pellegrini:
**ROŽNI VENEC S
FRANČIŠKOM ASIŠKIM
IN KLARO**
4,50 EUR

Dr. p. Robert Bahčič:
ASIŠKI ROMAR
16,50 EUR

p. Otmar Vostner:
**DEVETDNEVNICA K
MARIJI POMAGAJ**
2,20 EUR

**SVETI JANEZ PAVEL II.
20. OBLETNICA OBISKA
PRI MARIJI POMAGAJ**
3,50 EUR

Knjige lahko kupite v Romarskem uradu Brezje ali naročite po telefonu: 04 537 07 00 in elektronski pošti info@romar.si

ROMARSKI URAD BREZJE

Brezje 72
t 04/537 07 00
w www.romar.si

odprto VSAK DAN
od 8h do 19h
(v zimskem času do 18h)

ROMARSKI URAD BREZJE

Brezje so osrednje slovensko romarsko središče, k Mariji Pomagaj številni romajo peš, s kolesi, vlakom, avtobusom ali osebnim vozilom, vsak po svojih zmožnostih. Osrednja naloga Romarskega urada Brezje je pomoč romarjem in njihovemu romanju k Mariji Pomagaj na Brezje. Zato smo pripravili vrsto izdelkov, s podobo, ki smo jo poimenovali romar Vid, po zavetniku naše cerkve.

DRAGI ROMARJI IN ČASTILCI MARIJE POMAGAJ!

Revija Marija je glasilo Slovenskega Marijinega narodnega svetišča. Izhaja 4-krat letno. Revija je brezplačna, ker želimo, da je dostopna vsem. Zelo bomo hvaležni, če nam lahko pomagate in nas finančno razbremenite pri stroških tiska in poštnine.

Tokratni številki revije prilagamo položnico, preko katere lahko nakažete vaš dar.

Na voljo pa je tudi naročilnica, s katero se lahko naročite na revijo.

Iskren BOGLONAJ,
franciškani, varuhi svetišča
in sodelavci Romarskega urada.

MARIJA GLASILO SLOVENSKEGA MARIJINEGA NARODNEGA SVETIŠČA BREZJE

Odgovarja: dr. p. Robert Bahčič

Odgovorna urednica: dr. Andreja Eržen Firšt

Uredniški odbor: dr. p. Robert Bahčič,

dr. Andreja Eržen Firšt, Nina Klisarič

Oblikovanje: Nina Urh

Fotografije: arhiv Slovenskega Marijinega
narodnega svetišča Brezje

Tisk: Gorenjski tisk

Naklada: 2000 izvodov

Izdal in založil:

Romar d.o.o.

Brezje 72, 4243 Brezje

www.marija.si

Zanj: dr. Andreja Eržen Firšt

ISSN 1855-9808

SLOVESNOSTI NA BREZJAH V LETU 2016

četrtek, 8. 9., 10h	ROJSTVO DEVICE MARIJE ALI MALI ŠMAREN ljubljski pomožni škof msgr. dr. Anton Jamnik
sobota, 10. 9., 10.30	MOLITVENI DAN ZA NOVE DUHOVNE POKLICE ljubljski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore OFM
nedelja, 18. 9., 10h	DAN VOJAŠKEGA VIKARIATA maša z romanjem vojakov
nedelja, 2. 10., 10h	OBLETNICA POSVETITVE CERKVE IN OBLETNICA RAZGLASITVE BAZILIKE TER FRANČIŠKOVA NEDELJA p. Marjan Čuden, provincialni minister
četrtek, 8. 12., 18h	OBLETNICA POSVETITVE OLTARJA PRI MARIJI POMAGAJ ljubljski pomožni škof dr. Anton Jamnik

V LETU 2017

nedelja, 1.1., ob 16h	OBLETNICA RAZGLASITVE BAZILIKE ZA SLOVENSKO MARIJINO NARODNO SVETIŠČE ljubljski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore
sobota, 11.2., ob 10h	LURŠKA MATI BOŽJA – SREČANJE BOLNIKOV ljubljski pomožni škof msgr. dr. Franc Šuštar
sobota, 4.3., ob 10h	ROMANJE VSEH, KI TRPIJO OD RAZLIČNIH ODVISNOSTI opat Janez Novak
sobota, 25.3., ob 10h	BLAGOSLOV NOSEČIH MATER IN VSEH, KI SI ŽELIJO OTROK ljubljski pomožni škof msgr. dr. Anton Jamnik

**SVETE
MAŠE NA
BREZJAH**

DELAVNIKI: 7^h; 8.30^h; 10^h; 19^h (18^h*)

SOBOTE: 7^h; 8.30^h; 10^h; 16^h; 19^h (18^h*)

NEDELJE IN PRAZNIKI: 7^h; 8.30^h; 10^h; 11.30^h; 16^h; 19^h (18^h*)

*v zimskem času